

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1932

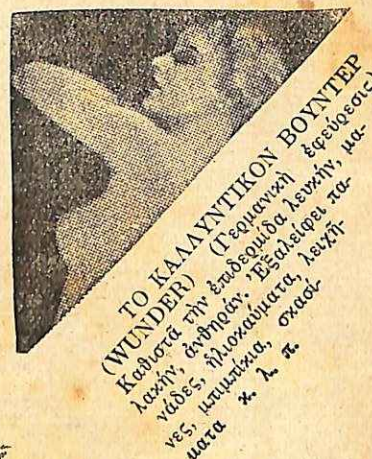

Ένα από τα μεγάλα χαρίσματα της γυναίκας, είναι το μειδίαμα. Το μεγαλύτερο δέλεητρο του μειδιάματος είναι τα όμορφα δόντια. Η οδοντοπάστα

GELLE FRERES

τά λευκαίνει σαν έλεφαντόδοντο και άρωματίζει συγχρόνως το στόμα. Πωλείται εις όλα τα Μουσουλικά και Φαρμακεία. Γενικοί Αντιπρόσωποι: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ και Σία, Αθηνών 27, ΑΘΗΝΑΙ.

Φρεσκάρετε και καθαρίζετε το πρόσωπόν σας το πρωί, το βράδυ, από το περιπότον και γενικό διατονιστικό καθαρίσθε. Συνιστάται ελαφρά εντριβή του προσώπου και του σώματος μετά το λουτρόν, την ήλιοθεραπείαν, το μασάζ. Πωλείται εις τα κεντρικά Φαρμακεία, Μουσουλικά, Αθηνών—Παρισίων. Παρακαταθήκη «Βουύτερ»: Αιόλου 72β, Τηλ. 63-63. Τιμή δοχ. 60. Έπαρχίας αποστέλλεται αντί δοχ. 65. ΔΙΤΣ

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Έπί δεκαεξετίας Έπιμελητής της Ιδιαιτέρως Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται όδους Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Ώρες 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ. Αριθ. τηλεφ. 80215

Εις το κέντρον ΓΛΥΦΑΔΟΣ και εις την άρχην της όδου Καρπαίνου, ένοικιάζεται κατοικία δύοωρος, έπιπλωμένη, μετά πιάνου, κηπαρίου και άφθένου ποσμου ύδατος. Έπίσης ένοικιάζονται δύο δωμάτια, κουζίνα κλπ. χρεώδη. Πληροφορία 8—11 π.μ. Τυπογραφείον Σ. Στραγγάλου, όδους Λέκκα 7.

Συνιστάμεν την Διπλωματούχον Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων Δ)ΔΑ ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Βουλής 37α.

Συνι μμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Έγρηπτοϋ της Όφθαλμολεγιίας έν τφ Πανεπιστημίω. Μενάνδρου 27-Αθήναι, Τηλ. 1-68

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΑΕΛΦΟΡΟΣ ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΑΣ 209 Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά υπεθέσεις παρ' άπασι τοίς έν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδιότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί και έν γένει Οικονομικαί υπεθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Διευθυντής του Όδοντοιατρικού τμήματος του ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3. ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ 8—10 π.μ. 2—9 μ.μ.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 15 Μαΐου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Έν Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Έν Βελγίω Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

Πολλοί αναγνώσται μας μάς γράφουν, ότι επιθυμούν να προμηθευθύν τας εκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομηταί του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν, ότι δεχόμεθα τὸ αντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων κτλ. εις γραμμάτισμα ή κινητὰ χαρτόσημα οιασδήποτε τιμῆς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΩΖΙΕ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ

Ο Αιμίλιος Ωζιέ έθεωρείτο στον καιρό του ως ο μεγαλύτερος θεατρικός συγγραφέας της εποχής του και μόνο, κατά το τέλος της ζωής του, τον υποσκελίσαν δυο νέοι δραματικοί συγγραφείς, ο Αλέξανδρος Δουμάς υιός και ο Βικτωριανός Σαρδού.

Γεννήθηκε στη Βαλεντία της Γαλλίας κατά τις 17 Σεπτεμβρίου 1820. Ο πατέρας του ήταν ένας από τους διαπρεπετέρους δικηγόρους κι' η μητέρα του κόρη του περιφημού μυθιστοριογράφου Πιγκώ-Λεμπρέν, του οποίου τα συγγράμματα έθεωρούντο ανήθικα και είχαν προκαλέσει επανειλημμένως τους άφορισμούς της εκκλησίας.

Ο μικρός Αιμίλιος, τον οποίο ο παππούς του έλατρευε, κληρονόμησε απ' αυτόν το συγγραφικό του τάλαντο κι' έτσι σε ηλικία είκοσι ετών συνέγραψε ένα πεντάπρακτο δράμα με τίτλο «Η... κατάσταση της Νεαπόλεως επί Καρόλου Η'» εν συνεργασία με τον άλλοτε συμμαθητή του και μετέπειτα ύπομαστο δικηγόρο Νοζάν Σαιν Λωρέν.

Το πρωτόλειο όμως αυτή των δυο νέων δεν έγινε δεκτό από κανένα θεάτρο. Τὸ αποτέλεσμα δὲ ήταν ότι ο άκτερος των συνεργατών απογοητεύθηκε και αποχώρησε, αφήνοντας τις φιλολογικές δάφνες στὸ σύντομό του.

Ο Ωζιέ όμως εξακολούθησε να γράφει και έτσι, έπειτ' από λίγο καιρό, έφερε στο φῶς μιὰ πεντάπρακτη κωμωδία, τὸ «Κάνειον», την οποία υπέβαλε προς κρίσι στὴ Γαλλική Κωμωδία και ή οποία άπεριόριστη πανηγυρίσθηκε.

Φαίνεται όμως ότι οι κριταί του επιστήμον αυτού θεάτρου δεν έλαβαν τον κόπο να διαβάσουν καν την κωμωδία του νεαρού συγγραφέως, γιατί όταν τὸ ίδιο έργο δόθηκε κατόπιν συντομευμένο σ' ένα άλλο θεάτρο και παίχτηκε, έσημείωσε κυριολεκτικῶς θρίαμβο.

Η μεγάλη και πρωτοφανής αυτή επιτυχία εξαράλανε δραστικά τὴ φήμη και την εφημερία του Ωζιέ, με τὸ μέρος του οποίου ετάχθησαν όλοι σχεδόν οι κριτικοί.

Έτσι... συνετίσθηκε κι' η Γαλλική Κωμωδία και μετὰ ένα χρόνο δέχτηκε ν' ανεβάσει τὸ νέο έργο του Ωζιέ, ο οποίος ήταν τότε μόλις είκοσιπέντε χρονών.

Τὸ έργο αυτό είχε τὸν τίτλο «Ο εὐεργέτης» και έγινε δεκτό με άκράτητο ενθουσιασμό από τὸ κοινόν.

Στὰ 1849 ο Ωζιέ έδωσε ένα καινούργιο έργο του, τὴ «Γαβριέλλα», τὸ οποίο κέρδισε τὸ μεγάλο θραβείο Μοντιόν και τὸ άνοιξε, σε ηλικία 29 ετών, τις πόλες της Γαλλικής Ακαδημίας.

Έπειτα ο Ωζιέ έγραψε δεκατρία άλλα δράματα, είτε μόνος του, είτε εν συνεργασία του Γουλιού Σαντώ και του Αλφρέδου ντε Μυσσέ, τὰ οποία σημείωσαν επίσης μεγάλη επιτυχία.

Αλλά ο Γουίς του Ζιμπουαζιέ, μιὰ δριμυία του πολιτική σάτυρα που παραστάθηκε λίγο αργότερα, σφύριχτηκε από τὸς αντιπάλους του και προκάλεσε την άγανάκτησι των κληρικοφρόνων.

Με την εύκαιρία αυτή ή εφημερίδα άρχισαν να βοήζουν τὸν Ωζιέ και να υπενθυμίζουν ότι ήταν έγγονος του άθελου Πιγκώ-Λεμπρέν, τὸς οποίου αναδημοσίευσαν διάφορα χαρακτηριστικά ανέκδοτα. Ένα απ' αυτά εινε και τὸ εξής:

Ο Πιγκώ-Λεμπρέν, μετά πολλές περιπέτειες είχε προσληφθεί στην Αύλη της Βεσφαλίας από τὸν βασιλέα Γερώνυμο, ο οποίος τὸν διώρισε άναγνώστη και βιβλιοθηκάριό του.

Αλλά σιγά-σιγά οι δυο άνδρες απέκτησαν μεγάλη οικειότητα μεταξύ τους και άποφάσισαν νὰ τὸ εἰδύν έξω. Κατήγγησαν λοιπόν έντελως, την αλλική έθιμοσύνη και περνούσαν τὸν καιρό τους τραγουπίνοντας και γλεντώντας.

Κάποτε όμως τὰ έμαθε εἰς αυτά

ο Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, ο οποίος θέλησε να συνετίσει τὸν αδελφό του και τὸς έστειλε τὴν εξής άυστηρή επιστολή:

«Αδελφέ μου Γερώνυμο Ναπολέων, βασιλεὺς της Βεσφαλίας. Κατὰ τὸν τελευταίον καιρό έγω παύει ότι ή συμβουλές μου, ή υποδείξεις μου κι' ή διαταγές μου δεν σας προενοῦν παρά ελαχίστη έντύπωσι. Η βασιλικές φροντίδες σας εινε άνισρές και ή βασιλική έθιμοσύνη σας κουράζει. Μάθετε όμως ότι τὸ επάγγελμα του βασιλέως εινε πολύ δύσκολο και ότι δεν μπορεί να έννογη βασιλεύς χωρίς τύπος. Έμαθα ότι άγαπάτε τὰ συμπόσια, αλλά τὰ συμπόσια σας άποκτινώνουν. Μημνήτε, έμένα και μην κάθεστε στο τραπέζι παραπάνω από μισή ώρα. Ο πρίγκηψ Πάντερμουν, τὸν οποίο σας έβασα ως άνακτορικό Ιερέα, γράφει στον ύπουργό των Έκκλησιαστικῶν ότι ποτέ δεν συνωμύλισατε μαζί του για θρησκευτικά ζητήματα. Αυτό εινε πολύ κακό, πιστέψατέ με. Επίσης τὸν τελευταίον σας Μίρφολδ τὸν έστειλατε στο Άννόβερο, γιατί καθὼς τὸ εἶπατε, σας έπείραζαν ή παραινέσεις του. Αλλά πᾶς δὲ μάθετε τὸ επάγγελμά σας, αν δεν άφήσετε να σας τὸ διδάξουν; Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να τὸν ανακαλέσετε.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ».

Ο βασιλεὺς Γερώνυμος πήρε τὸ γράμμα και άφου τὸ εἰδίδασκε, τὸ έδωσε στον Πιγκώ-Λεμπρέν και τὸς εἶπε:

«Έγώ, καθὼς έξέρεις, δεν τὰ καταφέρνω καλά στις υποθέσεις της πένης. Πάστο λοιπόν εἶς ποῦ εἶσαι επιτήδειος σ' αυτά και άπάντησε, τὴν θέλεις. Έγώ θὰ άντιγράψω τὴν άπάντησί σου χωρίς καμμία μεταβολή και θὰ τὸς εἰσέλω...»

Ο Πιγκώ-Λεμπρέν, άφου έλαβε τὴν έπίσημη αὐτὴ εξουσιοδότησι, άθιγος και συνέταξε μιὰ πρωτοφανή γλῶσσαν τὸ θεός της άπάντησι, τὴν οποία ο Γερώνυμος διεδίδασκε πρὸς τὸν τρυφερό Αὐτοκράτορα. Έδου τι έγραψε σ' αὐτή:

«Σεβάσμιε μου αδελφέ Ναπολέων, αυτοκράτωρ των Γάλλων, Έλαβα τις συμβουλές της ύμετέρας Μεγαλειότητος και τις διάβασα με τὴ δέουσα εὐλάβεια. Όσον άφορά τις διαταγές σας, σας πληροφορῶ ότι εἶμαι βασιλεὺς και δίτω διαταγές, δεν δέχομαι. Η ύμετέρα Μεγαλειότης με κατηγόρει ότι άναπό τὰ συμπόσια. Όμολογῶ ότι, επειδή δεν μὸς άρέσει να ροφῶ τὸν μάταιο καινὸ της δόξης, άναζητῶ μιὰ εὐ-

σαστικότερη τροφή. Εἶμαι καλοφάγας χωρίς να εἶμαι πολυφάγας και νομίζω ότι δεν μπορῶ να έξη κανείς μεγαλύτερες άξιώσεις από ένα βασιλέα. Με κατηγόρει άκόμα ότι άποστρέφωμιν τὸς τύπους. Όμολογῶ ότι δεν άγαπᾶ πραγματικά τὴν έθιμοσύνη και έγω τὴ γνῶμι ότι δεν μὸς ταίριαζει και με κουράζει. Άλλωστε γιὰ τὴ διαρρύθμισι της Αύλης μου έγω πάρεψ παραρρόχημα τὴ δική σας και ντύνομαι όπως έσείς. Ο πρίγκηψ Πάντερμουν μὸς προκαλεί τεράστια χαμοσυρήτὰ με τις αἰώνιες συμβουλές του και τις άτελείωτες λειτουργίες του. Σὰ τὸν κρατῶ δμως, άφου μὸς τὸν έδίδασκε, αλλά τίποτε, νομίζω, δεν με ύποχρεώνει να συνωμύλω μαζί του για εκκλησιαστικά ζητήματα, τὰ οποία ούτε γνωρίζω, ούτε θέλω να γνωρίζω. Όλες αυτές τις βαρύνες ιστορίες τις παραπέμπω στον άξιότιμο ύπουργό των Έκκλησιαστικῶν. Εἶνε, τέλος, άληθές ότι τὸν Μίρφολδ τὸν έστειλα νομάρχη στο Άννόβερο, γιατί φρονῶ ότι εἶνε μάλλον ένας ικανός υπάλληλος παρά ένας εκάρσιος αλλικός. Άλλωστε δεν επιθυμῶ να έχω στὴν ύπηρεσίαν μου έένους.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ».

Ο Ναπολέων, όταν έλαβε τὴν αὐτοδεδεσμένη αὐτὴ άπάντησι, έγινε έξω φρενών και διέταξε τὸν υπασπιστή του στρατηγό Ράππ να μεταβῇ στην Αύλη τὸς αδελφῶ του γιὰ νὰ έκτελέσει μιὰ έμπιστευτική διαταγή, τὴν οποία τὸς ένεχείρισε, διατάσσοντας τον νὰ τὴν άνοίξη μόνο μπροστὰ στον Γερώνυμο.

Ο Ράππ πήγε πραγματικά στὰ άνάκτορα, όπου βόηκε τὸν Γερώνυμο και τὸν άναγκάσσει τον νὰ μεθοκοπουν με κατὰ παραστάσεις ήθοποιους.

Μεγαλειότατε, εἶπε ο Ράππ, έχω να σας διαβιβάσω μιὰ δυσάρεστη έντολή, τὴν οποία μὸς άνέθεσε ο σεβαστός αδελφός σας εν θρασυῶ ψυχικῆς όρμης...

Και βγάζοντα, ένα χαρτί τὸ ξεδίπλωσε και διέβασε όργα τὸ ακόλουθο διάταγμα ίπογραμμένο από τὸν Ναπολέοντα:

«Ο άπιστοπότης ήυαν στρατηγός Ράππ έντέλλεται να πορευθῇ πρὸς τὸν βασιλέα της Βεσφαλίας, τὸν οποίο θὰ ύποβάλῃ εν σαρκαστικό άδὸν κράτη. Όσο γιὰ τὸν Πιγκώ-Λεμπρέν, τὸν ποιητὴ αὐτὸ ἱστορική, μὸς συνέταξε τὴ γνωστὴ άνασκή έντολή, έντέλλομαι να συλληθῇ και νὰ φυλακισθῇ δύο μῆνες, μετά δὲ τὴν έκτίσι της ποινῆς του νὰ δόνηθῇ υπό συνουσία στὴ Γαλλία.

Έννοείται ότι ή διαταγή του Ναπολέοντος πραγματοποιήθηκε και ο πάππος του Αιμίλιου Ωζιέ τιμωρήθηκε άυστηρά γιὰ τὴν άπειρή φάρσα του.

Έάν μᾶς επισκεφθῇτε, θὰ ώφεληθῇτε από άπόψεως τιμῶν και ποικιλίας εις

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΕΥΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΒΟΜΒΥΞ

ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ-ΖΟΡΖΕΤΤ-ΦΟΥΛΑΡ
ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ-ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΕΝ
TOILE DE SOIE

ΣΒΟΛΟΠΩΛΟΣ & ΚΥΤΡΩΜΠΗΣ

ΕΡΜΕ 52^Α ΑΘΗΝΑΙ

Εἰρίσκονται εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Διπλωματούχου Μοδίστας

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37^Α

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

ΡΑΨΙΜΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΙ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

Μία έπισκευής θὰ σας πείση

Δεχόμεθα παραγγελίας και από τὰς Έπαρχίας

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΣΑΝ

ΜΙΑ ΑΔΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έβω φουφούς άέρως μανιασμένος, χινοποριάτικος, όρμητικός άν άνεμο πού καλπάζει. Μουγκρίζει άνάμεσα στα κλαδιά, άρπάζει τή τελευταία φύλλα τους και τή στήριξη ψηλά, ως τή σύννεφα.

Οι κυνηγοί αποτελείωναν τή φαγητό τους, φορώντας ακόμα τίς μπότες τους, κατακόκκινοι, ξανθοί, μιλώντας με ζωηρές χειρονομίες. Ήσαν όλοι τους Νορμανδοί, άρχοντονοικοκύρηδες, λίγο άρχότες-λίγο εύπατριδες, πλούσιοι και ρωμαλέοι, ικανοί νά σπάσουν τή κέρατα των ταύρων, άν τυχόν λάβαιναν μέρος σε καμιά ταυρομαχική επίδειξη έπαρχιακού πανηγυριού.

Είχαν κυνηγήσει όλη τήν ημέρα στα κτήματα τού μαστρο-Μπλοντέλ, δημάρχου τής Έπαρβίλ, κι' έπρωγαν τώρα γύρω στό μεγάλο τραπέζι, μέσα στην τραπέζα τού σπιτιού τού δημάρχου, πού έμοιαζε σαν πυργός και σαν άγροικία.

Τό φαγοπότι τούς είχε άναψει. Ή κοιλίες τους μοιάζαν με ούρλιαμα και τή γέλια τους με μουγκρητά. Κατέβαζαν τή κρασί με τήν κανάτα, έχοντας τή πόδια τους τεταμένα κάτω άπ' τήν τραπέζι και τούς άγκωνες άκουμπισμένους στό τραπέζι-ζωάνηλο. Τά μάτια τους πετούσαν σπίνες και με γερή φωτιά πού έκαιγε στό πελώριο τζάκι τούς έζέτανε κι' έβριγνε άνελαμπές, κόκκινες σαν αίμα, άπάνω στό ταβάνι. Μιλούσαν γιά κυνήγια και γιά σκυλιά, θισκόντουσαν όμοι: σε μία κατάσταση, πού ήταν τή κεφαλή τους γεμάτη άπό διαφορετικές ιδέες... Μισοθυμμένοι όλοι τους, είχαν καρφώσει όλοι τή δλεμμάτ τους σ' ένα γερή κοίτη με κίτρινα και φουσκωμένα μάγουλα, πού μπαινόγαινε, κρατώντας στα χέρια του τίς γεμάτες με φαγητά πινατέλλες.

Έβαφια ένας άπ' αυτούς ό κ. Σεζόρ, σωστός κρεμνατάλας, πού κατέληξε νά γίνει κτηνίατρος, άφού πρώτα σπούδασε γιά παπά, φώναζε:

—Μά τήν κόλαση, μαστρο-Μπλοντέλ, μούχεις δώδ ένα κομμάτι, πού είνε σωστός λουκουμάς!

—Όλοι έξέσπασαν σε γέλια τρανταχτά. Τότε ένας γηραιός εύπατριδης, ξεπεσμένος και ριγμένος στό πιστό, ό κ. ντε Βαρνέτο, είπε:

—Έβαίνα πού με βλέπετε, είχα κάποτε μία άσπεία περιπέτεια με κάποιον κορίτσι άν κι' αυτό... Σταθήτε, πρέπει γιά σάς τή διηγηση. Κάθε φορά μάλιστα πού σκέπτονται τήν καπέλλα αυτή, θυμάμαι τή σκύλλα μου τή Μιρζά, πού ένώ τήν είχα πούλησει στον κείνητα ντ' Οσσονέλ, δέν υπορούσε νά με έγκαταλείψει και ξαναγύριζε στό σπίτι μου κάθε φορά πού τήν λήγανε. Βαρέθηκα στή τελευταία και παρακάλεσα τόν κύριό νά

τήν έχη πάντα δεμένη... Έί ξέρετε τί έκανε τότε τή ζωό αυτό; Ψόφρησε άπό τή λύπη του!...

—Ας ξαναγυρίσω όμως στό θέμα μας. Άκούστε λοιπόν τήν ιστορία: Ήμουν τότε ως 25 χρονών και ζούσα έργένικα στον πυργό μου, τού Βιλλμπόν. Καθώς καταλαβαίνετε, άμα είνε κανένας νέος και έχει εισοδήματα και δέν άπασχολείται με τίποτε τό σοβαρό, είνε λιγάκι μασκαράς και τό μάτι του παίζει παντού.

Ύστερα άπό λίγο άνακάλυψα ένα κοριτσάκι, όλημέρη στο σπίτι τού Ντεμπουλότ άπ' τήν Κωβίλ. Εσύ, Μπλοντέλ, πού ήξερες καλά αυτόν τόν Ντεμπουλότ. Με λίγα λόγια, με δόλωσε τόσο καλά, ή σασπινα, πού τρώθεται με μέρα ίσα στον άφεντικό της και τού πρότεινα τή εξής: Νά μου παραχωρήσει τήν ύπηρεσίαν του κι' εγώ θά τού πουλούσα είν άνάλλαγμα τή μούρη μου φοράδα, τήν Κοκότ, πού τή ζήλευε δώδ και δύο χρόνια. Τού άρεσε ή πρότασή μου, κάναμε τόκα με τήν γέλια και ή συμφωνία μας έκλεισε. Έτσι πήρα στον πυργό μου τή μικρούλα και ώδήγησα ό ίδιος τήν άλλη μέρα τή φοράδα μου

στην Κωβίλ, παίρνοντάς του επί πλέον και 300 τάλληρα.

Στήν άρχή όλα πήγαιναν καλά και κανένας δέν ύποψιάστηκε τίποτα... Μαντάκα πού ή Ρόζα—έτσι τή λέγαν τή κορίτσι—μ' άγαπούσε πού πολύ άπ' όσο θάθελα και θά μου άρεσε.

Μ' άγαπούσε... Τι λέω;... Με λάτρευε. Τά παιχνίδια της, τή γλυκόλογά της, τή λογιή - λογιή ύποκοριστικά και χαϊδευτικά έπίθετα τής άγάπης πού μου ψιθύριζε, με ρίχναν πολλές φορές σε συλλογή: «Δέν πρέπει να κρατήσω πολύ τό παιχνίδι αυτό, έλεγα μέσα μου, γιατί άσφαλώς θά με τυλίξει!» Δέν τυλίγονται όμως εύκολα εγώ... Δέν είμαι άπό κείνους πού δολώνονται με δύο φιλιό κι' έχω πάντα τό νού μου, ως ότου μία μέρα ή Ρόζα μου εξομολογήθηκε πώς έπειτα άπό λίγο καιρό θά γινόταν μητέρα...

Μάται! Μπούμ! Καθώς τό άκουσα αυτό, μου φάνηκε σαν νά μου έβριζαν δύο πιστολιές κατάστηθα! Έκείνη όμως μ' άνάλαβε, με ξαναγκάλαζε, γελούσε, χόρευε, έκανε σαν τρελλή άπό τή χαρά της! Δέν είπα τίποτα μπροστά της, αλλά είχα κυ-

ριευθεί άπό άνήσυχες σκέψεις: «Πάει καλά, συλλογίζομαι, είνε ό,τι είνε... Τώρα όμως πρέπει να φυλαχτώ και νά κόψω τή σκηνή, όσο είνε καιρό».

Είχα, βλέπετε, τόν πατέρα μου και τή μητέρα μου στή Μπαρσέλι και τήν αδελφή μου, τήν παντρεμένη με τό μαρκήσιο ντ' Υσπάρ, στό Ρολεμπέκ, όχτώ χιλιόμετρα άπ' τή Βιλλμπόν. Έπομένως δέν ήταν περίστασι γιά άσπεία...

Πώς όμως νά ξεμπλέξω; Άν ή Ρόζα έφευγε άπ' τό σπίτι μου, θά ύποψιαζόντουσαν πώς κάτι τρέχει και θ' άρχιζε τό κουτσουμπολό. Άν τήν κρατούσα, θά έβλεπαν σε λίγο τήν κατάσταση της... Άλλωστε δέν μπορούσα νά τήν εγκαταλείψω έτσι...

Τά εξομολογήθηκα όλα στό θείο μου, τό βαρύνον γνέ Κρετέιγ, ένα γεροπαμπάνηρο και έμπειρο σε τέτοια ζητήματα. Τού ζήτησα τή συμβουλή του κι' αυτός μου άποκρίθηκε τότε ήσυχα - ήσυχα:

—Πρέπει νά τήν παντρεύεις, αγόρι μου... Άκούγοντας τή λόγια του αυτά, άναπήδησα άπ' τή θέσι μου...

—Νά τήν παντρεύω, θείο μου, με τίς πόλιν; Έκείνος άναστήκωσε με άπάθεια τούς ώμους του και μου είπε:

—Μά, με όποιον θέλεις. Αυτό είνε δική σου δουλειά και όχι δική μου. Όποιος δέν είνε θλάκας, πάντα βρίσκει γαμπρό...

Σκέφτηκα πολύ άπάνω σ' αυτά τή λόγια τού θείου μου επί όχτώ μέρες, και στό τέλος κατέληξα νά παραδεχτώ ό,τι είχα δίκην. Άρχισα λοιπόν νά σπάζω τό κεφάλι μου και νά ψάχνω νά βρω γαμπρό τής Ρόζας, μέλις ότου μία βραδεία, ό εϊρηνοδίκης τού τόπου, ενώ τρώγαμε μαζί, μου είπε:

—Ό γυιός της γορρά-Πομέλ μου τή θαλάσσωσε πάλι. Θά καταλήξει στή φυλακή αυτό τό παιδί... Άλήθεια λέν πως τό μύλο κάτω άπό τή μύλη θά πέσει...

Η γορρά-Πομέλ ήταν μία στρίγγλα, πού στα νεύατα της είχε άφήσει ίσχυή. Άνέως λοιπόν σκέφτηκα ό,τι στή δύσκολη περίστασι πού βρισκόμουν, ήταν άξια νά μου πουλήσει τήν ψυχή της γιά ένα τάλληρο, καθώς και τό γυιό της! Χωρίς νά έχω καιρό τότε, πήγα και τή βρήκα, και τής τάφερα άπ' έξω - άπ' έξω...

Ένώ όμως δυσκολευόμουν νά τήσ τή πώ καθωρά και πελάγωνά στις δικαιολογίες και τίς εξηγήσεις, αυτή μου πέταξε κατάμουτρα τή φράση:

—Και τί τής δίνετε, γιά προίκα, αυτόν τής μικρής;

Ήταν παμπόνηρη ή γορρά-Πομέλ. Μά κι' εγώ όμως δέν ήμουν ζωό, και είχα κανονίσει καλά τήν ύπόθεσι.

Είχα τήν έπαχή εκείνη τρία με-

Ένα γερό κορίτσι με κόκκινα μάγουλα μπαινόγαινε διαρκώς...

είδια γής κάπου εκεί στή Σασσεβίλ, πού άνήκαν στα τρία άγροκτήματα πού είχα στή Βιλλμπόν. Οι ένοικιστάι μου παρενοούντο διαρκώς ό,τι τούς έφευτε μακριά νά πηγαίνουν εκεί κάτω.

Με λίγα λόγια, άφησα άκαλλίεργητα τή χωράφια εκείνα, άγρόσσα και λίγο μέρες ακόμα άπό τόν γείτονα μου, τόν κ. ντ' Ομοστέ, έχτισα και ένα σπιτάκι μέσα στή περιοχή εκείνη και έτσι μονάχα με έξοδα παραπάνω 1.500 φράγκων, έγιναν όλα εκείνα μία μικρή περιουσία πού τήν έδινα γιά προίκα στή Ρόζα.

Η γορρά δέν έμεινε εύχαριστημένη, λογομαχήσαμε λίγο, αλλά δέν ύποχώρησα και έτσι έφυγα χωρίς νά συμφωνήσουμε τίποτα.

Τήν άλλη μέρα, ξεμερώματα ακόμα, μου ήρθε ό γυιός της. Δέν τόν θυμάμουν καθόλου στό πρόσωπο, καθυσχεσμένος δέ άπό τόν έρχομό του τόν έζήτησα προσεχτικά... Άν και ήταν χωρικός είχε πολύ καλό παρυσιαστικό.

Σκέφτηκε τήν ύπόθεσι ψυχρά, σαν νά παζάρωνε καμιά γελάδα... Όταν συμφωνήσαμε, θέλησε νά δη τό κτήμα. Πήγαμε εκεί περπατώντας άνάμεσα άπό τή χωράφια και μούσανε τρείς ώλόκληρες ώρες, ό άριόλιμος, με τή νά κυτάζει λεπτομερώς όλα.

Μετρούσε άπό δώ, άπό κει, έβαινε βόλους άπό χώμα και τούς έσπαζε στα χέρια του, και έκανε σαν άνθρωπος πού φοβάται μή τού πουλήσουν σκάρτο έμπόρευμα. Επειδή στό σπίτι δέν είχε μπει ακόμα ή σκεπή, ζήτησε νά τού τό σκεπάσω με πέλας και όχι με καλάμια!

Ύστερα μούπε:

—Ό μās κάνετε και τήν επίπλωσι...

—Όχι δά, τού είπα, σού φθάνει τό άγρόκτημα...

—Σωπάτε δά, καλέ! Ένα άγρόκτημα, αλλά και ένα... παιδί! Κοκκίνισα χωρίς νά τό θέλω... Ύστερα μου ξανάπε:

—Άντε, θά μās δώσετε τό κρεβάτι, ένα τραπέζι, μία ντουλάπα, τρείς καρέκλες και τή πινακιά... άλλωστε άπάνω γαί!

Άναγκάστηκα νά ύποκύψω. Ένώ έπιστρέφω, χωρίς ακόμα νά μούχη πει λέξι γιά τό κορίτσι, μου λέει έξω:

—Κι' άν αυτή πεθάνει, σε ποιόν θά μείνη ή περιουσία;

—Φυσικά, σε σένα, τού άπάντησα.

Άσφαλώς αυτό ήθελε νά μάθω άπό τό πρωτό πού σμίξαμε και γι' αυτό άπλωσε τό χέρι του εύχαριστημένος:

—Σύμφωνοι, μούπε. Και μείναμε σύμφωνοι.

Τι θά θέλετε, όμως. Παιδεύτηκα νά πείσω τή Ρόζα! Σερνόταν στα πόδια μου, έκλαιγε με λυγμούς και μου φώναζε διαρκώς:

—Σεις μου προτείνετε τέτοια πράγματα; Σεις; Σεις;

Έτσι, επί μία βδομάδα δέν ένοουόσε ν' άκούση τίποτα, παρά τίς άντιρρήσεις μου και τή παρακάλια μου. Ή γυνάικες, τέλος πάντων, είνε ζωά! Μία φορά νά τούς μπει ό έρωτας στό κεφάλι, δέν άκούνε πεί τίποτα.

ό,τε λογική, ό,τε καθήκοντα... Ό έρωας ύπεράνω όλων, όλα δια τόν έρωτα!...

Στά τελευταία θύμωσα και τή φοβέρισα πώς θά τήν πετάξω έξω. Άρχισε τότε νά μαλακώνη και νά υποχωρή σιγά - σιγά και στό τέλος παραδέχτηκε, υπό τόν όρον νάρχεται νά με βλέπη τότε - τότε.

Μόνος μου τήν πήγα στήν έκκλησία, πλήρωσα τόν παπά και τή έξοδα τού γάμου, και έκανα τό τραπέι στους καλεσμένους. Όταν πεία τελείωσαν όλα, τούς είπα ύστερα: «Γειά σας κι' άντίον» και έφυγα ταξίδι γιά έξη μέρες στον αδελφό μου στήν Τουραίν.

Όταν γύρισα, έμαθα ό,τι ή Ρόζα

Η φτωχή Ρόζα έκλαιγε άπαρηγόρητα...

πήγαμε κάθε βδομάδα στον πυργό και με ζητούσε... Δέν είχε μάλιστα περάσει μία ώρα άπό τήν έπιστροφή μου, όπου νά τήν! τήν βλέπω και μούρχεται μ' ένα μωρό στήν άγκαλιά.

Πιστεύτε με, άν θέλετε, αλλά κάτι ένοιωσα στήν ψυχή μου, βλέποντας τό παιδάκι εκείνο... Μού φαίνεται μάλιστα, ό,τι τό φίλησα κιόλας...

Η μητέρα του όμως είχε καταντήσει σωστός σκελετός, έρείπιο, ύσκιος... Άδύνατη, γερασμένη, δέν τήν είχε σκεπώσει καθόλου ό γάμος! Μηχανικά και άφηρημένα τή ρώτησα: «Είσαι εύτυχισμένη;».

Μου ήρθε στό σπύτι κλαίγοντας με τό μαρμό στην άγκαλιά της...

Τότε άρχισε νά κλαίη με άναφυλγητά και με λυγμούς, άκατάπαυστα σαν βρύσι και νά φωνάζει:

—Δέν μπορώ, δέν μπορώ νά κάνω χωρίς εσένα... Πρωτώς νά πεθάνω, δέν μπορώ...

Θορυβούσε σαν δαιμονισμένη. Τήν παραγύρισα όσο μπορούσα και τήν ξεπροβόδισα ως τήν έξοπορτα.

Έμαθα ύστερα ό,τι ό άντρας της τήν έδερνε κι' ό,τι ή πεθερά της, έκείνη ή γορρά-κουκουβάγια, τής έκαμε τή ζωή άνυπόφορη και σκληρή.

Ύστερα άπό δύο μέρες μου ξανάρθε... Μού άγκάλιασε τή πόδια και σερόταν στο πάτωμα:

—Σκέτωσέ με, μούλεγε, δέν μπορώ νά ξαναγυρίσω εκεί πέρα.

Άκριβώς αυτό πού θάλεγε και ή σκύλλα μου ή Μιρζά, άν είχε φωνή!

Όλες όμως αυτές ή σκηνές άρχίζαν νά με κουράζουν και τώσποφα πάλι γιά άλλους έξη μέρες. Όταν ξαναγύρισα... Έί! Όταν ξαναγύρισα, έμαθα ό,τι ή Ρόζα είχε πεθάνει τρείς βδομάδες πού, άφού κάθε Κυριακή περνούσε άπό τόν πυργό μου και ρωτούσε άν γύρισα... Άκριβώς, δηλαδή, όπως ή σκύλλα μου ή Μιρζά... Και τό παιδί επίσης πέθανε όχτώ μέρες μετά τό θάνατό της!

Ό άντρας της, αυτός ό άρχιπα-ληάνθρωπος, κληρονόμος τήν περιουσία... Και φαίνεται ό,τι πορδούσε πολύ ύστερα, γιατί τώρα είνε δημοτικός σύμβουλος...

Πέρασε λίγη ώρα σιωπής και ό κ. ντε Βαρνέτο ξανάπε γελώντας:

—Τι θά θέλετε; Έγώ ήμουν αίτια νά κινή τήν τύχη του εκείνος...

Και ό κ. Σεζόρ, ό κτηνίατρος, φερώνοντας στό στόμα του ένα ποτήρι κρασί, έβγαλε σοβαρά-σοβαρά τό έξης συμπέρασμα:

—Όπως θέλετε πάρτε το, αλλά δέν πρέπει νά φέρνεται κανένας έτσι, σαν και σεις, σε γυνάικες, όπως Έκείνη...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

—Όποιος σκάσει λάκκο θά πέσει ό ίδιος μέσα του. Κι' ή πέτρα θά πέσει στή πλάτη εκείνου πού τήν κουρά άπ' τή θέσι της.

—Έννε πού γλυκός ή πληγές πού προέρχονται άπ' τούς αγαπημένους μας, παρά τή φεικτική φιλία πού μās δίνουν οι έχθροί μας.

—Άξίζει περισσότερο νά σε προσκαλέσουν άπ' άγάπη σ' ένα τραπέζι, όπου θά σάς χόρτα παρά νά σού παραθέσουν γιά σά, χωρίς νά σ' αγαπούν, ένα παχύ μασούρι.

—Ό ύπομονετικός έχει μεγαλύτερη αξία άπό τόν γενναίο. Και όποιος εξουσιάζει τήν ψυχή του στέκεται ψηλότερα άπό κείνον πού κυριεύει μία πόλη.

—Είνε προτιμότερο νάχης δολοφονήσει με μία άκούδα, άμα κι' όταν τής άπαίσουν τή μισία, παρά μ' έναν θάλα που έχει τυφή έμπιστοσύνη στή δολοφονία του.

—Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε με τί δίπρα τό ρούφησε ό δυστυχής και πώς άναράλλισε τό σφοδρισμένο πρόσωπό του.

—Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

—Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

—Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

—Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας άπ' τούς φανατικότερους ύποστηρικτές τής Κομμούνας, κατά τό 1871, ήταν και ό γνωστός Γάλλος συγγραφέας Ίούλιος Βαλλές. Όταν όμως ή Κομμούνα άρχισε νά καταρρέη, ό Βαλλές, καταδικασμένος άπό τή στρατεύματα τού θέρους, τή οποία άν τόν συνελάμβαναν θά τόν τουφέκιζαν (όπως είχαν κάνει άλλωστε σε πολλές χιλιάδες έπαναστατών), ζήτησε άσυλο στό σπίτι κάποιου φίλου του άντεπαναστάτου. Μά αυτός, άντι νά τού άνοιξη άμέσως τήν πόρτα του και νά τόν αφήσει στό άσφαλέστερο μέρος, άρχισε νά έπαιρνη τίς πολιτικές ιδέες τού συγγραφέως και τή στάσι του κατά τήν επανάστασι.

—Λημονήσατε, κύριε—τού έλεγε—ότι ύπάρχουν όρες μέσα στή ζωή των λαών, πού ή πένα κάνει μεγαλύτερο κακό άπ' τίς σφαίρες...

Τότε ό Βαλλές, δείχνοντάς του τούς δικάους πού πλησιάζαν, τού απάντησε: —Άφού είν' έτσι τή πράγματα, πέστε τους νά με τουφεκίσουν με... πέννες!...

Στον Άγιο Δομνίκο τής Μαρτινίκας, οι περισσότεροι ιδιανείς έχουν τή μαρία νά δίνουν στα παιδιά τους τή δόνητα διαφόρων ιστορικών προσωποτήτων.

Έτσι, πού μινός, έγινε εκεί μία δική επί κλαστή, στην οποία ό κατηγορούμενος είχε τή δόνητα τριών ένδόξων άνδρων τής ιστορίας, όνομαζόταν δηλαδή Κάισαρ—Άννίτας—Ζόφρ, ό δικαστής Ναπολέων Βοναπάρτης κι' ό δικηγόρος... Αιμίλιος Ζολά! Φαίνεται μάλιστα πώς ή άγόρευσι τού δικηγόρου Ζολά ύπηρεσε ύπεροχη, γιατί ό κατηγορούμενος, μολονότι είχε συλληφθεί επ' αυτοφώρην κλέπτον, καταδικάστηκε μόνο σε λίγων βολώνων πρόστιμο.

Ό Βίσαρκ στή Άπομνημονεύματα του διηγείται τή εξής:

«Επειτα άπό μία μάχη πού έγινε έμπρός στό Κένινγκι, είχα άπομείνει μ' ένα πόθο μονάχα στήν τέλει μου, πού τό είχα φυλάξει καθ' όλη τή διάρκεια τής μάχης, όπως ένας έξηνατελόνης φυλάει τόν θησαυρό του. Άπό ώρα φανταζόμουν τήν ενδύαση και άπολαυστική στιγμή πού θά τό κάναίνα, ό,τε από μία τέτοια μάχη, μέσα στήν ήσυχία και τήν άπάλασι τής νίκης.

Καθώς λοιπόν προχωρούσα, βλέπω κάτω πεσμένο έναν ίππεά πληγωμένο. Μόνος του, πνιγμένος στό αίμα του, βρισκόταν εκεί στήν έρημιά, με τή χείρα τασκισμένη, και στέναζε...

Ζήτησα καί τις σείσεις μου, γιά νά τού δώσω, αλλά δέν εύρήκα παρά μόνο χορμάτα, νά όποια εκείνη τήν ώρα δέν είχαν καμιά αξία.

Ψάχνοντας τότε, βρήκα τό πολυτιμότερο μου. Τό ήπια λοιπόν, τό άναψα και τώβρα στό στόμα του.

Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε με τί δίπρα τό ρούφησε ό δυστυχής και πώς άναράλλισε τό σφοδρισμένο πρόσωπό του.

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

Τόσο μ' εύχαρίστησε τό καλό αυτό πού έκανα, ό,τε σ' έλη τή άλλη μου ζωή κανένα άλλο πού δέν μ' έδχαρίστησε τόσο, όσο αυτό και τό δικό μου, δέν έκάνισα...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΖΑΙΗΚ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ Η. ΜΟΡΤΙΜΕΡ ΒΑΤΤΕΝ

...είναι εδώ και δέκα μέρες για οδηγό τους...

Ήθελαν να δουν το γειτονικό δάσος απ' άκρη σ' άκρη, και για να μη χαθούν μέσα στις πυκνοφυτευμένες λαγκαδιές του, είχαν καταρτίσει σ' αυτόν, γιατί ήταν ο μόνος έμπειρος και γνώστης του τόπου οδηγός...

Τον επλήρωναν όμως πολύ καλά.

Εκείνη την ημέρα ο Τζαίηκ είχε ξυπνήσει πρώτος, όπως πάντα, θαυμάσια χαράματα ακόμα. Πήρε το ματσέλλο και κατέβηκε στο ποτάμι... Πλύνθηκε με βία και γυμνάστηκε το νερό, τράβηξε για τη σκηνή των δυο ξυλεμπόρων, να τους ρίξει να πλυθούν κι' αυτοί και να ψήσουν τον πρωινό τους καφέ...

Μόλις όμως τους αντίκρισε ο Τζαίηκ μπροστά του, μάλωσε τα φρύδια του με δυσάρεσκα...

— Για ποιά τ'ό βάλατε; Τους ρώτησε, κι' η φωνή του ήταν άπονη...

— Τι συμβαίνει, Τζαίηκ; Δεν μού φαίνεται και τόσο εύθυμος πρωί-πρωί... Γιατί σηκώθηκες μία ώρα πιο νωρίς, σήμερα...

Αυτός που μίλησε ήταν ο Πόρσον, ο ένας απ' τους ξυλεμπόρους... Τό πελώριο κορμί του φάνταζε στο πρωινό του μούχρωμα πιο επιβλητικό, μα τα τεράστια τεράστια σαγόνια του και τα δυο μικρούλκα, ύπουλα, μάτια του, τον έκαναν αντιπαθητικό... σκεδόν άπασι...

— Ακούστε, κύριε Πόρσον... απάντησε ο Τζαίηκ. Βλέπω ότι πιάτε για μπάνιο... Θα κάνετε λοιπόν καλύτερα να γυρίζετε πίσω μαζύ μου, να με βοηθήσετε να δέσουμε τη σκηνή και τις αποσκευές και να τ'ό δίνουμε, όσο πιο γρήγορα μπορούμε, από δω... Έχουμε καιρό ύστερα από δυο ώρες να ψήσουμε και να πιούμε καφέ...

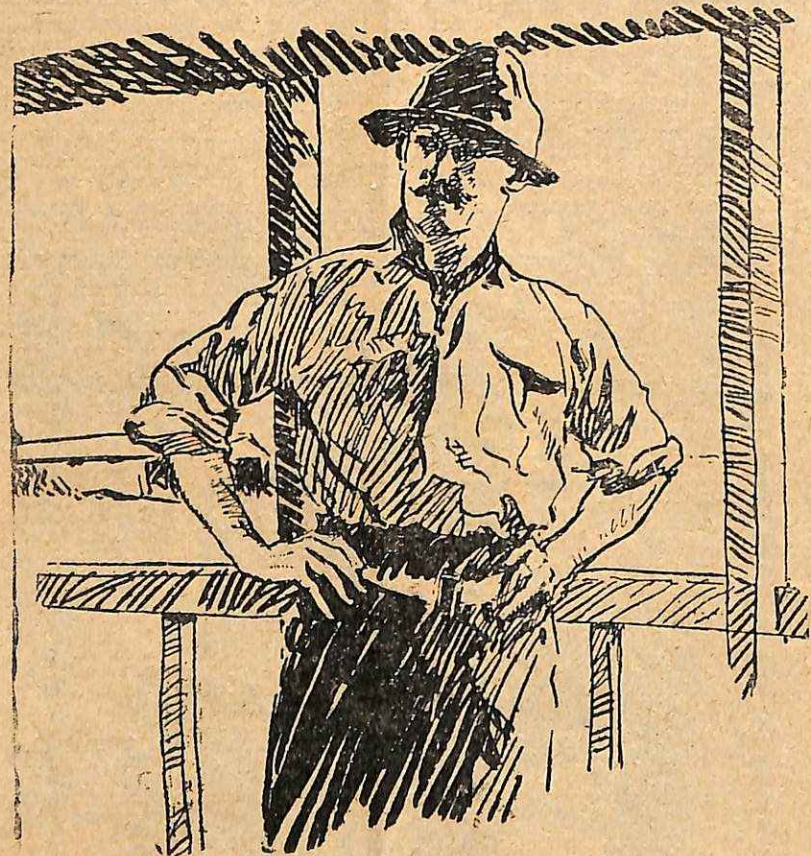
— Μίλα καλύτερα, παληόσκυλο, γιατί σου σπάζω το κεφάλι!... φώναξε ο Πόρσον, σπληνίζοντας τα χέρια του στους γοφούς του. Σε πληρώνω ή δολλάρια την ημέρα για να μ' άκουε και να κάνεις ότι σου λέω γά, κι' όχι ότι θέλεις εσύ... Μπρόδε, ούστ! λίγα λόγια!...

Ο Τζαίηκ δεν έβγαλε μιλιά, μα πιο σιωπηρός και κασσοφισμένος τώρα, ήπιωσε το χέρι του, δείχνοντας τους στην άλλη άκρη του δάσους. Οι δυο ξυλεμπόροι είδαν τότε στη μισόθωπο άκρη ενός τής αράχης τον δειλόντα κατακόκκινο, σαν να κρυφάκιζαν και κάτω από τις φλόγες, ενώ στον άσπρο και γύρω τους στήλες από μ...

ΙΑΣΤΙΚΑ καθώς ανέβαινε το μονοπάτι ο Τζαίηκ, κρατώντας στα χέρια του ένα ματσέλλο με νερό, αντίκρισε έξω από το δάσος δυο ξυλεμπόρους, που τον είχαν πάρει εδώ και δέκα μέρες για οδηγό τους...

— Κάντε γρήγορα, σάς λέω!... Με πληρώνετε και θέλω να φάω το ψωμί σας τίμια... Έμειν οδηγός σας κι' έχω εθύνει για σάς... Σε μία ώρα ο αέρας, σηκώνοντας στην όρμη του σπίνες κι' αναμμένα κλαριά θα σπείρει παντού δόλογορά μας τή φωτιά... Μολοντί φταίτε εσείς γι' αυτό, εγώ ωστόσο έννοω να κάνω τη δουλειά μου καλά...

Τα άγια, σαν σκυλιού μπουλντόγκ, μούτρα του Πόρσον πήραν τώρα μία καταχθόνια έκφραση... Τα

— Μίλα καλύτερα, παληόσκυλο, γιατί σου σπάζω το κεφάλι! φώναξε ο Πόρσον.

φρύδια του ζάρωσαν σε μία τρομαχτική σύσπασι και πλησιάζοντας ύπουλα τον Τζαίηκ, τον άρπαξε απότομα απ' τους ώμους με τα πελώρια αβήματα μπράτσα του και τον τσάνταξε με λύσσα, συγκοιμών...

— Τι θέλεις να πής, μωρέ; ούρλιαξε, 'Ε; Τι σημασία έχουν τα τελευταία λόγια που ξεστόμισες; Έστερα γυρίζοντας στο σύντροφό του, τού είπε:

— Ακούστε; Άντερσον; Κάτι νόημα έχουν αυτά που λέει τοδο το παληόσκυλο... Τι λες κι' εσύ;

— Έχω τη γνώμη, είπε ο Άντερσον, να μην πάμε να σκηνώσουμε στη φω...

νή του, ότι πρέπει να τον ρωτήσουμε πιο φέρεται τι θέλει να πη...

Ο Τζαίηκ άρρωσε τότε τα μάτια του στα δικά τους, χωρίς να δειλιάσει... Τους κύταξε αρκετή ώρα, αμίλητος, κι' ύστερα είπε άρχα-αρχά, τονίζοντας κάθε συλλαβή:

— Εδώ τη γλώσσα που συναννοείστε... Δουλέψα πολλά χρόνια κοντά στους Ντάουν κι' έμαθα να την καταλαβαίνω και να την μιλάω... Έτσι σάς άκουσα να λέτε, προχτές, πως θα βάλατε φωτιά στο δάσος για ν' αγοράσετε απ' την κυβέρνηση την καμμένη έκτασι φτηνά και να την εκμεταλλευθήτε φτυεύοντας τσάι.

Δεν πρόλαβε όμως ν' αποτελειώσει τη φράση του... Η φοβερή γροθιά

Πέρασαν ώρες... Το μεσημεριανό λιούρι μαζύ με τη λαύρα της φωτιάς, που όσο πήγαινε και πλησιάζε από παντού, είχαν κάνει τον αέρα βαρύ και φλογερό, σωστή χέλασι... Ο άβυσσος καπνός δηλητηρίαζε την άτμοσφαιρα κι' ο Τζαίηκ, ζαλωμένος, άκονα και ζαλισμένος απ' το φριχτό χτύπημα, άνασινε βαρειά.

Η άσφυξία απ' το ένα μέρος κι' η φωτιά απ' το άλλο άπλωναν τώρα γοργά τα κοκκαλιάρικα χέρια τους κι' απειλούσαν από στιγμή σε στιγμή τη ζωή του... Στάναζε βαρειά κι' ο πόνος που έννοιωθε στο χτυπημένο κεφάλι του τον έφερε γρήγορα στη συγκαλά του... Ένοιωθε τον κίνδυνο κοντά του, πολύ κοντά του και κάνοντας άγριο λυσσασμένο κουράγιο, σηκώθηκε με κόπο και στηλώθηκε όσο μπορούσε καλύτερα στα λυγμένα πόδια του...

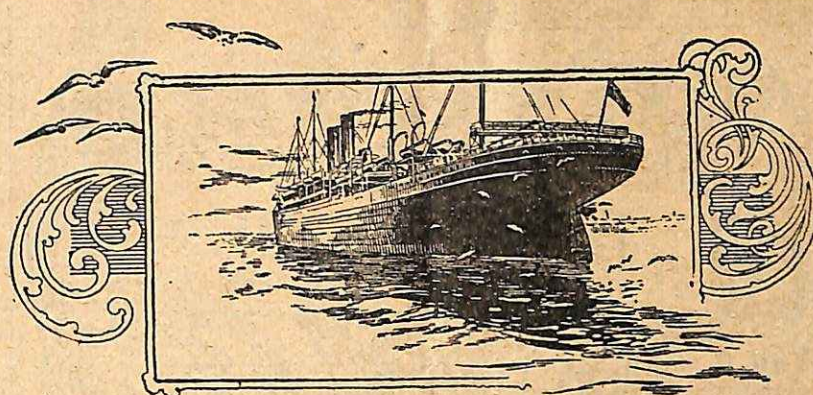
Άρπαξε ένα ξύλο για στήριγμα και με θόρυβο κλονισμένο, τράβηξε προς το ποτάμι... Μα το μονοπάτι εκείνο ήταν πενιά μέσα στη φωτιά... Τέλειος γνώστης του δάσους, που τό είχε σπινάμη προς σπινάμη γυρίσει τόσες φορές, ζήτησε από άλλου τη σωτηρία του... Δεν άργησε να την βρή...

Ήθερε πως κοντά στην άκροποταμιά, ήταν μία έκτασι γυμνή από δέντρα και τράβηξε άμέσως για εκεί από τα γνωστά του μονοπάτια... Η φωτιά έντομαζε θόρυβο γύρω του. Φλόγες πανώλητες έβλιναν τον ουρανό κι' ένα πανθαμνίο από κρότους καιομένων κλαριών δέντρων εκούβρινε τ' αυτιά του... Πεσπάτησε πολλή ώρα όσο να βρή την έκτασι. Βιαζόταν, γιατί η φωτιά τον κύλωνε από παντού, κι' έφτανε με όρμη τρομαχτική, σπένοντας την εσθίμωσι και το θάνατο στο διάβα της...

Έξαφνα τινάχτηκε... Κάτι ήταν ξεπωμένο μπροστά του και σκόνταψε επάνω σ' αυτό, καθώς προσπάθησε στη δίση του να τ'ό δρασκελίσει... Έσκουψε με αγωνία και γνώρισε τα μυρισμένα απ' την άσφυξία μούτρα του λιποθυμισμένου Πόρσον... Πέντε θόρυβα πιο και μούγγριζε άπελπιστικά ο Άντερσον, ζαλωμένος κι' αυτός γύρω, και οίγοντας ματιές γεμάτες παράκλησι, με τις οποίες ζητούσε έλεος και χάρι απ' τον Τζαίηκ.

Άσπνθίστοι στην τραχεία ζωή του δάσους οι δυο άχρειοι, πνιγμένοι απ' τον καπνό και τη λαύρα που δύναινε γύρω τους, μ'ήν έζωνταν τα μέρη και τα μονοπάτια, είχαν τσακιστεί απ' την κόπωση, που τους έφερε το τρελό πρόξέμό τους μέσα στις άγνωστες γι' αυτούς κακοτοπιές. Αποκαμωμένοι, με κομμένη την αναπνοή, έναμμένοι απ' την τρεμάλα, το λιούρι και τις φλόγες που τους έζωναν άκαταπαυστα, πνιγμένοι απ' τον καπνό κι' απ' τον καυτό αέρα, έπεσαν στο τέλος κατάχαμα μισόζωνοι...

Ένα μίσος και μία άηδία τράβηξαν την ψυχή του Τζαίηκ, μόλις τους είδε... Σαν άσπρη

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΦΡΑΙΣΤΕΡΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Συμβουλή που δίνεται άρχα, είναι συμβουλή τρελλού.

Γερμανική
Συμβουλεύεις μεθυμένο;... Πάει, ο κόπος σου χαμένος.

Αγγλική
Συμβουλή που δίνεται με την παλάτι, μοιάζει με βροχή που πέφτει μετ' τον θορύβο.

Ολλανδική
Η συμβουλή δεν είναι και διαταγές.

Ιταλική
Η συμβουλή δεν πιάνουν στον λαιμό.

Ιταλική
Η συμβουλή πρέπει να δίνεται από σοφούς και το μέσον από τους πλουσίους.

Αραβική
Τό να συμβουλεύη κανείς επάνω απ' τα ποτήρια του κρασιού είναι άνοησία.

Αγγλική
Ο καβένας καταλαβαίνει ποιά είναι καλή συμβουλή, εκτός από κείνον στον οποίο χρειάζεται.

Γερμανική
Μη δίνεις συμβουλές κι' αλάτι αν δεν σου τ'ό ζητήσουν.

Γερμανική
Τις καλύτερες συμβουλές τις δίνει η νύχτα.

Γερμανική
Μία καλή συμβουλή δεν ξεπληρώνεται με τίποτε.

Ιταλική
Μία καλή συμβουλή αξίζει περισσότερο από χίλια χέρια κι' από ένα μεγάλο στρατεύμα.

Γερμανική
Η καλή συμβουλή, όταν δεν την ακολουθήσει κανείς εγκαίρως, δεν αξίζει περισσότερο από μία κακή συμβουλή.

Δανική

δε το διάστημα της εκδόσεώς της, διανεμόταν δωρεάν στους πελάτες του γιαντού.

Προτού ακόμα άρχισει η τακτική κυκλοφορία των εφημερίδων στην Ελλάδα, κυκλοφόρησαν, κατά τις άρχες του 16ου αιώνα, στη Γερμανία, άριστο δημοσιογραφικά έντυπα μικρού σχήματος, στα οποία αναγράφοντο με χειροκρηστική συντομία τα πιο ενδιαφέροντα νέα.

Όταν όμως άνοητος κρηγύτης ή άδοξοτυχημένος πύληρος, οι Γερμανοί έλάμβαναν γνώσιν των πολιτικών ειδήσεων από μία εφημερίδα που λεγόταν «Ράδτουνγκ» και ή οποία έβρισκε άποικιστικά γι' αυτό το σκοπό. Σε κάθε πύλη της Γερμανίας άπεστέλλετο από ένα αντίτυπο της εφημερίδας εκείνης με συνοπτικές περιγραφές των πολιτικών ειδησεώσεων.

πέρασε απ' το μυαλό του ή σκέψις πως σε λίγο... σε δέκα λεπτά... άνικανοι καθώς ήσαν να φύγουν μακριά, να κουνήσουν καν απ' τη θέσι τους, θά γινόντουσαν κάρβουνο απ' τις φλόγες που ζύγωναν, σφυρίζοντας άπαίσια... Άγρια χαρά φώτισε το πρόσωπό του και δρασκελίζοντάς τους έτρεξε με καινούργια δύναμι προς τη σωτηρία του...

Έξαφνα σταμάτησε, τρέμοντας συγκοιμένος... Μία επανάστασι απότομη τράνταξε την ψυχή του... Μούγκρισε σαν άγριμι και οίγοντας κάτω τα μούτρα του, σαν να ντραπόταν κάποιον, που άόρατος από κάθε άλλο, έκτε από αυτόν, στεκόταν μπροστά του, ξαναγύρισε με όρμη στους δυο άναίσθητους έλθρούς του...

Γοργά τους τράβηξε στην άκροποταμιά, βρίσκοντας αναπάντεχη για τα γηρατιά του δύναμι, κι' άρπαζοντας ένα χοντρούλο, τώριζε στο πατάκι και γαντζώθηκε με δύναμι επάνω του, ενώ κουνούσε τα πόδια του ρυθμικά, σαν να τραβούσε κουπί, πηγαίνοντας προς την άπέναντι όχθη, που κάπου κει κοντά ήταν πάντα δεμένη ή δάρκα του... Την έφτασε τέλος, την έβλεπε και με γληγοράδα που την δυνάμωνε ή ιερή λαχράρα του για τις δυο ζωές που κινδύνευαν, τους πέρασε στην άντικρουνη όχθη, στην ασφάλεια και στη σωτηρία, ύστερα από άπερίγραπτες δυσκολίες και άφάνταστον αγώνα...

Πέρασαν χρόνια... Καθισμένος στη ζεστή λιακάδα ο μπόρμπο-Τζαίηκ καπνίζει με γαλήνη την πίπα του... Τα χιονισμένα γηρατιά του άχτυνοβόλουν την καλωσύνη και την ήσυχη συνείδησι, ενώ γύρω του μερικά άγγελούδια, τα παιδιά του Πόρσον και τού Άντερσον παίζουν χαρωπά και ξεφώνιζουν, φωτίζοντας τον «Παππού»!

Τους χαμογελάει καλόκαρδα και οίγοντας μία ματιά γύρω του βλέπει την αγαθοεργία και τον πυρετό της άγίας και τίμιας εργασίας που βασίλευε στα κτήματα των δυο αυτών ανθρώπων, που τους έσωσε κάποτε στη ζωή...

Η σκληρή ψυχή τους μαλάκωσε και τον πίθο τους για την κακία τον έστρεψαν στο δρόμο της καλοσύνης. Πολλές, πόρα πολλές οικογένειες ζούσαν από αυτούς και τρώγαν τή φωμιά τους... Όλοι εύλογούσαν τή γενναϊότητα χέρια των και τις πατρικές φροντίδες για τους εγγάτες των...

Μα κανένας τους δεν έμαθε ποτέ πως ή εύλογιες των ύλες πήγαιναν κατευθείαν στο γλυκό κι' αγαθό προσωπάκι του καλού Παππού, που ήσαν και ή μοναδική αϊτία όλης αούτης της εύτυχίας των...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Άλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά υποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά υποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οι «Εφημεριδογράφοι» της εποχής του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Η εφημερίδες των Ρωμαίων. Πώς έμαθαινε ο λαός τα σπουδαία γεγονότα της ημέρας. Τα Μεγάλα Χρονικά. Τι σοφίστηκε ο γιατρός Ρενωντά προς ψυχαγωγίαν των άδελφών του. Ο πρώτος Εύρωπαϊς δημοσιογράφος, κτλ. κτλ.

Πότε και πού εξέδθη ή πρώτη εφημερίδα;

Οι διάφοροι ιστοριοδίφαι ισχυρίζονται σχετικά: ότι ή πρώτη εφημερίδα εξέδθη επί της εποχής του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Ο Άρεινός μάχιστα αναφέρει ότι ο Μακεδονικός λαός έπληροφροείτο επί σειράν ήμερών από τις εφημερίδες, την πορεία της άσθενείας του Μ. Άλεξάνδρου.

Οι άνθρωποι που έδωζαν τις εφημερίδες αυτές, διακρινόντουσαν γιχ τή μάθησί τους, ελέγοντο Έ φ η μ ε-

Populi Romani Diurna» δηλαδή «Ημερήσιαι πράξεις του Ρωμαϊκού Λαού». Γραφόντουσαν δε διά χρωστίσρος πάνω σε πινακίδες και περιείχον ειδήσεις διοικητικές και άστυνομικής φύσεως καθώς και διάφορα νέα της ημέρας.

Κύρια άρθρα πολιτικού περιεχομένου, χρονογραφήματα, κοσμική κίνησις, αθλητικές ειδήσεις κ.λ.π. ήσαν πράγματα άγνωστα στις Ρωμαϊκές εφημερίδες.

Η ειδήσεις αναγραφόντουσαν λακωνικότερες και με χτυπητά γράμματα χωρίς τίτλους. Έδω μερικώς ειδήσεις από μία τέτοια εφημερίδα που χρονολογείται από τή έτος 168 π.Χ.:

«Ο Ύπατος Δικίνιος ανέλαβε σήμερα την άρχήν». «Ο άγορανόμος Τιτιανός έτιμώρησε δια προστίμου δύο κροστώλας, διότι έπώλησαν κρέας εις τον λαόν, ποσού έπιβεβαιωθεί από της Άγορανομικής άρχής».

«Ο συλληφθείς υπό του άστυνόμου Νίβρα λήσταρχος Φοντίξο έσταυρώθη χείς εις τον λόφον Άλμπανο».

Περισσότερη απ' όλες τις εφημερίδες που έκυκλοφόρησαν ως σήμερα είναι εκείνη που εξέδθη στο Παρίσι στα 1631, από τον περίφημο γιαντού Ρενωντά, ο οποίος θεωρείται ως ο πρώτος Εύρωπαϊς δημοσιογράφος. Ο Ρενωντά, έχοντας την ιδέα ότι ή ψυχαγωγία του άδελφού, παιός σπουδαίο όλο στην καταπολέμησι της άρρώστιας του, κι' επειδή, λόγω των μεγάλων του κοσμικών σχέσεων, μπορούσε να μαζέψει πολλά νέα της ημέρας, έβιασε διάφορα σκάνδαλα άριστοκρατικών σαλονιών, άποφάσισε κι' έδωκε μία εφημερίδα μικρού σχήματος, στην οποία έδωσε τόν τίτλο «Καξέτ».

Η κοινή γνώμη όμως δεν έβλεπε ίκανοποιημένη με τόν τρόπο αυτό της κοινοποιήσεως των νέων και ή Σύγκλητος για να την ικανοποιήσει, άποφάσισε να εκδόση καθήμερινές εφημερίδες. Η εφημερίδες αυτές, πολλά αντίτυπα των οποίων σώζονται ως σήμερα, ελέγοντο «Acta».

Η «Ραξέτ» έδωκε συνεώς μέχρι του 1641, όπως έπίθανε ο Ρενωντά, καθ' όλο

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο 'Αχιλλας, θυσιάζοντας καθώς ή-
ταν στο ερωτικό του όνειρο, δεν
εχε αντίληψη μέσ' στο σκοτάδι
τον Αύτοκράτορα, ο οποίος προω-
ρούσε προς το μέρος του με το σπαθί
του στο χέρι...

Έξαφνα σήκωσε το κεφάλι του
κι' αντίκρισε το Θεόφιλο, άγριο κι'
άπειλητικό.

—Στρατηγέ, φώναζε ο Αύτοκρά-
τωρ, τι θέλετε μέσα σ' αυτό το μο-
ναστήρι;

Ο 'Αχιλλας έννοιωσε το αίμα του
ν' ανθείναι όλο στο κεφάλι του κι'
άπάντησε με το ίδιο άπειλητικό ύ-
φος:

—Και σεις, Μεγαλειότατε, τι ζη-
τάτε εδώ μέσα;

—Είπα αδιάδης, στρατηγέ! φώ-
ναζε ο Θεόφιλος και ύψώνοντας το
σπαθί του όρμησε κατά του 'Αχιλλας.

Ο 'Αχιλλας τραβήχτηκε μερικά
θήματα πίσω για ν' αποφύγη το
χτύπημα του Αύτοκράτορος.

—Αυτό που κάνετε, Καίσαρ, είπα,
δεν ταιριάζει στο αυτοκρατορικό σας
άξίωμα. Μ' εξαναγκάζετε να κάνω
κι' εγώ τα ίδια...

Και, τραβώντας κι' αυτός το σπα-
θί του έλαβε σάσι άμυνης.

Μέσα στη νύχτα και στη γαλήνη,
άκούστηκαν τότε τα χτυπήματα των
σπαθιών τους.

Οι δύο αντίπαλοι μονομαχοῦσαν
μέ λύσσα και μ' απόγνωση... Ο Θεό-
φιλος είχε γυρισμένες τις πλάτες του
προς την πόρτα του κελλιού της
Κασσιανής, ενώ ο 'Αχιλλας άμυνόταν
έχοντας την όψη του προς αυτόν...

Έβεινο το θάδου, άφου προσευχή-
θηκε στο παρεκκλήσιο της μονής της
είχε γυρίσει στο καλλι της για να
κοιμηθί, όπως συνήθιζε να κάνει τα-
χικά. Μά, άλλόκοτα προαισθήματα
βασάνιζαν την καρδιά της και κα-
τάλαβε πως άν πλάγιαζε στο άσκη-
τικό κρεβάτι της, ο ύπνος δεν θα
της έλυνε τα μάτια.

Γι' αυτό προτίμησε να μείνη άκό-
μα ξάγρυπνη και να επιτηρήσθι να
εργασθί με την έλπίδα ότι έτσι θ'
άπασχολούσε το μυαλό της και θα
το άπομάκρυνε από τους θλιβερούς
της σποχασμούς.

Έγραφε εκείνες τις ήμέρες έναν
ύμνο προς τη Θεοτόκο και έπειδή
δεν τον είχε τελειώσει ακόμα, κάθη-
σε μπρός στο τραπέζι της έργασίας
της, έχοντας το μισοτελειωμένο χει-
ρόγραφο μπροστά της.

Πήρε τον κάλαμο στα χέρια της
και προσπάθησε να γράψη, μά ή έμ-
πνευσί δεν της ερχόταν. Η βασανι-
στικές σκέψεις της την είχαν κυρι-
εύσει εξ ολοκλήρου... Έννοιωσε ένα
έξος λιποθυμίας και της φαινόταν
ότι ή ζωή της ήταν μία ζωή άδεια
από κάθε χαρά, άδεια από κάθε εύ-
τυχία. Ξαναθυμόταν τα λόγια που
της είχε πει ή μητέρα της στις τε-
λευταίες της στιγμές κι' αναγνώριζε
τόρα πως ή δυστυχήμένη γυναίκα
είχε δίκιο...

Διόθανόταν πως ή γα-
λήνη που είχε ζητήσει μέσα σ' αυτό
το μοναστήρι θα της έλειπε για πάν-
τα και πως ή άφοσίωσί στη θρη-
σκεία δεν έφτανε για να γεμίση μία
καρδιά νέα, σαν την δική της, με
κάποια ανθρώπινη...

Κάποια κυλούσαν από τα όρνια

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

της μάτια... Είχε μείνει πειά μόνη,
θλονόναχη στον κόσμο... Οι δικοί
της είχαν πεθάνει, οι συγγενείς της
κι' οι φίλοι της την είχαν λησμονή-
σει, όπως θα την είχε λησμονήσει ά-
σφαλώς κι' ο Θεόφιλος, ο οποίος θα
ζούσε εύτυχισμένος τώρα κοντά στη
Θεοδόωρα και στην κόρη του...

Η Κασσιανή όμως δεν είχε λη-
σμονήσει τίποτε, κανένα... και αυτό
ακριβώς ήταν το μεγαλύτερο μαρτύ-
ριό της... Έδωσε με τα μάτια της
ψυχής της νεκρούς και ζωντανούς,
να περνανε μπροστά της σαν φευγα-
λίες κι' άπιστες σκιές, προς τις ό-
ποιες του χάκου άπλωνε τα χέρια
της...

—Ω! ποιά κατάρυ θαρίναι: άπά-
νω μου; ψιθύριζε ή Κασσιανή. Τι έ-
κανα, Θεέ μου,
για να τιμωροῦ-
μαι τόσο σκλη-
ρά!... Ω! πόσο
δύσκολο να πε-
θάνω!...

Υψωσε τότε
τά μάτια της
προς την είκό-
να της Παρέ-
νου, που κρη-
μόταν πάνω άπ'
το κρεβάτι της.
Αυτή ήταν το
καταφύγιό της
σε παρόμοιες
κρίσιμες στιγμές.
Τό βλέμμα της
μολέσσε το σού
Χριστού ή-σαν
γαλήνιο κι' ένα
ουράνιο χαμόγε-
λο ζωγραφίζό-
ταν στα χείλη της...

Η Κασσιανή έμεινε μερικές στιγ-
μές έκστατική κι' έπειτα, σαν να
συνήλθε έξαφνα, φώναζε:

—Ω! πόσο μωρή είμαι!... Ω! πό-
σο άνάξιά σου δείχνωαι, Θεοτόκε!
Εσύ ύπέφερες τους μεγαλείτερους
πόνους που έννοιωσε γυναίκα στον
κόσμο, χωρίς να ύβόσης κραυγή
διαιματούρας κι' όταν ακόμα έβλεπε
το Παιδί Σου σταυρωμένο επάνω
στο Γολγοθά, άνήμισα στος δυό λη-
στές!... Κι' εγώ!... Κι' εγώ!...

Και, πέφτοντας γονατιστή, μπρός
στο είκόνασμα άρχισε να προσεχέ-
ται...

Έξαφνα, ένας περίεργος θόρυβος
άκούστηκε άπ' έξω...

Η Κασσιανή, άρρωσμένη καθώς
ήταν στην προσευχή της, δεν έβωσε
στην άρχή καμμία προσοχή...

Μά ο θόρυβος αυτός μεγάλωνε ό-
λοένα... Έρριάζε με τους ήχους που
κάνει το σίδερο όταν χτυπάει επάνω

στο σίδερο...

Η νέα μοναχή άνησούχσε τώρα.
Κι' ή άνησούχά της αυτή μετα-
βλήθηκε σε πραγματική αγωνία, ή-
ταν άκουσε έξω, εκεί μπροστά στην
πόρτα του κελλιού της φωνές άνδρών
άπειλητικές, άγριες, φωνές άνδρών
που μάλωναν.

—Παναγία μου! είπε. Τι είναι λοι-
πόν!...

Και πετάχτηκε άμέσως όρθια...
Έτρεξε προς το παράθυρο του
κελλιού της κι' άνασχηώνοντας το
παράπετασμα κύταζε έξω...

Άμέσως τραβήχτηκε πίσω περί-
τρομη... Δυό άντρες μονομαχοῦσαν έ-
ξω άμειλίχτα, άδυσώπητα... Τά ξίφη
τους διέγραφαν κύκλους στον αέρα
και, καθώς χτυπούσαν το ένα με τ'
άλλο, πετούσαν
τσίθες...

Μία κραυγή ξε-
φυγε άπ' τα χεί-
λη της Κασσι-
ανής, μά δεν την
άκουσε κανείς,
γιατί την έπνι-
ξε ο κρότος των
σπαθιών...

Ποιά ήταν λοι-
πόν αυτοί που
σκοτωνόντο σαν
εκεί μπροστά στα
μάτια της...

—Όποιοι κι' άν
ήσαν, το καθήκον
της της επέβαλε
να τους έμποδίση
να σκοτωθούν, και
να προλάβη, την
αίματοχυσία...

—Ωμνησε τότε
Οι Έβοραιοι καθώς και οι άλλοι
λαοί της Ανατολής, χρησιμοποιού-
σαν στίς περιπτώσεις αυτές τα ιερο-
γλυφικά, των οποίων ή γνώσις άπει-
τούσε ειδική άσκησι.

Ο περίφημος ρήτωρ Κικέρων κά-
νει κάπου λόγο για κάποιον Τύρω-
να, ο οποίος έμενε τότε στη Ρώμη
και δίδασκε τη στενογραφία και την
κρυπτογραφία. Κατόρθωσε μάλιστα
με την τέχνη του, κατά τον έπιφανή
Ρωμαίο, να σώση μερικούς άριστοτε-
ρηματικούς λόγους, οι οποίοι έκω-
νήθηκαν στη Σύγκλητο και χωρίς
αυτόν θα πήγαιναν χαμένοι.

Δείγματα της κρυπτογραφίας των
αρχαίων χρόνων είναι και ή σοφισμένη
άλληλογραφία μεταξύ του Καίσαρος
και του Αύγουστου.

Κυρίως όμως ή κρυπτογραφία ά-
νεπαύθη άργότερα, κατά την επο-
χή της Αναγεννήσεως, όποτε μάλι-
στα πολλοί διάσημοι πολιτικοί, μα-
θηματικοί και φιλόσοφοι συνέταξαν
κρυπτογραφικά λεξικά.

τας μ' ένα στεναγμό τ'ονομά της...

—Κακούργε! φώναζε ή Κασσι-
ανή προς το Θεόφιλο χωρίς να τον ά-
ναγνωρίση. Τον σκοτώσεις, σολοφόνε!

Αυτή τη φορά ο Θεόφιλος την ά-
κούσε... Ήυρισε το κεφάλι του προς
το μέρος της και την είσε... Άμείως
όμως, καταλαβαίνοντας ότι χωρίς να
το υελη κι' ο ίσιος είχε χτυπήσει τον
αντιπαλό του σχεδόν συλοφονικά, έ-
κρυψε το πρόσωπο του μέσα στα χεί-
ρια του για να μή τον αναγνωρίση
έκείνη...

Έπειτα γλύστρησε μέσ' άπ' τα
δέντρα και χωρίς...

Η Κασσιανή, χωρίς να του δώση
καμμία προσοχή, έτρεξε προς τον 'Α-
χιλλας που ορισκνταν σωριασμένος
κάτω και σκουσστας προσπαθήςε ν'
άνασκηκωσθι το κεφάλι του...

Καταπληκτη τότε άκουσε μία φω-
νή σουσμενη και πνιγμενη να ξε-
φυεγει άπ' τα χείλη του, μία φωνή
που ψιθυριζε τονομα της...

—Έσφυγε τότε ακόμα περισσότερο
για να ιοή ποιος ήταν ο ανθρωπος
αυτός, που με τόσο λατρεία ψιθυρι-
ζαν τα χείλη του, πριν κλεισουν ί-
σως για πάντα: «Κασσιανή!... Κασ-
σιανή!...».

Μία αχτίδα του φεγγαριού σάτισε
τότε το χλωμό πρόσωπο του πληγώ-
μενου και ή Κασσιανή, άφινοντας να
της ξεφύγη μία κραυγή αγωνίας, ά-
ναγνώρισε τον 'Αχιλλας.

Τα μάτια του, ανοιχτά άκόμα, εί-
χαν προσηλωθεί στα δικά της και
την κύταζαν μ' έκστασι, μ' ευτυχία
θαλεγε κανείς...

(Ακολουθεί)

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ Η ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Η κρυπτογραφία δεν εινε επινόη-
σις των νεωτερων χρόνων. Έχει α-
ποδειχθεί πως εχρησιμοποιείτο ευρύ-
τητα και κατά την αρχαιότητα.

Έτσι, οι Δακεδαίμονιοι, όσακις ή-
θελαν ν' άνακοινώσουν κανένα μυστι-
κό, είτε στους συμμάχους των, είτε
στος βασιλείς των άλλων χωρών, έ-
ξυρίαν το κεφάλι των δούλων, έγρα-
φον αυτό που ήθελαν ν' άνακοινώ-
σουν στην επίδερμίδα τους και κα-
τόπιν, άμα ξανάβγαιναν ή τρίζε-
τους έστελναν όπου ήθελαν.

Οι Έβοραιοι καθώς και οι άλλοι
λαοί της Ανατολής, χρησιμοποιού-
σαν στίς περιπτώσεις αυτές τα ιερο-
γλυφικά, των οποίων ή γνώσις άπει-
τούσε ειδική άσκησι.

Ο περίφημος ρήτωρ Κικέρων κά-
νει κάπου λόγο για κάποιον Τύρω-
να, ο οποίος έμενε τότε στη Ρώμη
και δίδασκε τη στενογραφία και την
κρυπτογραφία. Κατόρθωσε μάλιστα
με την τέχνη του, κατά τον έπιφανή
Ρωμαίο, να σώση μερικούς άριστοτε-
ρηματικούς λόγους, οι οποίοι έκω-
νήθηκαν στη Σύγκλητο και χωρίς
αυτόν θα πήγαιναν χαμένοι.

Δείγματα της κρυπτογραφίας των
αρχαίων χρόνων είναι και ή σοφισμένη
άλληλογραφία μεταξύ του Καίσαρος
και του Αύγουστου.

Κυρίως όμως ή κρυπτογραφία ά-
νεπαύθη άργότερα, κατά την επο-
χή της Αναγεννήσεως, όποτε μάλι-
στα πολλοί διάσημοι πολιτικοί, μα-
θηματικοί και φιλόσοφοι συνέταξαν
κρυπτογραφικά λεξικά.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλ-
λο πως ο Βιντόκ άρχισε να ζή-
ησυχά στο Παρίσι μαζί με τη μητέ-
ρα του και τη φίλη του 'Αννέττα,
κάνοντας τον έμπορο ύφασμάτων. Έ-
να θάδου όμως, έξαφνα, άντελήφθη
πως τον κατασκόπευαν. Καλώς γύ-
ριζε στο σπίτι είδε δυό άτομα τα όποια
μόλις πλησίασε, κρύφτηκαν στην
πόρτα ενός μαγαζιού.

Ο Βιντόκ εξακολούθησε το όργιο
του και, έλπεοντας ότι οι δυό άγνω-
στοι, δεν τον παρακολούθησαν, νόμι-
σε πως είχε γελαστεί. Η πεποίθησίς
του αυτή μεγάλωσε ακόμα περισσό-
τερο τις έπόμενες ήμέρες και φαν-
ταζόταν πως του χάκου είχε φοδη-
θεί, όταν έξαφνα ένα άπόγευμα πύ-
γε κάποιος και τον είδοποίησε ότι
τον ζητούσαν για μία επείγουσα ύ-
πόθεσι σ' ένα εστιατόριο.

Νομίζοντας ότι επρόκειτο για κα-
μιά έμπορική εργασία πήγε άμέσως,
μά εκεί κατάπληκτος είδε δυό κατα-
δίκους δραπέτας του κατέργου της
Βρέστης, οι όποιοι τον ύποδεχτηκαν
με σαρκαστικά χαμόγελα.

Ο Βιντόκ κατάλαβε άμέσως. Η
κακή του τύχη τον είχε κάνει να
θεωρή μπρός σε δυό κακούργους, πα-
λούς συντρόφους του του κατέργου,
οι όποιοι είχαν άνακαλύψει την κα-
τοικία του κι' ήσαν τι δουλειά έ-
κανε.

Ο Βιντόκ άντελήφθη από την
πρώτη στιγμή τους σκοπούς των.
Αυτοί οι άθλιοι ήθελαν να τον είκοί-
σουν, φοβερίζοντας τον πως θα τον
καταγγείλουν. Και, πραγματικά, έ-
καναν την άρχή, ζητώντας τον χρή-
ματα. Ο Βιντόκ τότε είπε τότε πως
δεν ήταν πλούσιος. Όστόσο τους έ-
δωσε πενήντα φράγκα, πράγμα που
φάνηκε να τους ικανοποιή. Τού ά-
νήγγειλαν μάλιστα πως θα έφευγαν
άπ' το Παρίσι, γιατί είχαν δουλειά
στίς επαρχίες, μά ο ήρωας μας ήξερε
ότι δεν θ' άργούσαν να παρουσια-
στούν πάλι μπροστά του. Ήξερε πως
στο έξίς θα τον έμεταλλευόντουσαν
χωρίς όλκτο και ξαναγύρισε με το
θανάτο μέσα στην ψυχή του... Ποτέ
ή θέσις του δεν τον είχε φανεί τόσο
σχοτεινιά και κρίσιμη. Όστόσο
έμεινε σιωπηλός και δεν είπε
τίποτε, ούτε στη μητέρα του,
ούτε στην 'Αννέττα, γιατί δεν
ήθελε να λυπήση τα δυό άγαθά
αυτά πλάσματα, των οποίων ή
άγάπη άποτέλούσε την μόνη του
εύτυχία...

Βοισκόταν πειά στη θέσι των
αυθώπων, οι όποιοι από ήμέρα
σε ήμέρα προσμένουν καινούρ-
γιες δυστυχίες. Και δεν είχε ά-
δικο. Κάποιο πρωί, καθώς διέ-
σχίζε την όδδ Πι-Καρρό, μία
γυναίκα φτωχοντυμένη διασταυ-
ρώθηκε μαζί του. Άμέσως κι'
οι δυό άναγνωρίστηκαν και στά-
θηκαν. Η γυναίκα αυτή ήταν ή
σείφνος του ή, πιο ακριβώς, έ-
κείνη την όποια είχε έξαναγ-
καστεί σε ήλικία εικοσιδυό έ-
τών να παντρευθί, με την άπει-
λή φυλακίσεως από τον άδελφό
της τον περίφημο τρομοκράτη
Σεβαλιέ.

Φαινόταν πολύ θλιμμένη, ή-
ταν ντυμένη άθλια κι' έδειχνε
πως ντροπόταν κι' ή ίδια για το

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΤΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

κατάντημά της...

Ο Βιντόκ δεν προσπάθησε να την
αποφύγη και άρχισε να μιλάει μαζί
της.

Τότε έκείνη του φανέρωσε ότι
ζούσε μέσα στην πιο φριχτή δυστυ-
χία, χωρίς όμως να έπικαλεσθί και
τη βοήθειά του.

Ο Βιντόκ ήταν εκ φύσεως πολύ
ευαίσθητος και της έδωσε λίγα χρή-
ματα, με την πεποίθησι ότι δεν θα
του γινότανε θάρος. Μά θήκης γρή-
γορα γελασμένος. Έπειτα από λίγες
μέρες έλαβε εκ μέρους της ένα ση-
μείωμα, διά του οποίου τον προσκα-
λούσε στο σπίτι της για να του μι-
λήση.

Πήγε πράγματι εκεί και βρέθηκε
σε μία τρώγλη, μέσα στην όποια ή-
ταν συγκεντρωμένη όλη ή οικογέ-
νεια του παλαιού τρομοκράτου Σε-
βαλιέ κι' ο Σεβαλιέ ο ίδιος, οι όποιοι
μόλις είχε βγει άπ' τη φυλακή, όπου
έξιτισε μία καταδίκη για κλοπή. Ό-
λοι λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι έπικα-
λέστηκαν τον οίκτο του και τον ίκέ-
τευσαν να μη τους εγκαταλείψη. Να
τους άρνηθί τη βοήθειά του ήταν έ-
πικίνδυνο, γιατί ύπήρχε φόβος να
τον καταδώσουν. Τους έδωσε λοιπόν
κάτι, τους ύποσχέθηκε πως θα τους
δώση κι' άλλα και, μαινόμενος γιατί
είχε φορτωθεί έτσι στη ράχη του έ-
ξη-εφτά άτομα, κίνησε για να γυρίση
στο μαγαζί του.

Μά μόλις έφτασε εκεί, είδε τη μη-
τέρα του και την 'Αννέττα να κλαί-
νε, κατεχόμενες από την πιο βαθειά
λύπη. Κατά τη διάρκεια της άπου-

σίας του, δυό άντρες είχαν παρου-
σιαστεί σ' αυτές και ζήτησαν ένα
σημαντικό χρηματικό ποσό, ύποδει-
κνόντας συγχρόνως το μέρος όπου
έπρεπε ν' αφήσουν τα χρήματα αυ-
τά, άν ήθελαν ν' αποφύγουν διάφορες
ένοχλήσεις. Ο Βιντόκ κατάλαβε ά-
μέσως πως οι άνθρωποι αυτοί ήσαν
οι δυό έκδικαστά του, μά, μη μπορών-
τας να κάνουν ν' αποφύγουν τα άμα-
ρτία του και τους έδωσε τα χρήματα
που ζητούσαν. Δεν παρέλειψε ως τό-
σο να τους συστήση να βρουν καμμία
δουλειά και ν' αφήσουν πειά αυτή
τη ζωή άν δεν ήθελαν να καταλή-
ξουν στο κάτεργο ή στην φυλακίσινα.

Αυτοί όμως άρριξαν να γελούν μαζί
του. Έπειτα από σαταναστηγώ ώ-
ρες μάλιστα, ο ένας άπ' αυτούς πήγε
στο σπίτι του, για να του μιλήση, ή-
πως είπα, ιδιαιτέρως. Ο Βιντόκ πε-
ρίμενε πως θα του ζητούσε πάλι
χρήματα, μά εκείνος άπλωσε μπρο-
στά του ένα σωρό άσημικά και μερι-
κά ρολόγια, ζητώντας άπέναντί τους
τετρακόσια φράγκα.

Ο Βιντόκ άρνήθηκε στην άρχή,
γιατί ήταν βέβαιος πως όλα αυτά τα
πράγματα προήρχοντο από κλοπές.

—Καλά! είπε τότε ο κακούργος.
Κάνε, άφου σ' άρέσει, τον τίμιο. Αύ-
τό είμε δουλειά δική σου... Η δική
μου δουλειά εινε να βρω χρήματα...
Μου χρειάζονται... Αν δέν μου δώ-
σεις, έτοιμάσου να δεχθής την επί-
σκεψι μερικών αστυνομικών. Κατά-
λαδες;

—Άλλοίμονο! ο φτωχός Βιντόκ είχε
κατάλαβε πολύ καλά. Έδωσε λοι-

πόν τα τετρακόσια φράγκα και, όταν
έμεινε μόνος, βυθίστηκε σε μία άπε-
ρίγραπτη άπελπισία. Είχε γίνει κλε-
πταπόδης...

—Έγινε εγκληματίας χωρίς να
θέλω — γράφει σχετικώς στα «Απο-
μνημονεύματά του. Δεν μπορεί να
καταλάβη κανείς τις τρομερές ώρες,
δέν ελχα πειά δρεξί, ή δουλειές μου
δέν μ' ενδιέφεραν πειά καθόλου, όλα
μού ήσαν φριχτά. Όλα; Όχι! Είχα
κοντά μου τη μητέρα μου και την
'Αννέττα...».

Ο Βιντόκ πέρασε πράγματι τότε
ήμέρες φοβικές. Η οικογένειά Σεβα-
λιέ τον άπογύμνωσε κι' οι δυό κατά-
δικοι τον έκδιζαν συνεχώς.

Μετα ένα μάλιστα έφεραν μαζί
τους ένα δδελυρό ύποκείμενο με το
όνομα Σαιν-Ζερμαίν και ζήτησαν ά-
πό το Βιντόκ να τους δανείση το ά-
μαξάκι του για να πάνε κάπου. Ο
Βιντόκ, θέλοντας και μή, τους τό-
δωσε.

Έπειτα από δέκα μέρες, ο Σαιν-
Ζερμαίν ξανάφερε μόνος του το άμα-
ξί, λέγοντας πως οι σύντροφοί του
είχαν συλληφθεί και χωρίς να δώση
περισσότερες εξηγήσεις. Ο Βιντόκ
όμως ύπομείσθηκε κάποιο μυστήριο
και, έξιτάζοντας προσεχτικά σ' άμά-
ξι του, άνεκάλυψε σ' αυτό ίχνη αί-
ματος.

Πιεθόμενος από τις ερωτήσεις του,
ο Σαιν-Ζερμαίν όμολόγησε ότι το αί-
μα ήσαν κάποιου άγωνιάστη, τον ό-
ποιο είχαν δολοφονήσει κοντά στο
Λούβρο και τον όποιο το πτώμα εί-
χαν κρύψει μέσ' στο κιβώτιο του ά-
μαξιού, ως ότου να το ξεφορτωθούν.

Όταν τέλειωσε τη διήγησί του,
ο ληστής πρότεινε στο Βιντόκ να
διαπράξουν μαζί κάποια κλοπή. Ο
ήρωας μας όμως άρνήθηκε. Τότε ο
κακούργος του είπε ότι θα περιμένε
άπάντησί του ως την έπομένη κι' ότι
άν έπέμεινε στην άουρήσι του, θα τον
κατήγγειλε.

Ο Βιντόκ ήξερε πως ο ληστής θα
πραγματοποιούσε την άπειλή του θ'
από τον έκανε να λάβη μία απόφα-
σι, ή όποια έμελλε να μεταμορ-
φώση τη ζωή του.

Πήγε στη διεύθυνσι της 'Α-
στυνομίας και ζήτησε να μιλήση
ιδιαιτέρως στον άρχηγό της ά-
σφαλείας κ. 'Ανυό.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
ΤΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τα γεγονότα αυτά συνέβαι-
ναν κατά το Μάρτιο του 1809.
Είχαν περάσει πειά δέδεκα
σχεδόν χρόνια από τότε που ο
Βιντόκ είχε καταδικαστεί σε κα-
ταναγκαστικά έργα για μία πλα-
στογραφία που δεν την έκανε.

Η ζωή του κατά τα δέδεκα
αυτά χρόνια ήταν μία σειρά ά-
πό περιπέτειες τόσο καταπλη-
κτικές, ώστε δεν μπορεί να κα-
ταλάβη κανείς γιατί οι μυθιστο-
ρηγοί, οι όποιοι τον έκαναν
ήρωα των φανταστικών τους
διηγήσεων, δεν περιερίσταναν
να έξιτοσήσουν τη ζωή του ή-
πως πραγματικά ήσαν...

(Ακολουθεί)

Η ιστορία αυτή συνέβη τον δέκατο τρίτον αιώνα, στη βόρειο Ιταλία.

Μέσα στον πύργο του κόμητος Μπενάρντο ντε Μπενάρντο διαβίωσαν πλούσιος, άνεσι κι εύθυμοι. Εκτός απ' τον κόμητα, ζούσαν εκεί η κόρη του Ιμίλντα κι ο θετός γιός του, ο νεαρός κι ωραίος Λιντουίντο Γκουίντο Μπάλντο.

Απ' τον καιρό που ήταν μικρά παιδιά, ο κόμης είχε αρραβωνιάσει την Ιμίλντα με το Λιντουίντο κι ο γάμος τους επρόκειτο να γίνει έπειτα από μερικές βδομάδες.

Ένα πρωινό ο νέος έκανε την παρόλα του μέσ' στο δάσος που υπήρχαν γύρω απ' τον πύργο, όταν έβγαζε κάποιος άγνωστος θηρίκι από ένα σύνδεσμο, του έβγαζε ένα φύλλο χαρτί κι έπειτα άμυγλές γύρισε τις πλάτες του κι έφυγε τρέχοντας. Ο νέος διάβασε τότε τα εξής στο χαρτί αυτό:

«Αν δεν είσαι δειλός και ανάξιος έπιλόχης, πρέπει νάβγης άπόψε δλομόναχος, την ώρα της ανατολής του φεγγαριού, στην καλύβα που βρίσκεται στην άκρη του δάσους και που τη λέει όλος ο κόσμος «η καλύβα του έρμητη».

Ο νέος, κατσουφισμένος, διάβασε και ξαναδιάβασε το μυστηριώδες αυτό σημείωμα, προσπαθώντας να μαντέψει από ποιόν μπορούσε να προέρχεται. Μάταια όμως. Το γράμμα δεν είχε καμιά υπογραφή, ούτε και κανένα άλλο σημάδι που να φανερώνη την προέλευσή του. Δεν του έμενε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι εκείνος που το είχε γράψει, θά ήταν κάποιος άντεραςτής, που αγαπούσε κι αυτός την Ιμίλντα και που για να ματαιώσει το γάμο του μαζί της, τον καλούσε στην άπομερη καλύβα του έρμητη για να μοναχίσουν. Έτσι μάλιστα και να του είχε στήσει δολοφονική ενέδρα εκεί κάτω. Ο Λιντουίντο όμως, ανδρείος καθώς ήταν και με άγνη και άδολη καρδιά, δεν θέλησε να πολυσκεφθή την τελευταία αυτή περίπτωση κι άποράσισε να πάη στο μυστηριώδες ραντεβού. Είχε πεποθήσει στο μπράτσο του, στο σταθί του και στο στιλέτο του.

Τό μεσημέρι στο τραπέζι ήταν σκεπτικός κι όλιγομίλητος. Η Ιμίλντα το παρατήρησε αυτό και σε κάποια στιγμή που έμειναν μόνοι, τον έρώτησε:

—Τί έχεις, αγαπημένε μου;

Για μία στιγμή, ήρθε στο Λιντουίντο η διάθεσις να βγάλει το γράμμα και να της το δείξει. Έτσι αυτή ν' αναγνώριζε το γραφικό χαρακτήρα, ή ίσως νάξερε ποιος ήταν αυτός που την αγαπούσε τόσο, ώστε να προσπαθή να ματαιώσει το γάμο τους.

Ωστόσο κρατήθηκε και δεν είπε τίποτε. Λίγες ώρες τον έχωριζαν ακόμα απ' τη συνάντησή του με τον άγνωστο έπιστολογράφο. Κι άποφάσιζε να κάνει ύπομονη. Έτσι δεν είχε τίποτε στην Ιμίλντα.

Όταν ανύψωσε και πάλι σαν βλοχί μέσ' στον πύργο, ο Λιντουίντο ζώθηκε το στιλέτο του και το σταθί του, κατέβηκε άδρόμια, βγήκε έξω από μία μικρή πορτολά κι όλομόναχος, με βήμα σταθερό, πήρε το μονοπάτι που ώδηγούσε στην περιφέρη καλύβα του έρμητη. Έφθασε εκεί

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

την ώρα άκριβώς που το φεγγάρι έσκαζε επάνω στην κορυφή του αντίκρουσθ βουνού.

Στην πόρτα της καλύβας είδε να τον περιμένει ο ίδιος ο έρμητης που τον δέχτηκε με ύψος σιχαρό, αλλά φιλικό και του είπε:

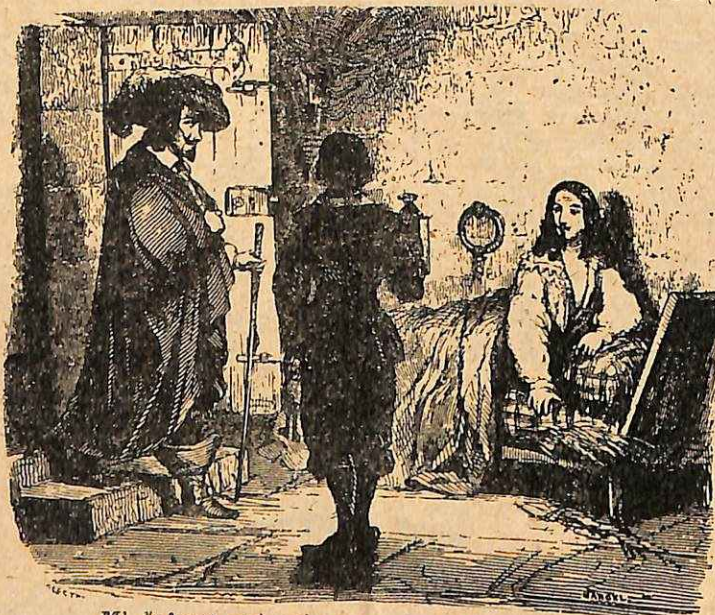
—Βλέπω μ' ευχαρίστηση ότι είσαι ένας άνδρείος έπιλόχης που δεν δειλιάζει να νικήσει τη νύχτα μοναχός.

—Ποιος είναι εκείνος που με ζήτησε νάβγω σ' αυτό το μέρος; ρώτησε ο νέος, ενώ συγχρόνως κύτταζε με θλίψη έρευνητικό τοιγύρω.

—Έγω, άποκαλύπτει ο έρμητης.

—Έσύ; Έκανε μ' έκπληξη ο Λιντουίντο. Και τί με θέλεις;

—Δεν μπορώ να σου το πω εδώ έξω. Πάμε μέσ' στην καλύβα μου να κουβεντιάσουμε με την ήσυχή μας.

Μ' έκλεισε στο πιο σκοτεινό κελλί του πύργου...

Και, άφου είπε τα λόγια αυτά, ο έρμητης προπορεύθηκε. Ο Λιντουίντο τον άκολούθησε, άφου προηγουμένως έβριζε μία καχύποκτη έρευνητική ματιά τοιγύρω και με το χέρι στη λαβή του σταθίου του, έτοιμος για πάλι άνδεσμένο.

Μέσ' στην καλύβα δεν είδε τίποτε το ύποπτο κι αυτό τον καθησύχασε κάπως.

—Και τώρα, λέγε, είπε στον έρμητη.

—Έμαθα ότι σε λίγες βδομάδες πρόκειται να παντρευτείς την Ιμίλντα ντε Μπενάρντο.

—Ναι, αλλά τι σχέσι έχει αυτό με τη πρόσκλησή σου;

—Έχει και μεγάλη μάλιστα. Ο γάμος αυτός δεν μπορεί να πραγματοποιηθή.

—Τί; Πώς τοίμας και λες ένα τέτοιο πράγμα; φώναξε άγριεμένος ο

νέος.

—Μην άγριεύεις σε μένα, άποκρίθηκε ο έρμητης. Κράτησε το θυμό σου, γιατί θά χρειασθώ να τον ρίξω όλοκίτσο σε άλλους... Στην πατέρα της Ιμίλντας.

—Πώς τοίμας να μιλάς έτσι για το θετό πατέρα κι ευεργέτη μου. —Χά, χά!... Έκανε σαρκαστικά ο έρμητης. Ευεργέτης! Μη βρωμίζεις τη λέξη. Δεν μπορεί να λέγεται ευεργέτης ένας άνθρωπος αυτός που του σκοτώνει τη μητέρα και του καταστρέφει τον πατέρα.

—Ο Λιντουίντο έμεινε άναυδος, ενώ ο έρμητης εξακολούθησε:

—Δεν μπορείς να παντρευτείς την Ιμίλντα, γιατί με τον πατέρα της σε χωρίζει αίμα. Και τί αίμα! Το αίμα της μητέρας σου και του πατέρα σου!...

—Μά πού ποιος είσαι; Πώς τα ξέρεις αυτά που λες; ρώτησε τραυλίζοντας.

—Πρώτα-πρώτα έχω τη βέρα μου. Νά, πάρτην και θά ιδής: από μέσα χαραγμένο 'όνομα της μητέρας σου και τη χρονολογία των γάμων μας.

Έπειτα έχω αυτό το δαχτυλίδι που είναι οικογενειακό κειμήλιο, των βαρώνων ντε Μπάλντο. Κι' ακόμα μέσα σ' αυτό την κασέτινα είναι διάφορα άλλα κειμήλια οικογενειακά. Νά πάρε το κλειδί και άνοίξε την!...

—Όλα άλλωστε, είναι δικά σου, άρκε! νά έκδικήσης το θάνατο της μάνας σου.

Ο Λιντουίντο άνοιξε και είδε πράγματι διάφορα αντικείμενα με το οικογενειακό στέμμα των βαρώνων ντε Μπάλντο.

Τότε μέσα στην καλύβα του έρμητη, έγινε μία συγκινητική σκηνή. Ο νέος ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα του, με δάκρυα. Έμειναν ώρα πολλή άγκαλιασμένοι πατέρας και γιός. Έπειτα ο Λιντουίντο είπε:

—Πες μου τα, πατέρα μου, πές μου τα όλα.

Κι' ο γέρο έρμητης, με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνησι, άρχισε να διηγείται.

—Ζούσαμε αγαπημένοι κι εύθυμοι στον πύργο μας, με την Όντρίζια, τη μακαρίτισσα μητέρα σου κι είχαμε ένα παιδάκι, έσένα, το Λιντουίντο μας. Είχαμε κι ένα παλιό οικογενειακό φίλο, τον κόμητα Μπενάρντο, που το φέουδό του βρισκόταν δίπλα στο δικό μας. Άλλοίμονο όμως!... Του είχα πολύ εμπιστοσύνη.

«Κάποτε χρειάστηκε να πάω ένα μικρό ταξίδι. Κι' άφρασα στον πύργο μου το Μπενάρντο να προσέχη τη γυναίκα μου και το παιδί μου. Έκείνος όμως, ό άτιμος, αγαπούσε τη μητέρα σου και τόσο χρόνια δεν το είχα δείξει. Όταν όμως του βόηκε η καιρία να μείνει μόνος κοντά της,

χρειάστηκε να πάω εγώ. Μά δεν είπα έτσι. Ο πατέρας σου δεν πέθανε, άφου τον θέλεις όλοζώντανο μπροστά σου. Κι' όσο για τη μητέρα σου... ο Θεός άς την συγχωρέσει... τη σκότωσε αυτός ο φονιάς!... Το αίμα μας, το δικό της και το δικό μου, που γρόθηκε άδικα, ζητούν έκδικήσι.

Ο έρμητης μιλούσε μ' ένα ύφος που δεν άφανε την παραμικρή αμφιβολία των όσων έλεγε.

Εκτός αυτού όμως ήταν και κάτι άλλο που έκανε το Λιντουίντο να δινη προσοχή και πίστι στα λόγια του. Μολονότι ο συνομιλητής του ήταν ρακένδυτος, γέρος, κοκκιλάχνης κι άδύνατος, στο παρουσιαστικό του, στις κινήσεις του και στους τρόπους του είχε κάτι το άρχοντικό. Έξ' άλλου δέ, καθώς τον κύτταζε ο νέος, με τα μάτια καρφωμένα διαρκώς επάνω του, έδλεπε στα χαρακτηριστικά του μία καταπληκτική ομοιότητα με τον έαυτό του. Και τέλος μία φωνή ένδομηχη, άόριστη, αλλά δυνατή, του έλεγε ότι πραγματικά ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο πατέρας του.

Ωστόσο δεν τοίμοιζε να πιστέψη ακόμα όσα είχε άκούσει. Τού έμεινε πάντα η αμφιβολία. Είπε λοιπόν στον έρμητη:

—Και πώς μπορείς να μου άποδείξεις ότι αυτά που μου πεις είναι αλήθεια;

—Πρώτα-πρώτα έχω τη βέρα μου. Νά, πάρτην και θά ιδής: από μέσα χαραγμένο 'όνομα της μητέρας σου και τη χρονολογία των γάμων μας.

Έπειτα έχω αυτό το δαχτυλίδι που είναι οικογενειακό κειμήλιο, των βαρώνων ντε Μπάλντο. Κι' ακόμα μέσα σ' αυτό την κασέτινα είναι διάφορα άλλα κειμήλια οικογενειακά. Νά πάρε το κλειδί και άνοίξε την!...

—Όλα άλλωστε, είναι δικά σου, άρκε! νά έκδικήσης το θάνατο της μάνας σου.

Ο Λιντουίντο άνοιξε και είδε πράγματι διάφορα αντικείμενα με το οικογενειακό στέμμα των βαρώνων ντε Μπάλντο.

Τότε μέσα στην καλύβα του έρμητη, έγινε μία συγκινητική σκηνή. Ο νέος ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα του, με δάκρυα. Έμειναν ώρα πολλή άγκαλιασμένοι πατέρας και γιός. Έπειτα ο Λιντουίντο είπε:

—Πες μου τα, πατέρα μου, πές μου τα όλα.

Κι' ο γέρο έρμητης, με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνησι, άρχισε να διηγείται.

—Ζούσαμε αγαπημένοι κι εύθυμοι στον πύργο μας, με την Όντρίζια, τη μακαρίτισσα μητέρα σου κι είχαμε ένα παιδάκι, έσένα, το Λιντουίντο μας. Είχαμε κι ένα παλιό οικογενειακό φίλο, τον κόμητα Μπενάρντο, που το φέουδό του βρισκόταν δίπλα στο δικό μας. Άλλοίμονο όμως!... Του είχα πολύ εμπιστοσύνη.

«Κάποτε χρειάστηκε να πάω ένα μικρό ταξίδι. Κι' άφρασα στον πύργο μου το Μπενάρντο να προσέχη τη γυναίκα μου και το παιδί μου. Έκείνος όμως, ό άτιμος, αγαπούσε τη μητέρα σου και τόσο χρόνια δεν το είχα δείξει. Όταν όμως του βόηκε η καιρία να μείνει μόνος κοντά της,

χρειάστηκε να πάω εγώ. Μά δεν είπα έτσι. Ο πατέρας σου δεν πέθανε, άφου τον θέλεις όλοζώντανο μπροστά σου. Κι' όσο για τη μητέρα σου... ο Θεός άς την συγχωρέσει... τη σκότωσε αυτός ο φονιάς!... Το αίμα μας, το δικό της και το δικό μου, που γρόθηκε άδικα, ζητούν έκδικήσι.

Ο έρμητης μιλούσε μ' ένα ύφος που δεν άφανε την παραμικρή αμφιβολία των όσων έλεγε.

Εκτός αυτού όμως ήταν και κάτι άλλο που έκανε το Λιντουίντο να δινη προσοχή και πίστι στα λόγια του. Μολονότι ο συνομιλητής του ήταν ρακένδυτος, γέρος, κοκκιλάχνης κι άδύνατος, στο παρουσιαστικό του, στις κινήσεις του και στους τρόπους του είχε κάτι το άρχοντικό. Έξ' άλλου δέ, καθώς τον κύτταζε ο νέος, με τα μάτια καρφωμένα διαρκώς επάνω του, έδλεπε στα χαρακτηριστικά του μία καταπληκτική ομοιότητα με τον έαυτό του. Και τέλος μία φωνή ένδομηχη, άόριστη, αλλά δυνατή, του έλεγε ότι πραγματικά ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο πατέρας του.

Ωστόσο δεν τοίμοιζε να πιστέψη ακόμα όσα είχε άκούσει. Τού έμεινε πάντα η αμφιβολία. Είπε λοιπόν στον έρμητη:

—Και πώς μπορείς να μου άποδείξεις ότι αυτά που μου πεις είναι αλήθεια;

—Πρώτα-πρώτα έχω τη βέρα μου. Νά, πάρτην και θά ιδής: από μέσα χαραγμένο 'όνομα της μητέρας σου και τη χρονολογία των γάμων μας.

Έπειτα έχω αυτό το δαχτυλίδι που είναι οικογενειακό κειμήλιο, των βαρώνων ντε Μπάλντο. Κι' ακόμα μέσα σ' αυτό την κασέτινα είναι διάφορα άλλα κειμήλια οικογενειακά. Νά πάρε το κλειδί και άνοίξε την!...

—Όλα άλλωστε, είναι δικά σου, άρκε! νά έκδικήσης το θάνατο της μάνας σου.

Ο Λιντουίντο άνοιξε και είδε πράγματι διάφορα αντικείμενα με το οικογενειακό στέμμα των βαρώνων ντε Μπάλντο.

Τότε μέσα στην καλύβα του έρμητη, έγινε μία συγκινητική σκηνή. Ο νέος ρίχτηκε στην άγκαλιά του πατέρα του, με δάκρυα. Έμειναν ώρα πολλή άγκαλιασμένοι πατέρας και γιός. Έπειτα ο Λιντουίντο είπε:

—Πες μου τα, πατέρα μου, πές μου τα όλα.

Κι' ο γέρο έρμητης, με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνησι, άρχισε να διηγείται.

—Ζούσαμε αγαπημένοι κι εύθυμοι στον πύργο μας, με την Όντρίζια, τη μακαρίτισσα μητέρα σου κι είχαμε ένα παιδάκι, έσένα, το Λιντουίντο μας. Είχαμε κι ένα παλιό οικογενειακό φίλο, τον κόμητα Μπενάρντο, που το φέουδό του βρισκόταν δίπλα στο δικό μας. Άλλοίμονο όμως!... Του είχα πολύ εμπιστοσύνη.

είδισατε και της εξομολογήθηκε τον έρωτά του.

«Η Όντρίζια όμως που μ' αγαπούσε τον άπέκρουσε μ' όλη τη δύναμή της κι' ο κακούργος εκείνος την πελώρησε στις μαχαιριές. Την ώρα άκριβώς που η μητέρα σου ψυχορραγούσε εγώ γύρισα στον πύργο...

«Μονοπατος τράθηξα τότε στην κρεβάτοκάμαρά μου... Ο Μπενάρντο με το στιλέτο του ματωμένο ακόμα απ' το αίμα της μητέρας σου, βόηκε κατεπάνω μου κι' άρχισε να με χτυπάει κι' έμένα. Μ' έπλήγωσε βαριά.

«Τη στιγμή που ξεψυχούσε η μητέρα σου, φώναξε:

«—Τό Λιντουίντο! Προσέξτε το Λιντουίντο!...

«Ο κακούργος κόμης μ' άπελάξε και τους δύο, έμένα και έένα και μ' άπ'ηξε στον πύργο του. Έσένα σ' άνάθεψε μαζί με την κόρη του κι' έμένα μ' έκλεισε στο πιο σκοτεινό κελλί του πύργου του. Δεν πέθανα.

«Έμεινα επί πάντα χρώνια, ως ότου επί τέλους, μία μέρα κατώρθωσα να δραμεταύσω, με τη βοήθεια ενός άπ' τους ανθρώπους του κακούργου.

«Στην πόρτα μου δεν μπορούσα να ξαναγυρίσω. Τό φέουδό μας τό είχε πάρει ο Μπενάρντο και χάρις σ' αυτό κατώρθωσα από διακρίσεις που ήταν ν' άποκτήσω την τίτλο του κόμητος.

«Γύριζα κάπου-κάπου εδώ κι' εκεί κι' όποτε ήλθα κι' έφτασα πάλι στην καλύβα έδω πέρα. Έίθελα νάμαι κοντά σου, να σε βλέπω κι' επερίμενα να μεγαλώσεις, για να μ' έκδικήσης, έμένα και τη δυστυχισμένη σου μητέρα».

Ο Λιντουίντο άκουσε με φόκη την άφήγησή εκείνη.

—Άρχα τη νύχτα, ο Λιντουίντο με τον πατέρα του μπήκανε στον πύργο και τράβηξαν προς την κρεβάτοκάμαρα του κόμητος. Τρόπωσαν άδρόμια μέσα κι' εκεί ο Λιντουίντο βόησε το στιλέτο του στην καρδιά του θετού πατέρα του, που σε λίγες βδομάδες επρόκειτο να γίνει πεθερός του.

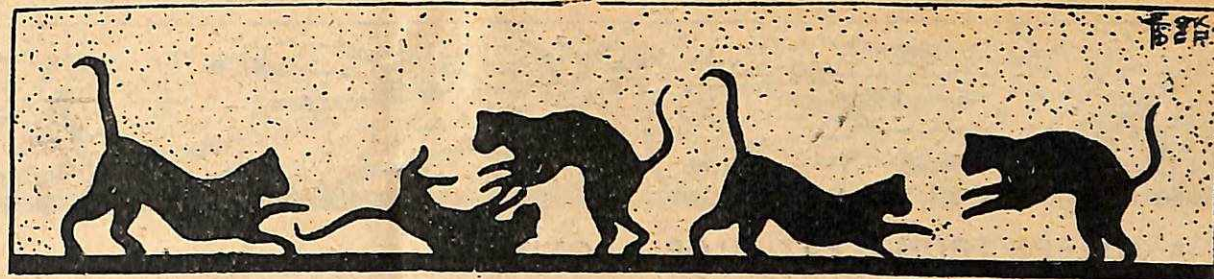
Ο έπιλόχος της τραγωδίας ήταν πάλι θλιβερός απ' ότι μπορεί να φαντασθώ κανείς.

Η Ιμίλντα, ή όποια μαζί με τον σκοτωμό του πατέρα της έμαθε και όλη αυτή την τραγωδία, πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι. Ο Λιντουίντο άμέσως μετά τό φόνο έλασε τα λογικά του. Κι' ο γέρο βαρώνος Γκουίντο Μπάλντο πέρασε τα χρόνια του νοσηλεύοντας το τραλλό μοναχικό παιδί του.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά έποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστήρις.

Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά έποθέσεις. 'Ωραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Οί καλλιτέχναι κι' ό... διάβολος. 'Η πρόθεσι των έργων του Βολταίρου. Τα νεύρα του συγγραφέως. 'Η γνώμη του περί θρησκείας. 'Ο Βολταίρος κι' ο άνατόμος Χάλλερ. 'Η ένοχλήσεις των θαυμαστών του. Τό... μυθολογικό τέρας. 'Η γνώμη του Βολταίρου για τό Ρουσσώ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Όταν γινόντουσαν ή δοκιμές της τραγωδίας του «Μερόπη», ο Βολταίρος δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος από τό παίξιμο της πρωταγωνίστριας του έργου δίδος Ντουμνίλ. Σε μία στιγμή μάλιστα δεν κρατήθηκε και άρχισε να της κάνει παρατηρήσεις. Τότε ή διάσχυρος ήθοποιός του είπαι:

—Είχ να μπορέσω να άπαγγείλω με τό ύφος που θέλετε σεις, θάπρεπε νάχω τό διάβολο μέσα μου!

—Ο άληθινός καλλιτέχνης έχει πάντα τον διάβολο μέσα του! της άπάντησεν ο Βολταίρος.

«Όταν ο Βολταίρος έδιάβασε σε κύκλο ήθωποιών την τραγωδία του «Γιούλι», ή διάσχυρος τραγωδός Κλαυδόν του είπαι:

—Οί ρόλοι του έργου σας είναι δυσάστατοι... Θά πεθάνετε τους ήθωποιούς σας στις πρόβες!

—Αυτό άκριβώς θέλω κι' εγώ! άπάντησεν ο Βολταίρος όβόθως: άπως πάντα! Νά τους πεθάνω! Έτσι, τουλάχιστον, θά προσφέρω μία ύπηρεσία στην κοινωνία!

«Ο Βολταίρος, ως γνωστόν, ήταν άθρησκος.

—Δεν νομίζετε πως ή θρησκεία σώνει σιγά-σιγά; τον έρώτησε μία μέρα κάποιος φίλος του. Πώς τό βρίζατε αυτό;

—Αυτηρέτατο! άπάντησεν ο Βολταίρος. Άμα λείπει ή θρησκεία... με πούν θά τά βάζω τότε;... Πού θά ξεθωιάνω τά νεύρα μου;

Μία φορά, σε κάποια συγκέντρωσι γινόνταν λόγος για την περίπτωση άνατόμου Χάλλερ και ο Βολταίρος, ό όποιος ήταν εκεί, δεν έπαυε να επαινεί τον διάστημα αυτό έπιστήμονα.

—Ω! Ο κ. Χάλλερ! έλεγε. Τί σπουδαίο μυαλό, τί μεγάλος ποιητής, τί περίφημος έπιστήμων!

—Πώς μιλάτε έτσι γι' αυτόν; τού είπαι τότε ένας φίλος του. Ο κ. Χάλλερ δεν κάνει άλλο παρά να σάς βρίζη, όπου κι' αν βρίσκεται...

—Τί σημασία έχει αυτό; άπάντησε ο Βολταίρος.

—Νά λέτε σ' όλους πως δεν είμαι δώ! παραγγέλνω με θυμή στους ύπηρέτες σου. Τί διάβολο! Μ' έχουν παρατήσει για κανένα μυθολογικό τέρας!

Τό έργο δεν άρεσε στον Βολταίρο. Κατά την άδελφική μάλιστα της άναγνώσεώς του ο διάσχυρος συγγραφέας έαυσε άμύπητος...

Μετά την άπάντησιν, ο Βολταίρος είπαι στους παρευρισκόμενους:

—Δεν νομίζετε, φίλοι μου, πως θάπρεπε να ζήτησέτε για μένα τό μετάλλιο του πολέμου;

—Γιατί; τον έρώτησαν με άπορία.

—Ει, μά γιατί... ύπστην τούτον ήρωικά την «Μάχη των Φασαλών», κι' έγραφα μάλιστα και τό αίμα μου σ' αυτήν, άπάντησε χαμογελώντας ο Βολταίρος.

«Όταν ο Βολταίρος χαμογελώντας, Πιθανόν να άκούσαμε λάθος κι' οί δύο μας...

«Όταν ο Βολταίρος άποταράχτηκε στην έξοχική έπαυλή του του Φερνέ, πλήθος θαυμαστών του, γνωστών του και άγνωστων, έπληγναιε καθώς μέρα για να τον δθ.

«Ο Βολταίρος όμως δεν ήθελε να τον δθ.

—Πώς! Σας έκλεψα; άπάντησε με έκπληξη ο Βολταίρος. Άπ' τώρα έζηρείται, λοιπόν, γιατί έπαισε τό έργο μου!...

«Ο Βολταίρος έλεγε:

—Ο ποιητής Ρουσσώ με περιφρονεί γιατί παραμέλει καμιά φορά τις όμοιοκαταληξίες των ποιημάτων μου. Κι' εγώ τον περιφρονώ, γιατί δεν συλλογίζεται παρά τις ρίμες όταν γράφει τά δικά του ποιήματα!

«Ο Βολταίρος δεν μπορούσε να ύποφέρει τις άνόητες έρωτήσεις που του ύπέδωκαν πολλοί, βασίζόμενοι στη σοφία του.

Ένας φίλος του τον έρώτησε κάποτε, γιατί οί άρχοντες θωροί ήταν... πέτρινοι!

—Τί διάβολο! Μήπως θά προτιμούσατε να ήσαν από αμυγδαλάκι;... του άπάντησε ο φιλόσοφος.

«Ο Βολταίρος, ως γνωστόν, ήταν άθρησκος.

—Δεν νομίζετε πως ή θρησκεία σώνει σιγά-σιγά; τον έρώτησε μία μέρα κάποιος φίλος του. Πώς τό βρίζατε αυτό;

—Αυτηρέτατο! άπάντησεν ο Βολταίρος. Άμα λείπει ή θρησκεία... με πούν θά τά βάζω τότε;... Πού θά ξεθωιάνω τά νεύρα μου;

Μία φορά, σε κάποια συγκέντρωσι γινόνταν λόγος για την περίπτωση άνατόμου Χάλλερ και ο Βολταίρος, ό όποιος ήταν εκεί, δεν έπαυε να επαινεί τον διάστημα αυτό έπιστήμονα.

—Ω! Ο κ. Χάλλερ! έλεγε. Τί σπουδαίο μυαλό, τί μεγάλος ποιητής, τί περίφημος έπιστήμων!

—Πώς μιλάτε έτσι γι' αυτόν; τού είπαι τότε ένας φίλος του. Ο κ. Χάλλερ δεν κάνει άλλο παρά να σάς βρίζη, όπου κι' αν βρίσκεται...

—Τί σημασία έχει αυτό; άπάντησε ο Βολταίρος.

—Νά λέτε σ' όλους πως δεν είμαι δώ! παραγγέλνω με θυμή στους ύπηρέτες σου. Τί διάβολο! Μ' έχουν παρατήσει για κανένα μυθολογικό τέρας!

Τό έργο δεν άρεσε στον Βολταίρο. Κατά την άδελφική μάλιστα της άναγνώσεώς του ο διάσχυρος συγγραφέας έαυσε άμύπητος...

Μετά την άπάντησιν, ο Βολταίρος είπαι στους παρευρισκόμενους:

—Δεν νομίζετε, φίλοι μου, πως θάπρεπε να ζήτησέτε για μένα τό μετάλλιο του πολέμου;

—Γιατί; τον έρώτησαν με άπορία.

—Ει, μά γιατί... ύπστην τούτον ήρωικά την «Μάχη των Φασαλών», κι' έγραφα μάλιστα και τό αίμα μου σ' αυτήν, άπάντησε χαμογελώντας ο Βολταίρος.

«Όταν γινόντουσαν ή δοκιμές της τραγωδίας του «Μερόπη», ο Βολταίρος δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος από τό παίξιμο της πρωταγωνίστριας του έργου δίδος Ντουμνίλ. Σε μία στιγμή μάλιστα δεν κρατήθηκε και άρχισε να της κάνει παρατηρήσεις. Τότε ή διάσχυρος ήθοποιός του είπαι:

—Είχ να μπορέσω να άπαγγείλω με τό ύφος που θέλετε σεις, θάπρεπε νάχω τό διάβολο

Συνέχεια εκ του προηγ. και τέλος)

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η
MINION

από ήλιο...

«Ας μπούμε τώρα, μαζί με τους ευνουχισμένους μελλοντικούς, μέσα στον καθεδρικό ναό που είχε στολισμένους δλόκληρους με λουλούδια... Οι ήχοι των αρμονιών που παίζουν θρησκευτικά εμβατήρια, τον πλημμυρίζουν... Άθως παρθένες τραγουδούν με τις μελωδικές τους φωνές έναν ωραίο ψαλμό που εξυμνεί τη χαρά της ζωής και της αγάπης...»

Και ενώ η θρησκευτική τελετή από πλήθος άμετρον, μεθυμένο από ένθουσιασμό, είχε πλημμυρίσει τους κεντρικούς δρόμους και τα άμαξια που ακολουθούσαν τις πομπές, άνοιξαν πέρασμα, μέσ' απ' αυτήν την ανθρωποθάλασσα, για να φτάσουν ως το Μητροπολιτικό ναό...

Τέλος, με χίλιες δυσκολίες, έφτασαν στην πλατεία, μπρος στην εκκλησία κι οι Ύψηλοι επιβάται τους άρρισαν να βγαίνουν έξω...

Να η βασίλισσα Μαρία, συνοδευόμενη από τον κόμητα Σπάντα, τον πρωτοπυργό της...

Να η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, η βασιλική μητρή του πρίγκιπος ντε Μαρσιγιάν...

Να η λαοφιλή Έλενα, η μαρκησία ντε Κυπριάν, η Άγία Μαντόνα, η μαρτυρική μητέρα μαζί με το σύζυγό της τον πονεμένο Τζοθάνι...

Να τέλος το είδωλο της Νεαπόλεως, η μικρούλα νεράδα Σπεράτα, η άγγελική και τρισαριστωμένη Μινιόν...

Η έπισημη των λαού γίνονται πώς άκρια πιδ ένθουσιώδεις, άκρια πιδ τοελλές και η συγκίνησις είνε γενική...

Τα πλήθη φωνάζουν, κλαίει, χαίρουν, σαλεύουν τα μαντήλια τους, πετάνε λουλούδια, φιλιούνται μεταξύ τους κι αυτοί άκρια οι άγνωστοι...

—Ζήτην η βασίλισσα Μαρία κι' η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα!

—Δέξα, εύτυχια και τιμή στους Κυπριάν και στη γλυκειά Μινιόν!... Η Νεάπολις, με τις γενιές και ένθουσιώδεις αυτές εκδηλώσεις πιδ θγαίνου μέρ' απ' την καρδιά, μέσ' απ' αυτά τα σπλάχνα του λαού της, ξεναλαρίζεται από τα εγκλήματα πιδ έβαψαν άλλοτε τους δρόμους της με αίμα...

—Ολοι έχουν ξεράσει πια τον τύραννο βασιλέα Φερδινάνδο και την καταβροχιά έννοσυμένη του την εγκληματική Μαλφιέρα!

—Ολοι έχουν ξεράσει πια τον τύραννο βασιλέα Φερδινάνδο και την καταβροχιά έννοσυμένη του την εγκληματική Μαλφιέρα!

—Ολοι έχουν ξεράσει πια τον τύραννο βασιλέα Φερδινάνδο και την καταβροχιά έννοσυμένη του την εγκληματική Μαλφιέρα!

—Ολοι έχουν ξεράσει πια τον τύραννο βασιλέα Φερδινάνδο και την καταβροχιά έννοσυμένη του την εγκληματική Μαλφιέρα!

Η βασίλισσα με την άπεραντή της καλωσύνη, είχε όρισει όπως η παρτίδα: πιδ των νεονύμφων γίνετο στο παλάτι, τόσο για την πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, όσο και για τη Σπεράτα. Η δού νεαρή κι' εύτυχισμένη φίλες δέν θά χωρίζονταν παρά για ν' ακολουθήσουν τους συζύγους των.

Η Μινιόν θά πήγαινε στη Βενετία και κατόπιν στη Γαλλία κι' η πριγκίπισσα Σπεράτα στο Παλέριο της Σικελίας...

Η επιστροφή των νεονύμφων από την εκκλησία γίνεται άφορη νέων ένθουσιώδων λαϊκών εκδηλώσεων... «Όλη η Νεάπολις θέλει να χαίρεται τα εύτυχημένα ζευγάρια, για τα όποια ανατέλλει πια η σελήνη του μέλλοντος...

Στο διάστημα αυτό, σ' όλες τις εκκλησίες της Νεαπόλεως και σ' αυτά άκρια τα πιδ άπομερα παρεκκλησία, οι ιερείς δέν έκαναν τίποτε άλλο παρά να εύλογον τα πολυάριθμα ζευγάρια των έντυχεμένων πιδ είχαν διαλέξει την ήμερα των γάμων της Μινιόν για να παντρευτούν κι' αυτά...

Μα να έφτασε τώρα η στιγμή του ήχοαριστιμού και του χωρισμού, κάπως σκληρή για τους γονείς, μα τόσο γλυκειά στην καρδιά των νεαρών συζύγων πιδ ήταν άνυπόμονοι να πετάξουν μέσα στον ούρανό της εδαιμονίας, ό όποιος άνοιγταν μπροστά τους...

—Χαίρετε, αγαπημένοι μου εγωίσται!—τους είπε χαμογελώντας και προσπαθώντας να καταπνίξη τη συγκίνησι του ό μαρκήσιος Τζοθάνι ντε Κυπριάν. Η μάλλον ώρεωδάρ γρήγορα... Ν' αγαπάστε, να λατρεύατε... Αυτό είνε το μυστικό της εύτυχίας... «Όλα τ' άλλα έδω κάτω δέν είνε τίποτε... τίποτε...

Η Έλενα έβριζε στο σύζυγό της ένα βλέμμα πλημμυρισμένο από συγκίνησι...

—Ό!... ναί! είπε η εύγενικά γυνίκα πιδ τόσο είχε δοκιμαστεί στη ζωή της. Αυτό είνε το μυστικό της εύτυχίας...

—Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, πιάστε η γρηά κυρία Μάστερ. Ό σύζυγός μου σάς εύλογεί άπιδ τον ούρανό...

Κι' η δού μητέρας, πιδ αγαπούσαν είδωλολατρικά τα παιδιά τους άρχισαν να τα σφίγγουν στην άγκαλιά τους και να τα γεμίζουν φιλήματα...

Τέλος, ό Γουλιέλμος κι' η Σπεράτα επιβίβαστηκαν στη γολέττα «Έλενα», παίρνοντας μαζί τους χιλιάδες εύχες και χιλιάδες φιλήματα πιδ τους έστελναν άπιδ την άκμή οι δικοί τους και το πλήθος πιδ είχε συγκεντρωθεί εκεί...

Και το ώραό καράβι ξεκίνησε...

Πηγαίνουν για τη Βενετία, την θρυλική πιδ των έρωτευμένων, την πατρίδα των άθλων περισεριών, των άδελφών αυτών της Μινιόν...

Οι δού έρωτευμένοι, άγκαλιασμένοι τρυφερά, έπιναν στη γέφυρα, έχουν γείρει πιδ κεφάλια τους ό ένας πιδ τον άλλο και φιθυρίζουν:

—Μινιόν!... —Γουλιέλμο!... Και τα χείλη τους ένώνονται σ' ένα ούρανό φίλημα...

Τέλος, ό Γουλιέλμος κι' η Σπεράτα επιβίβαστηκαν στη γολέττα «Έλενα», παίρνοντας μαζί τους χιλιάδες εύχες και χιλιάδες φιλήματα πιδ τους έστελναν άπιδ την άκμή οι δικοί τους και το πλήθος πιδ είχε συγκεντρωθεί εκεί...

Και το ώραό καράβι ξεκίνησε...

Πηγαίνουν για τη Βενετία, την θρυλική πιδ των έρωτευμένων, την πατρίδα των άθλων περισεριών, των άδελφών αυτών της Μινιόν...

Οι δού έρωτευμένοι, άγκαλιασμένοι τρυφερά, έπιναν στη γέφυρα, έχουν γείρει πιδ κεφάλια τους ό ένας πιδ τον άλλο και φιθυρίζουν:

—Μινιόν!... —Γουλιέλμο!... Και τα χείλη τους ένώνονται σ' ένα ούρανό φίλημα...

Τέλος, ό Γουλιέλμος κι' η Σπεράτα επιβίβαστηκαν στη γολέττα «Έλενα», παίρνοντας μαζί τους χιλιάδες εύχες και χιλιάδες φιλήματα πιδ τους έστελναν άπιδ την άκμή οι δικοί τους και το πλήθος πιδ είχε συγκεντρωθεί εκεί...

Και το ώραό καράβι ξεκίνησε...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΡΩΤΟΣ

Γ.
ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ
ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Η Μινιόν κι' ό Γουλιέλμος Μάστερ, οι έκλεκτοί του έρωτος, οι νεαροί κι' ιδανικοί σύζυγοι, έντροπολουν όλομόναχοι, άκουμπισμένοι στο μαρμαρένιο κιγκλίδωμα του εξώστου της νυμφικής τους παστάδος...

Πέρα, άπάνω στα όλογάλανα νερά της Άδριατικής, ό ήλιος βασιλεύει. Τα λευκά χεράκια της νυφούλας, χρυσωμένα από τις τελευταίες άχτίδες του άστρου της ήμέρας, ξεφυλλίζουν με χαρά ωραίες μαργαρίτες...

Και κάθε φορά, η μαργαρίτες της άπαντούν:

—Ό Γουλιέλμος σου σ' αγαπάει όσο τον λατρεύεις και σύ... με πάθος. Κι' ό εύτυχισμένος σύζυγος άνταλλάσσουν γλυκά φίλια και χόδια...

Μπροστά τους άπλώνεται η Βενετία με τα μεγαλοπρεπή μαρμαρένια παλάτια της. Τα τόξα των εκκλησιών της τρυπουν τα σύννεφα και κάτω τα νερά άπλώνονται σαν μαγεμένα, μέσ' απ' τις άμετρητες διώρυγες...

Ό ήλιος χόθινε πια μέσα στη θάλασσα της Άδριατικής κι' η νύχτα άπλώθηκε διαμαντένια, όλόφωτη... Η γόνιδολες γλυστρούν ανάλαφρες κι' ήχοι γλυκείς μαντολιών γεμίζουν την άτμόσφαιρα...

—Σ' αυτό το μέρος θάβεται να ζω και να πεθάνω... φιθυρίζει η μουσική φωνή της Μινιόν. «Ό, Γουλιέλμο, είδες πιδ όλίγου τα λευκά περιστερία πιδ έτρωγαν μέσ' απ' τα χέρια μου και με χάιδεσαν με τα φτερά τους;... Έδω είνε η γή της έπαγγελίας, της αγάπης μας κι' ά φωτεινός παράδεισος των άγγέλων...

Μα, έξαφνα, άφινει να της ξεφύγει μια κραυγή σπαραχτικού πόνου, μέσ' στην όποιαν άντηχεί όλ' η όδυν της ψυχής της και γένει κατάχλωμη πιδ τα πίσω, σαν πληγωμένο πουλί...

—Ό, Θεέ μου!... Τί συνέβη λοιπόν; Ό Γουλιέλμος Μάστερ, παίρνοντας έξαφνα ύψος σοβαρό κι' άποφασιστικό, είχε διαλάβει το όνειρο της εύτυχίας της, λέγοντάς της αυτά τα τρυφερά λόγια:

—Μινιόν... πρέπει να σ' αφήσω... Μα, βλέποντάς την να πέφτει, ώρμησε να την πιάσει, συγκρατώντας με δυσκολία τη δική του άπελπισία. Τη μετέφερε γρήγορα μέσα και την έξπλωσε σε μια βελούδινα πολυθρόνα πιδ ένενικού άνακτόρου, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή...

—Όταν τέλος η Μινιόν άνοιξε πάλι τα μάτια της, έπρεπε σαν τώ φολλο στην πόρτα και κύτταξε το σύζυγό της με κατόπληξη και με τρόμο...

Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα... Θά την εγκλείσει λοιπόν άπιδ την πρώτη νύχτα της άδύνατον!... Ήταν αδύνατον!...

—Όχι!... πείσει να σ' αφήσω... Μα, βλέποντάς την να πέφτει, ώρμησε να την πιάσει, συγκρατώντας με δυσκολία τη δική του άπελπισία. Τη μετέφερε γρήγορα μέσα και την έξπλωσε σε μια βελούδινα πολυθρόνα πιδ ένενικού άνακτόρου, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή...

—Όταν τέλος η Μινιόν άνοιξε πάλι τα μάτια της, έπρεπε σαν τώ φολλο στην πόρτα και κύτταξε το σύζυγό της με κατόπληξη και με τρόμο...

Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα... Θά την εγκλείσει λοιπόν άπιδ την πρώτη νύχτα της άδύνατον!... Ήταν αδύνατον!...

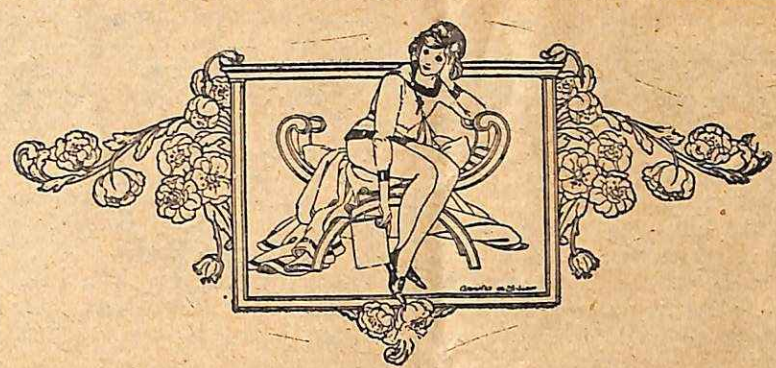
—Όχι!... πείσει να σ' αφήσω... Μα, βλέποντάς την να πέφτει, ώρμησε να την πιάσει, συγκρατώντας με δυσκολία τη δική του άπελπισία. Τη μετέφερε γρήγορα μέσα και την έξπλωσε σε μια βελούδινα πολυθρόνα πιδ ένενικού άνακτόρου, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή...

—Όταν τέλος η Μινιόν άνοιξε πάλι τα μάτια της, έπρεπε σαν τώ φολλο στην πόρτα και κύτταξε το σύζυγό της με κατόπληξη και με τρόμο...

Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα... Θά την εγκλείσει λοιπόν άπιδ την πρώτη νύχτα της άδύνατον!... Ήταν αδύνατον!...

—Όχι!... πείσει να σ' αφήσω... Μα, βλέποντάς την να πέφτει, ώρμησε να την πιάσει, συγκρατώντας με δυσκολία τη δική του άπελπισία. Τη μετέφερε γρήγορα μέσα και την έξπλωσε σε μια βελούδινα πολυθρόνα πιδ ένενικού άνακτόρου, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή...

—Όταν τέλος η Μινιόν άνοιξε πάλι τα μάτια της, έπρεπε σαν τώ φολλο στην πόρτα και κύτταξε το σύζυγό της με κατόπληξη και με τρόμο...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

της.

—Γουλιέλμο... Γουλιέλμο μου... σταθή σ' αυτή... Τρελλός από πόνο, μη μπορώντας να κρατηθ πια, ό Γουλιέλμος ώρμησε πιδ την Μινιόν, την άνασκήωσε και την έσφζε με παρρησία κι' άπελπισία άπάνω στη μεγάλη του καρδιά, πίνοντας με τα χείλη του τα άγνα κρύσταλλα των δακρύων της.

—Μινιόν... Θεία Σπεράτα... Άγγελε του ούρανού... Είσαι δική μου για πάντα... Έγώ σου ζητάω χίλιες φορές, συνώμη για το μεγάλο κακό πιδ σου έκανα πιδ όλίγου... Μα ήσυχασε, Μινιόν... έπρόσεσε με φωνή...

Και τη φίλησε στο στόμα...

Η Μινιόν είχε ξεναλαμθεί τώρα όλες τις λεπτομέρειες της σκηνής αυτής και κόντευε να βελλαθή από την αγωνία της...

—Γουλιέλμο, φώναζε, τα μαντεύω όλα... Αυτή η μυστηριώδης επιστολή πιδ έλαβες στο πλοίο... Μο έπες ψέματα... Δέν ήταν άπιδ τη γλυκειά καρδιά σου... Ήταν άπιδ την Κατακλινή... άπιδ τη Μαλφιέρα... την αίμα όλων μας των δυστυχίων...

—Η Μαλφιέρα βρίσκεται έξωστη στα Νισιά του Θανάτου και δέν μπορεί να κάνει πια το κακό! άπάντησε σοβαρά ό Γουλιέλμος. Ό δικός σου Θεός την τιμώρησε όπως της άξιζε...

—Μα τότε τί συμβαίνει;... Τι μυστήριο είνε αυτό πιδ τόσο με τρομάζει... Μίλα, αγαπημένα μου!...

—Ό!... Μινιόν!... ληστήσου τον έαυτό σου και σβάραι το μυστικό μου...

—Πρόκειται λοιπόν για τη ζωή σου; φώναζε με αγωνία η Σπεράτα. —Όχι, για την τιμή μου! άπάντησε ό Γουλιέλμος. Αυτή είνε όλη η αλήθεια!...

Αυτό ήταν το χαριστικό χροπνημα! Η φωνή μικρούλα κατάλαβε με μίαν τα πάντα τα σωτήριστα στην άγκαλιά του Γουλιέλμου της, τραυλίζοντας μ' ένα θανάσιμο τρώμα:

—Θεέ μου!... Πάει να μονομαχήσω!... Ό! ό πιδ την σκωτώσουν αυτή τη φορά!

Η Μινιόν είχε πια τα δού του χέρια μέσα στα δικά της και τα κι' ένα φίλημα... ένα γλυκό φίλημα άν α' αγαπάς άκρια...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

Πούς έραστής θά μπορούσε ν' άντισταθή σ' αυτή... Τρελλός από πόνο, μη μπορώντας να κρατηθ πια, ό Γουλιέλμος ώρμησε πιδ την Μινιόν, την άνασκήωσε και την έσφζε με παρρησία κι' άπελπισία άπάνω στη μεγάλη του καρδιά, πίνοντας με τα χείλη του τα άγνα κρύσταλλα των δακρύων της.

—Μινιόν... Θεία Σπεράτα... Άγγελε του ούρανού... Είσαι δική μου για πάντα... Έγώ σου ζητάω χίλιες φορές, συνώμη για το μεγάλο κακό πιδ σου έκανα πιδ όλίγου... Μα ήσυχασε, Μινιόν... έπρόσεσε με φωνή...

Και τη φίλησε στο στόμα...

Η Μινιόν είχε ξεναλαμθεί τώρα όλες τις λεπτομέρειες της σκηνής αυτής και κόντευε να βελλαθή από την αγωνία της...

—Γουλιέλμο, φώναζε, τα μαντεύω όλα... Αυτή η μυστηριώδης επιστολή πιδ έλαβες στο πλοίο... Μο έπες ψέματα... Δέν ήταν άπιδ τη γλυκειά καρδιά σου... Ήταν άπιδ την Κατακλινή... άπιδ τη Μαλφιέρα... την αίμα όλων μας των δυστυχίων...

—Η Μαλφιέρα βρίσκεται έξωστη στα Νισιά του Θανάτου και δέν μπορεί να κάνει πια το κακό! άπάντησε σοβαρά ό Γουλιέλμος. Ό δικός σου Θεός την τιμώρησε όπως της άξιζε...

—Μα τότε τί συμβαίνει;... Τι μυστήριο είνε αυτό πιδ τόσο με τρομάζει... Μίλα, αγαπημένα μου!...

—Ό!... Μινιόν!... ληστήσου τον έαυτό σου και σβάραι το μυστικό μου...

—Πρόκειται λοιπόν για τη ζωή σου; φώναζε με αγωνία η Σπεράτα. —Όχι, για την τιμή μου! άπάντησε ό Γουλιέλμος. Αυτή είνε όλη η αλήθεια!...

Αυτό ήταν το χαριστικό χροπνημα! Η φωνή μικρούλα κατάλαβε με μίαν τα πάντα τα σωτήριστα στην άγκαλιά του Γουλιέλμου της, τραυλίζοντας μ' ένα θανάσιμο τρώμα:

—Θεέ μου!... Πάει να μονομαχήσω!... Ό! ό πιδ την σκωτώσουν αυτή τη φορά!

Η Μινιόν είχε πια τα δού του χέρια μέσα στα δικά της και τα κι' ένα φίλημα... ένα γλυκό φίλημα άν α' αγαπάς άκρια...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

ξέσκιζε πάλι το στήθος της μικρής νυφούλας... Είχε θυμωθεί έξαφνα... Είχε θυμωθεί ένα περιστάτικό πιδ της είχε κάνει έντόπωο κακό ούρανό κατά την άρχή του γαμήλιου τους ταξιδιού. Ένα μαύρο και μικρό καράβι πιδ παρακολουθούσε τη θαλαμγγό τους την «Έλενα» άπιδ την ώρα πιδ ξεκίνησαν άπ' τη Νεάπολι, πιδς διπλώσε τέλος.

—Τι θέλετε; φώναζε ό άξιωματικός της ύπηρεσίας.

—Να δώσουμε μια επιστολή στον άρχοντα Γουλιέλμο Μάστερ, άπάντησε ό καπετάνιος του καραβιού.

Ό Γουλιέλμος πήρε πραγματικά τη μυστηριώδη επιστολή, πιδ φαινόταν πένθιμη, έσπασε τις μαύρες σφραγίδες της και τη διάβασε... Ένας στρογγυός στεναγμός δάγκε τότε άπιδ το στήθος του και φιθύρισε:

—Ό! κι' έγώ πιδ ήμου τόσο εύτυχισμένος!...

Η Μινιόν, πιδ στεκόταν δίπλα του, νοιώθοντας ένα κακό προαίσθημα, έκλεισε τα γλυκά της μάτια άπιδ φόβο... «Όταν τα άνοιξε πάλι, η πένθιμη επιστολή είχε εξαφανιστεί... κι' ό νεαρός σύζυγός της, χαμογελάς με γλωμιά, της έπες σε τόσο πιδ προσπάθους να τον κάνει άδιάφορο:

—Δέν είνε τίποτε, μικρούλα μου πολυαγαπημένη... Μια άπλή είδοποίησις εκ μέρους της μητέρας μου... Κάτι έχω λησμονήσει... Μα άς τ' αφήσουμε αυτά, αγάπη μου...

Και τη φίλησε στο στόμα...

Η Μινιόν είχε ξεναλαμθεί τώρα όλες τις λεπτομέρειες της σκηνής αυτής και κόντευε να βελλαθή από την αγωνία της...

—Γουλιέλμο, φώναζε, τα μαντεύω όλα... Αυτή η μυστηριώδης επιστολή πιδ έλαβες στο πλοίο... Μο έπες ψέματα... Δέν ήταν άπιδ τη γλυκειά καρδιά σου... Ήταν άπιδ την Κατακλινή... άπιδ τη Μαλφιέρα... την αίμα όλων μας των δυστυχίων...

—Η Μαλφιέρα βρίσκεται έξωστη στα Νισιά του Θανάτου και δέν μπορεί να κάνει πια το κακό! άπάντησε σοβαρά ό Γουλιέλμος. Ό δικός σου Θεός την τιμώρησε όπως της άξιζε...

—Μα τότε τί συμβαίνει;... Τι μυστήριο είνε αυτό πιδ τόσο με τρομάζει... Μίλα, αγαπημένα μου!...

—Ό!... Μινιόν!... ληστήσου τον έαυτό σου και σβάραι το μυστικό μου...

—Πρόκειται λοιπόν για τη ζωή σου; φώναζε με αγωνία η Σπεράτα. —Όχι, για την τιμή μου! άπάντησε ό Γουλιέλμος. Αυτή είνε όλη η αλήθεια!...

Αυτό ήταν το χαριστικό χροπνημα! Η φωνή μικρούλα κατάλαβε με μίαν τα πάντα τα σωτήριστα στην άγκαλιά του Γουλιέλμου της, τραυλίζοντας μ' ένα θανάσιμο τρώμα:

—Θεέ μου!... Πάει να μονομαχήσω!... Ό! ό πιδ την σκωτώσουν αυτή τη φορά!

Η Μινιόν είχε πια τα δού του χέρια μέσα στα δικά της και τα κι' ένα φίλημα... ένα γλυκό φίλημα άν α' αγαπάς άκρια...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

—Ό! όπιδ τά τη μαγεία των χαμύγελων και των δακρύων της γυνίκας πιδ αγαπείται είδωλολατρικά!...

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Στεφανόπουλος φεύγει για την Ελλάδα. Το «δέντρο της ελευθερίας» στην Κεφαλληνία. Η έορτές της απελευθερώσεως. Η υποψίες των Ζακυνθινών. Πώς απεικαλύφθη στους Τούρκους ο σκοπός της αποστολής του Στεφανόπουλου. Στά Κύθηρα. Μία τρομερή τρικυμία. Η άφιξή στην Μάνη. Μία μυστηριώδης συνάντησις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μ. Β'. Γ. Α. Η. Σ. Α. Μ. Ε. στο προηγούμενο φύλλο μας για την τόσο ενδιαφέρουσα συνάντησι που είχε ο Έλληνας Κορσικός και περίφημος βοτανικός και γιατρός Δάμος Στεφανόπουλος, μαζί με τον στρατηγό Βοναπάρτη, στο Μιλάνο, κατά το 1797.

Ο Ναπολέων ενίσχυσε τον συμπατριώτη μας με 5.000 φράγκα από το ταμείο του και τον έστειλε να περιδεύσει στη χώρα μας με τον πραγματικό σκοπό να διαδώσει το πνεύμα της ελευθερίας στους σκλαβωμένους της κατοίκους, ενώ φαινομενικός θύ καταγινόνταν μόνο με τη μελέτη της ελληνικής χλωρίδας.

Ο Στεφανόπουλος είχε πάρει μαζί του ως συνοδούς του ταξιδιού του τρεις άνεμους του που είχαν το ίδιο όνομα μ' αυτόν.

Από λοιπόν ενισχύθηκε οικονομικά από τον Βοναπάρτη κι' εφοδιάστηκε από τον ίδιο μ' ένα συστατικό γράμμα του προς τον πανίσχυρο πρέσβη της Μάνης, μπήκε στην Άγκωνα σ' ένα καράβι που είχε διαθέσει επίτηδες γι' αυτόν ο Ναπολέων κι' έφτασε μαζί με τους συντρόφους του στην Κέρκυρα.

Προκειμένου να συνεχίσει το ταξίδι του ο Στεφανόπουλος, άφησε στην Κέρκυρα τους δύο άνεμους του και παίρνοντας τον τρίτο, μπήκε σε μία γαλλική κορβέτα και διευθύνθηκε προς την Κεφαλληνία. "Τότερα από πέντε δόκιμες μέρες έφτασαν εκεί και αποβιβάστηκαν στο Ληξούδι.

Προτού όμως φτάσουν στην Κεφαλληνία, καθώς παρέπλεον τις άκτες της Ήπειρου, άκουσαν στο δρόμο τους δυνατούς και συνεχείς κανονισμούς από τα μέσα της Χειμάρδας. Ο κανονισμός αυτός σφαιρόταν κατά των ηρώων Χειμαρριωτών και είχε διαταχθεί από τον Άλχη Πασό, ο οποίος αποβιβάσει ισχυρό στρατεύμα στα παράλια της ορεινής χώρας των μαζί με πυροβολικό και υποδούλωσε τότε για πρώτη φορά τους κατοίκους της.

Οι δύο περιηγητές από το Ληξούδι τράβηξαν στο Αργιστόλι (το οποίο ηνομάζεται έτσι, κατά τον Στεφανόπουλο, γιατί είχε σταματήσει εκεί στην αρχαιότητα ο στόλος των Αργοναυτών) και έφυγαν να παρασυρθούν εκεί σε μία εξαιρετική πελοπόννησο.

Οι Έλληνες του Αργιστολίου, τους οποίους είχαν απελευθερώσει τότε οι Γάλλοι από την κυριαρχία των Βενετών, φύτευαν πανηγυρικά στην πλατεία το δέντρο της ελευθερίας. Στο ίδιο μέρος έστησαν και μία επιγραφή, σχετική και αυτή με την απελευθέρωσή του νησιού τους.

Κατόπιν οι άρχοντες και οι ευγενείς του νησιού άναψαν μία μεγάλη

φωτιά και έφριξαν μέσα σ' αυτήν όλα τα οικόσημα, τα παράσημα, τις σταλές και τους τίτλους που τους έδωσαν τη μισητή τυραννία των Βενετών.

Από την Κεφαλληνία ο Στεφανόπουλος κι' ο άνεμός του διευθύνθηκαν προς τη Ζάκυνθο. Έκει συνάντησαν τον Γάλλο στρατηγό Ζεντίλι, προς τον οποίον επέδωσαν τα έγγραφα που είχαν πάρει γι' αυτόν από τον Ναπολέοντα.

Οι κάτοικοι όμως της Ζακύνθου ήταν λιγότερο φίλοι της ελευθερίας και των Γάλλων από τους γειτόνους των τούς Κεφαλληνίους, γι' αυτό και δεν έδωσαν με καλό μάτι τους δύο ξένους. Η πολλές των μάλιστα σχέσεις και η συνεχής των συνομιλίες με τον Ζεντίλι, τους είχαν κινήσει πολύ τις υποψίες και τις δυσπιστίες.

Κατόπιν αυτού άρχισαν να κυκλοφορούν εύρωστες διαδόσεις ότι ήρθαν ο Στεφανόπουλος και ο άνεμός του είχαν σταλεί από τον Ναπολέοντα για να υποκινήσουν την Πελοπόννησο σε επανάστασι. Έπειδή όμως οι συκοφάντες φρόντιζαν τον άλλο

στρατηγό και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε στα φανερά, έστειλαν ένα έγγραφο κρυφά στον πασά της Πελοποννήσου, μέσα στο οποίο του κατήγγειλαν τους σκοπούς των δύο περιηγητών και του συνιστούσαν να λάβη τα μέτρα του άμα θάφταναν εκεί.

Οι δύο Στεφανόπουλιδες, μην έχοντας να κάμουν άλλο τίποτε στη Ζάκυνθο, ήταν έτοιμοι να αναχωρήσουν για την Πελοπόννησο. Άλλα στις παραμονές της αναχωρήσεώς των έ πληροφορήθηκαν ξαφνικά ότι ο μέγιστος τότε μπέης της Μάνης, για τον οποίο είχαν επιστολή από τον Βοναπάρτη, αντικαταστάθηκε από άλλον.

Ο νέος μπέης, αν και ντόπιος, τα είχε καλά με τους Τούρκους και κατόρθωσε να χίλιες δυο ραδιουργίες κατά των εαυτοδύσμων του να υποσκελίσει τον προκάτοχό του, ο οποίος κυβερνούσε θανάσιμα τον τόπο επί δεκάτη χρονία, και να καταλάβη αυτές τη θέση του.

Οι απεσταλμένοι του Ναπολέοντος τα χρειάστηκαν στην αρχή και έδωσαν έντολη να μην τους περιμένη το

πλοίο που θα τους έφερνε στις Κίτιρες, το μέρος διαμονής του καινούργιου μπέη. Συγχρόνως διέδωσαν στους κατοίκους της Ζακύνθου ότι θα γυρίζαν στην Κέρκυρα μαζί με τον στρατηγό Ζεντίλι.

Το ίδιο βράδυ όμως πήγαν κρυφά στο εκεί γαλλικό προξενείο και είπαν στον πρόξενο:

—Είνε ανάγκη να μας δοήτε ένα πλοίο για τη Μάνη...

—Τό λένε στα σοβάρια αυτό; τους είπε μ' έκπληξη ο πρόξενος. Άγνοείτε τους κινδύνους που θα διατρέξετε πηγαίνοντας εκεί;

—Μπρός στο καθήκον πρέπει να υπομνησούν τα πάντα! αποκρίθηκε άπαροχηματικά ο Δάμος.

—Οι Τούρκοι έχουν ειδοποιηθεί, επέμεινε ο πρόξενος, και περιμένουν την άφίξή σας. Όπουδήποτε κι' αν αποβιβάσσετε, κινδυνεύετε να συλληφθήτε και να σκοτωθήτε ως συνωμότες. Για το Θεό, φανήτε πιο φρόνιμοι και σκεφθήτε λιγότερο τολμηρά.

Και αφού σκέφτηκε λίγο, ο πρόξενος απρόσθεσε:

—Αντί να πάτε από δω κατευθείαν στην Πελοπόννησο, μου φάνετα προτιμώτερο να περάσετε πρώτα από τα Κύθηρα. Περιμένετε κάμποσο καιρό εκεί και άμα δοήτε ενούχο άγέρα διευθυνθήτε στην Πελοπόννησο. Έτσι θα γλυτώσετε από τα καράβια που έχουν βγει να σάς πιάσουν και από τους κατασκόπους που σάς περιμένουν σε όλες τις άκτες της Πελοποννήσου.

Οι δύο απεσταλμένοι του Ναπολέοντος, αν και ανυπομονούσαν να φτάσουν το γρηγορώτερο στη Μάνη, δοήσαν λογικές τις υποδείξεις του προξένου και αποφάσισαν να τις ακολουθήσουν. Πήγαν λοιπόν στα Κύθηρα κι' έμειναν εκεί κάμποσες ημέρες.

Οι Τσιριγώτες, οι οποίοι είχαν μείνει στο μεταξύ τα καροβώματα του Βοναπάρτου, πανηγυρίζαν κι' αυτοί για την κατάλυσι της τυραννικής εξουσίας των Βενετών στα Έπανάμια.

—Τώρα που οι Γάλλοι κατέκτησαν τα νησιά του Ιονίου, έλεγαν στους απεσταλμένους του Ναπολέοντος, πρέπει να πάρουν και το Μωριά, γιατί αλλιώς θα τα χάσουν κι' αυτά... Ο Θεός μαζί σας!...

Τέλος ο Στεφανόπουλος ξαναπήκε στο πλοίο του για να πάει στη Μάνη.

Μόλις όμως βγήκαν από το λιμάνι των Κυθήρων, τους έπιασε μία φοβερή τρικυμία. Ο πλοίαρχος και οι άνεμοι πλέυαν με όλη τη δύναμή τους προς τα κύματα, αλλά η θάλασσα είχε αγριέψει για καλά και το μικρό καράβι κόντευε να βυθιστεί κοντά στις άκτες της Πελοποννήσου.

—Μεγάλε Θεέ! φώναζε τότε γονατίζοντας ο Δάμος. Μήπως δεν θέλεις να φέρω εις πέρας την έντολή που μου άνέθεσε ο μέγας άρχηγός μου; Θέλεις λοιπόν κι' εσύ να μεί-

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ποιοι επενέσαν τα πρώτα κουμπιά. Κουκουτσία... κουμπιά! Τα μάτια των ψαριών. Ένα περιεργό διάταγμα του Λουδοβίκου ΙΔ'. Τα... ευνουθενά του κουμπιά. Πέσο άπασχελεί τον άνθρωπο το κουμπωμα και το ξεκουμπωμα των ρούχων του. Ένα τραγικό περιστατικό. Το κομμένο κουμπί ενός λοχαγού, γίνεται άφορη μεγάλης καταστροφής. Η άυστηρήτης του Ναπολέοντος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όπως κάθε πράγμα που υπάρχει στον κόσμο, σημαντικό ή άσημαντο, έχει την ιστορία του, έτσι και τα κουμπιά έχουν τη δική τους.

Η ιστορία των ευνουθενών αυτών αντικειμένων είναι άρχαιότατη, αρχίζει δηλαδή από την εποχή που οι άνθρωποι αντικατέστησαν τα φύλλα και τους φλοιούς των δένδρων, με τα όποια ντυνόταν ως τότε, με ύφασματα. Καί, όπως φυσικά καταλαβαίνετε, η εποχή αυτή άπέχει από τη σύγχρονη άκατέστη χιλιάδες χρόνια!

Κατά τη μακρονή, λοιπόν, εκείνη εποχή, οι άνθρωποι δεν είχαν έφευρει ακόμα τα κουμπιά και συνήθιζαν να μεταχειρίζονται ως κουμπιά τα κουκουτσία των διαφόρων καρπών, τα όποια τρυπούσαν καταλλήλως κι' έτσι τα έραβαν και που έπρεπε να ένωσται το ύφασμα.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι, Σύριοι και Βαβυλώνιοι συνήθιζαν μάλιστα τα κουκουτσία αυτά κουμπιά να τα χρωματίζουν κι' έτσι τα έκαναν να ξεχωρίζουν πάνω στο φόρεμα και να τα στολίζουν με ζωηρότερο τόνο.

Οι Έβδοι πάλι, κατά τους άρχαιότερους χρόνους χρησιμοποιούσαν ως κουμπιά τα... μάτια των ψαριών! Έθεωρείτο μάλιστα ως πολυτέλεια το φόρεμα που ήταν στολισμένο με τέτοια κουμπιά.

Έτσι από πολλά χρόνια, προτού οι άρχαιοι Κινέζοι άρχισαν να κατασκευάζουν ξύλινα κουμπιά, τα όποια γοματίζαν ποικιλοτρόπως. Άργότερα οι Αιγύπτιοι κατασκεύαζαν κοκκάλινα κουμπιά, στα όποια άφηναν το φυσικό τους χρώμα και δεν τα έβαφαν.

Από ένα διάταγμα του 1694, έκδοθεν από το Λουδοβίκο ΙΔ', μάθαίνουμε ότι, την εποχή εκείνη ύπήρχαν στη Γαλλία όχι μόνον ξύλινα και κοκκάλινα κουμπιά, αλλά και κουμπιά «ντυμένα» με διάφορα ύφασματα.

Τα κουμπιά αυτά ήταν συνήθως γοσπομένα και επενδύοντο με το ίδιο ύφασμα του φορέματος.

Ο βασιλεύς Ήλιος, λοιπόν, θέλοντας να διαδώσει τα μεταξοτά ύφασματα της γαλλικής παραγωγής με το διάταγμα που άναφέραμε, άπαγόρευσε άυστηρώς τη γοσπο των επενδυμένων κουμπιών με άλλα ύφασματα, εκτός από τα μεταξοτά. Το διάταγμα αυτό δοίκε επίσης ότι, από της ισχύος του όλοι οι Γάλλοι έπρεπε ν' αντικαταστήσουν τα κουμπιά τους με τα... ευνουθενά του βασιλέως! Έδοξέ μάλιστα η άπόφασις του έ-

ΔΥΟ δόκιμους μήνες!...

Ακούστε τώρα και την τραγική ιστορία ενός κουμπιού:

Αίγες στιγμές από της μάχης του Ώρενκού, ο Ναπολέων πήγε στις προφυλακές έριππος για να επιθεωρήσει ένα λόχο γρεναδιέρων. Ένδ όμως έδινε τις τελευταίες διαταγές του στο διοικητή του λόχου, άξαφνα το έρευνητικό μάτι του στρατηλάτου έπεσε στο άμπελνιό του λοχαγού και είδε κατάπληκτος πως του έλειπε ένα κουμπί! Αυτό έστρεψε για να προκαλέσει την άγανάκτησι και το θυμό του Ναπολέοντος. Πλησίασε τον λοχαγό και τραβώντας του το άμπελνιό όργισμένος, του είπε με άυστηρό ύφος:

—Να πές γρήγορα, προτού αρχίσει η μάχη, στη σκηνή σου και να ράψης αυτό το κουμπί που σου λείπει! Έίτε σκοτωθείς, είτε συλληφθείς αιχμάλωτος, κατά τη μάχη, δεν θέλω να είσαι χωρίς κουμπί!...

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Αυτοκράτωρ άπομακρύνθηκε, ενώ ο λοχαγός διευθύνθηκε προς τη σκηνή του για να ράψη το κουμπί του. Την ίδια όμως στιγμή οι έγβοι άρχισαν την έπίθεσι.

Ο λόγος της προφυλακής ύμης, ο οποίος είχε μείνει προσωρινώς χωρίς διοικητή, δεν μπόρεσε να την αντιμετώπισει κανονικά κι' έτσι όλοι άπό τους άνδρες που σκοτώθηκαν κι' όλοι οι πιασμένοι αιχμάλωτοι. Μεταξύ των τελευταίων ήταν κι' ο άτυχος λοχαγός. Η άγανάκτησι όμως έπείσθησε του Ναπολέοντος, έστρεψε το άλλο στρατεύμα από σίγουρη καταστροφή.

Όταν άντηλλάγησαν οι αιχμάλωτοι, ο Ναπολέων διέταξε και του παρούσαν τον λοχαγό, ο οποίος, για να του λείπει ένα κουμπί, είχε γίνει άφορη μιας τέτοιας συμφοράς. Συγχρόνως έκάλυψε και τους αιχμάλωτους στρατιώτες των προφυλακών και τότε έλαβε γόρον ένα άφαντά στον δογματικότατος γερμανός:

Ο Αυτοκράτωρ παρέταξε τους γρεναδιέρους σε μία γραμμή και σε απόστασι πέντε μέτρων άπέναντί τους τον λοχαγό. Τους έδωσε κατόπιν το παράγγελμα «Προς κι' ό άτυχος λοχαγός επέλωσε άτσι με τη ζωή του το καταρμένο κουμπί που του έλειπε και το όποιο έγινε άφορη ν' άδικαστοσώθει, τόσοι στρατιώτες του!...

ισχυρίζεται ότι ο άνθρωπος, καταναλώνει ημερησίως πέντε δόκιμα λεπτά γι' αυτή την άπασχόλησι. Δηλαδή δύο ώρες περίπου κάθε μέρα ή τριάντα ώρες ετησίως. Καί, αν πάρουμε ως μέσο όρο διοικητής της ζωής ενός ανθρώπου τα 50 χρόνια, θα ισούμε ότι σ' όλόκληρη τη ζωή του άπασχολείται με το κουμπωμα και το ξεκουμπωμα των ρούχων του

Ίθαγενής Παπούα με σιγματισμένο πρόσωπο.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΤΗΣ ΣΑΜΟΑΣ

Οί Παπούα και η άλλοκοτες συνήθειές τους. Ο σιγματισμός των προσώπων τους. Ένα... καλλιτεχνικό μαρτύριο. Τα πέτρινα λουλούδια της θαλάσσης. Σπίτια χωρίς τοίχους, έλο πόρτες και παράθυρα. Η άλλοκοτη γλώσσα των Παπούα. Το πένθος των χηρών. Ένα περίεργο φαινόμενο, κτλ. κτλ.

έγκυαταίφουν τη βάρβαρη αυτή συνήθειά τους. Ωστόσο, όπως είπαμε παραπάνω, βρίσκονται ακόμα άρκετοι ήλικοι Παπούα — της περασμένης και της προπερασμένης γενεάς — οι όποιοι είχαν σιγματισθεί στα παλιά χρόνια κι' εμφανίζονται με την περιεργή μορφή που βλέπετε στην εικόνα μας.

Η σπουδαιότερη, πλουτοπαραγωγική πηγή των νησιών της Σαμόας είναι τα κοράλλια, τα όποια υπάρχουν εκεί σε μεγαλύτερη αφθονία από κάθε άλλο μέρος του κόσμου. Έν τούτοις η αλεία τους εινε επικίνδυνη. Γιατί τα πέτρινα λουλούδια της θαλάσσης, όπως ονομάζονται τα κοράλλια στη γλώσσα των Ιθαγενών, εινε δηλητηριώδη. Κι' αν κανείς, ο όποιος δεν ξέρει τη λεπτομέρεια αυτή, περπατήσει ξυπόλυτος επάνω τους — τα κοράλλια σχηματίζουν δολόφια νησάκια στο άρχιπέλαγος της Πολυνησίας — κινδυνεύει να πάθει δηλητηρίαση και να πεθάνει.

Τα αίτια των Παπούα έχουν πολύ περίεργο ρυθμό, και καθώς περιβάλλονται δολόφια από περυσίλια, θυμίζουν τα σπεία της αρχαίας Ελλάδος. Είλε, όπως είπα κάποιος τερινηγής, έλλο πόρτες και παράθυρα και χωρίς τοίχους καθάυον. Όπως βλέπει κανείς στην εικόνα μας, έχουν στέγη ψηλή, σε σχήμα τρούλου, καμωμένη από κλαριά και πλατιά φύλλα δέντρων.

Η στέγη αυτή στηρίζεται όχι σε τοίχους, αλλά σε ψηλούς κορμούς δέντρων, χωμένους μέσα στο έδαφος. Έτσι ο αέρας μπαίνει απ' όλες τις πλευρές μέσα στο σπίτι.

Εννοείται ότι το κλίμα στα νησιά Σαμόας εινε γλυκύτατο. Έπικρατεί αιώνια άνοιξες κι' έχει, όπως και στα νησιά Χαβάι, και οι Παπούα δεν αλσδονονται καθόλου κρύο.

Το πιο παράξενο απ' τα πράγματα που βλέπει κανείς στα νησιά της Σαμόας, εινε τα πεπύνα. Εκεί δεν υπάρχουν πεπύνα χαμηλάς, όπως στ' άλλα μέρη της ύψιλης, αλλά τα απαλά, όπως λέγονται στη γλώσσα των Ιθαγενών, φυτρώνουν μόνο τους στην κορυφή ενός δέντρου. Έτσι, αν παρσκι κανείς κάτω από ένα τέτοιο δέντρο, τον καιρό που όριμάζονταν τα πεπύνα,

κινδυνεύει να δεχθί στο κεφάλι του κανένα απ' αυτά.

Η γλώσσα των Παπούα εινε κι' αυτή παράξενη και δυσκολομάθητη. Για να εκφράση κανείς ένα πράγμα στη γλώσσα αυτή, χρησιμοποιεί πολλές, παραπολλές λέξεις. Αρχεί να διαβάσετε τη φράση αυτή, για να σχηματίσετε μιιά ιδέα.

«Έταχι πεκάου με τέ νινυκού με τέ νένα κε ε ταχί. Ξέρετε τί σημαίνει; «Γρίαντα ένω», δηλαδή 31. Έτσι, χροιάζεται κανείς έντεκα λέξεις με είκοσι συλλαβές για να εκφράση έναν αριθμό που έμεις τον γράφουμε με δυό ψηφία.

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου το συνήγικό πένθος δεν εινε τόσο βαρύ όσο στις φυλές των Παπούα. Βλέπετε την εικόνα που δημοσιεύουμε δίπλα; Εκ πρώτης όψεως θα νομίστηκε ότι παριστάνει καμιά Ιθαγενή με λυμένα τα μαλλιά και χυμένα σίς πλάτες της. Και όμως δεν ειν' αυτό. Παριστάνει Ιθαγενή, αλλά έκ των έμπροσθεν κι' όχι έκ των όπισθεν.

Αιλουτάτα, φορεί ριγμένο στο κεφάλι της, έναν τέλο τόσο πυκνό, ώστε κρύβει τελείως και το παραμικρότερο απ' τα χαρακτηριστικά του προσώπου, του λαιμού και του στήθους της.

Τόν πέπλο αυτό εινε υποχρεωμένη να φοράη κάθε γυναίκα της όποιος πέθανε ο σύζυγος, και μάλιστα να τον φοράη διαρκώς.

Καμμία οδοντοναρία απ' τα νησιά της Σαμόας δεν έχουν καθόλου βουτιά, ούτε λοφίσκους, ούτε βράχους καν. Το έδαφος τους εινε ίσιο απ' άκρη σ' άκρη και τόσο χαμηλό, ώστε μόλις περέρει δυό-τρία μέτρα απ' την έπαφεια της θαλάσσης. Έτσι, όταν πλησάζει κανείς από το πέλαγος στα νησιά αυτά, φτάνει σ' απόσπασι διώτρων μελλίων απ' τις άκτές τους, άκοιθεν των χαρακτηριστικών εκείνο ήχο που κάνουν τα κύματα όταν σπάζουν στην άμμουδιά, αλλά δεν κατορθώνει να διακρίνη πούθενά ούτε ίχνος στεριάς. Κι' αν δεν ξέρει τη λεπτομέρεια ότι το έδαφος των νησιών εινε τόσο χαμηλό και ίσιο, θα ξεφανισθί και δεν θα ξέρη από που προέρχεται ο θόρυ-

θος εκείνος.

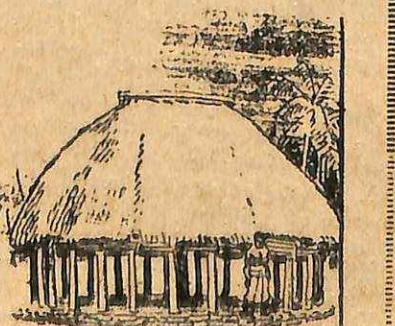
Στα νησιά Σαμόα πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του περνήντας τη ζωή των πρωτογόνων ανθρώπων, σωσώς ερημίτης, ένας απ' τους μεγαλύτερους συγγραφείς του περασμένου αιώνος, ο Ρόμπερ Λούις Στήβενσον.

Ο Στήβενσον έφυγε σχετικώς νέος άκόμη απ' την Άγγλία κι' εγκαταστάθηκε στο νησί Όπολου των Σαμόα, όπου πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του κι' όπου πέθανε το 1894, σε ηλικία 44 ετών. Έχει ταφεί στην κορυφή του όρους Βάεα που νησιού Όπολου και πάνω στον τάφο του εινε χαραγμένη σ' άγγλική σάχους ή έξης έπιτάφια έπιγραφή, την όποια έφτιαξε ο ίδιος όταν ζούσε άκόμη.

«Κάτω απ' τον άπέραντο κι' άστερόεντα ουρανό, σκάψε το λάκκο μου και βάλε με μέσα. Χαρούμενος έξησα και χαρούμενος πέθαινα. Και πεθαίνοντας μιιά έπιθυμία είχα: Να χαράξετε για μένα στον τάφο μου την έπιγραφή: «Έδώ κοιμάται, σύμφωνα με την έπιθυμία του, ο Στήβενσον, όπως ο ναυτής που νυγίζει επί τέλους στο σπίτι του, έπειτα από το ταξίδι».

Οι Ιθαγενείς της Σαμόας διακρίνονται, έκτος των άλλων, και για τους μοναδικούς στον κόσμο χορούς των. Οι χοροί των Παπούα δεν μοιάζουν καθόλου με των άλλων άγριων λαών, οι όποις, όταν χορεύουν, φαίνονται σαν να έχουν κυριευθεί από μανία και κάνουν σπασμαδικές κινήσεις των χεριών τους και των ποδιών τους. Απεναντίας, έχουν κάτι το ρυθμικό, το χαριτωμένο και το εύγενικό και σε πολλές «ριγούρες» τους θυμίζουν το βενεζελικό βαλς.

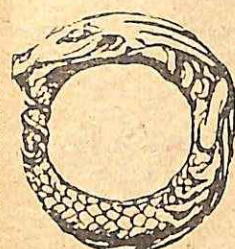
Κάποιος Άμερικανός, ο όποιος είχε πάει κατά το 1926 στο άρχιπέλαγος της Σαμόας, έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τους Παπούα να χορεύουν με τόσο χάρι. Σκέφτηκε λοιπόν σαν Άμερικανός που ήταν, να έμμεταλλεύθι το πράγμα και φεύγοντας πήρε μαζί του δέκα Παπούα, τους όποιους παρουσίασε σ' ένα μουσείο-χώλλ της Νέας Υόρκης. Πραγματικά, από την πρώτη τους εμφάνισι, οι Παπούα χορευτά σημείωσαν θριαμβευτική έπιτυχία. Δυστυχώς όμως ή άλλαγή του κλίματος είχε αντίκτυπο στην ύγεια τους κι' έπειτ' από λίγον καιρό, πέθαναν όλοι από μαρασμό.

Μιά από τις περίεργες κατοικίες των Ιθαγενών της Σαμόας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΙΔΙ

ΧΤΩ μήνες τώρα ο Τζωρτζ Γκράχαμ κι' ο Άλεξαντρίνο Σαχότας ζούσαν μαζί πάνω στην έρημιά των άπορημων βραχίωνων βουνών, σε μιιά προχειροφτιαγμένη καλύβα, όνειροπολώντας διαρκώς τα πλούτη που άργούσανε ώσπου να φθάσουν. Ήσαν δυό καλοί φίλοι, δυό πιστοί σύντροφοι, άρρασιωμένοι ο ένας στον άλλον. Συχνά μάλιστα ο Τζωρτζ Γκράχαμ έλεγε στον Άλεξαντρίνο:

— Ξέρεις, Άλεξαντρίνο, έμεις δεν είμαστε άπλως φίλοι. Είμαστε άδέρφια. Κι' ο Άλεξαντρίνο κοινούσε το κεφάλι του καταφατικά. Δεν μπορούσε να ξεράση ότι, αν βρισκόταν σήμερα ζωντανός, αυτό το χρωστούσε στον Γκράχαμ.

Πρίν από όχτω μήνες, ο Τζωρτζ τον είχε βρει μιιά μέρα καταγής, μισοπεθαμένο απ' τον πυρετό, χαμένο στο πιο άπόμερο σημείο του άπεράντου διάσου. Μολονότι του ήταν έντελως άγνωστος, τον έπηρε στα χέρια του και τον μετέφερε στην καλύβα του, όπου τον περιποιήθηκε σπορικιά και τον έσωσε έτσι από βέβαιο θάνατο.

Τί ζητούσε όλομύναχος σ' αυτά τα μέρη; Δεν έρωτήσε, όταν κατώρθωσε να τον ξαναφέρει στις αισθήσεις του.

Μά... ό,τι ζητούν όλοι όσοι έρχονται εδώ, του άποκρίθηκε ο Άλεξαντρίνο. Είχα μάθει ότι στ' άνεξερεύνητα δάση της Βραζιλίας μπορεί κανείς να βρή χρυσάφι ή διαμαντικά, όταν ψάξει καλά. Ήρθα, λοιπόν, κι' εγώ, όπως τόσοι άλλοι, απ' το Μίνας Γκερόές, την πατρίδα μου...

Κι' έπειτα;

— Έπειτα... δεν κατορθώσα να βρω τίποτ' άλλο από χώματα κι' απ' αυτό τον πυρετό που κόντευε να με στείλη στον άλλο κόσμο, αν δεν μ' εύρισκες εσύ να με γλυτώσεις.

Καλά... Τώρα εύτυχώς ξέφυγες απ' τον κίνδυνο... Σε λίγες μέρες θα μπορούς να σηκώθης και να δουλέψεις. Τότε θ' άρχίσουμε να ψάχνουμε μαζί για να βρούμε χρυσάφι... Μόνο έπειδή εγώ έχω πολλόν καιρό εδώ πάνω και ξέρω καλύτερα τα μέρη, πρέπει να μ' άκους σε όλα...

— Όστε έχεις πολλόν καιρό εδώ πάνω;

— Βέβαια.

— Και βρήκες τίποτε ως σήμερα;

— Χι! Νά σου πώ...

Ο Τζωρτζ κοντοστάθηκε, σαν να φοβότανε μήπως είχε πει περισσότερα απ' όσα έπρεπε. Βέβαια ο νέος σύντροφός του φαινόταν τίμιος κι' άγαθός. Άλλά δεν μπορεί κανείς να ξέρη τι κρύβει στα βάθη της ψυχής του ένας άνθρωπος. Είχε άκούσει άλλωστε τόσα και τόσα για τις προδοσίες και τα έγκλήματα που κάνουν συχνά οι συντρόφους τους, ώστε σκέφτηκε πως δεν θα έκανε τίποτε αν φαινόταν κάπως προσεκτικώς του, έπιφυλακτικώς στις έκμυστηρεύσεις του.

Άπόφυγε λοιπόν να φανερώση την άλήθεια και περιόριστηκε ν' άπαντήσει: — Ά!... Δεν εινε καθόλου εύκολο να κάνη κανείς εδώ την τύχη του άμέσως... Πρέπει ν' αγωνισθί, να κοπιάση, να βασανισθί... Ωστόσο, άργά ή γρήγορα, θα τον άνταμείψη ή τύχη για τους κόπους του.

Έτσι άρχισαν να ζουν και να ψάχνουν μαζί, δουλεύοντας άκούραστα και τις περισσότερες φορές χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Κάποιο-κάποιο όμως εύρισκαν κάτι, μικροπράγματα πάντοτε, τα όποια έν τούτοις έφτασαν για να τονώσουν το ήθικό τους και ν' άναζωογονήσουν τον ήλιο τους.

Όσο όμως περνούσε ο καιρός, ο Άλεξαντρίνο άρχισε να προσέχη ότι συχνά ο Τζωρτζ Γκράχαμ εξαφανίζόταν μυστηριωδώς. Ένα μεσημέρι, την ώρα που κοιμόντουσαν κουρασμένοι απ' την σφοδρή δουλειά, για ν' άναστήσουν δυνάμεις και να δουλέψουν το άπόγευμα, ο Άλεξαντρίνο ξύπνησε.

Πρίν απ' τη συνήθειά έν η του ώρα. Κύταζε τότε στο κρεβάτι του συντρόφου του το όποιο βρισκόταν στην άλλη πλευρά της καλύβας, αλλά δεν τον είδε εκεί. Με την ιδέα ότι βρισκόταν έξω, τον έφώναζε, αλλά δεν τον είδε ποτέ.

Έξαργα, σε κάποια στιγμή τα δάχτυλά του άγγιξαν κάτι στερεό και λίγο. Γύρισε και κατάλαβε ότι ήταν μιιά μεταλλική κασετίνα.

— Ά! είπεν ο Άλεξαντρίνο μ' ένα χαμόγελο θορύβου! Έδώ μέσα βρίσκεται ο θησαυρός του Τζωρτζ!...

Μιά σκέψις μεγαλλοκλή την έκανε να κοντοσταθί, καθώς κρατούσε την κασετίνα στα χέρια του.

Έκει μέσα, σ' αυτή την κασετίνα, βρισκόταν ο καρπός τσών του, του άνδρός που, ο όποιος το είχε σώσει τη ζωή.

Τη σκέψη όμως αυτή την έδιωξε πολύ γρήγορα μιιά άλλη που έκανε την ψυχή του ν' άνακαλλίσθη. Μέσα στην κασετίνα βρισκόταν ένας θησαυρός, χωρίς στον όποιο θα μπορούσε να ξεσφαλίσθι στο έξης μιιά ζωή άνετη, πλούσια και ξένονιαστη για τον εαυτό του.

— Άν τον πάω αυτό τον θησαυρό, μπόρως μονολογώντας, θα κάνω βέβαια ένα έγκλημα εναντίον του άνθρώπου, στον όποιο έχω κάνει τόση καλή φροντίδα όμοις... Τί με ναίει; Ο άνδρας όχρεται ή τύχη, την παύει κανείς να τον βοηθί.

Τον βοήσε τέλος στο κάτω μέρος του γκασιού, νεκρό, με το σώμα έλο ματωρισμένο απ' το κραυνοκόλλο δηλητηριώ του φειδιού και με την κασετίνα που την κρατούσε άκόμα σφιχτά στην άγκυλά του.

Κι' άμέσως, με χέρια που έτρεμαν από ταραχή, ο Άλεξαντρίνο έσφιξε δυνατά την κασετίνα στην άγκυλιά του... Έπειτα έσκυψε και, σούρνοντας πάλι, άρχισε να βγαίνει, γρήγορα-γρήγορα, απ' τη σπηλιά.

Είλε τότε τον σύντρόφό του να σκαφαλίσθι σ' έναν άπορημόν λοφό, άκριβώς άπέναντι στην καλύβα, και να χωνέται σε κάποια σπηλιά.

— Ω! Έκανε μονολογώντας ο Άλεξαντρίνο. Μπήκε μέσα στη σπηλιά. Τί να πήγε, άραγε, να κάνη εκεί μέσα; Θά ήθελα πολύ να το εξακριβώσω.

Απ' την ήμέρα εκείνη παραμόνευε συστηματικά τον φίλο του, κι' ένα μεσημέρι που είδε ότι ο Γκράχαμ κοιμήθηκε πραγματικά, ο Άλεξαντρίνο σηκώθηκε και σιγά-σιγά, προσέχοντας να μίνη κατή την παραμικρή θόρυβο, βγήκε απ' την καλύβα. Άκολούθησε τον ίδιο δρόμο που είχε ιδεί να παίρνη τις προηγουμένες ήμέρες ο σύντροφός του σφοδρή δουλειά, για ν' άναστήσουν δυνάμεις και να δουλέψουν το άπόγευμα.

Γιατί, όπως είπαμε, ο Άλεξαντρίνο έφτασε τέλος σε μιιά μικρή σπηλιά με χαμηλή και στενή είσοδο, αυτή την ίδια, στην όποια έμπαινε κι' ο Γκράχαμ.

Γεμάτος περιέργεια, γονάτισε και τράπισε, πασπαλεύοντας με τα χέρια του έδω κι' εκεί στα κοιτεινά.

Έξαργα, σε κάποια στιγμή τα δάχτυλά του άγγιξαν κάτι στερεό και λίγο. Γύρισε και κατάλαβε ότι ήταν μιιά μεταλλική κασετίνα.

— Ά! είπεν ο Άλεξαντρίνο μ' ένα χαμόγελο θορύβου! Έδώ μέσα βρίσκεται ο θησαυρός του Τζωρτζ!...

Μιά σκέψις μεγαλλοκλή την έκανε να κοντοσταθί, καθώς κρατούσε την κασετίνα στα χέρια του.

Έκει μέσα, σ' αυτή την κασετίνα, βρισκόταν ο καρπός τσών του, του άνδρός που, ο όποιος το είχε σώσει τη ζωή.

Τη σκέψη όμως αυτή την έδιωξε πολύ γρήγορα μιιά άλλη που έκανε την ψυχή του ν' άνακαλλίσθη. Μέσα στην κασετίνα βρισκόταν ένας θησαυρός, χωρίς στον όποιο θα μπορούσε να ξεσφαλίσθι στο έξης μιιά ζωή άνετη, πλούσια και ξένονιαστη για τον εαυτό του.

— Άν τον πάω αυτό τον θησαυρό, μπόρως μονολογώντας, θα κάνω βέβαια ένα έγκλημα εναντίον του άνθρώπου, στον όποιο έχω κάνει τόση καλή φροντίδα όμοις... Τί με ναίει; Ο άνδρας όχρεται ή τύχη, την παύει κανείς να τον βοηθί.

Τον βοήσε τέλος στο κάτω μέρος του γκασιού, νεκρό, με το σώμα έλο ματωρισμένο απ' το κραυνοκόλλο δηλητηριώ του φειδιού και με την κασετίνα που την κρατούσε άκόμα σφιχτά στην άγκυλά του.

Κι' άμέσως, με χέρια που έτρεμαν από ταραχή, ο Άλεξαντρίνο έσφιξε δυνατά την κασετίνα στην άγκυλιά του... Έπειτα έσκυψε και, σούρνοντας πάλι, άρχισε να βγαίνει, γρήγορα-γρήγορα, απ' τη σπηλιά.

Είλε τότε τον σύντρόφό του να σκαφαλίσθι σ' έναν άπορημόν λοφό, άκριβώς άπέναντι στην καλύβα, και να χωνέται σε κάποια σπηλιά.

— Ω! Έκανε μονολογώντας ο Άλεξαντρίνο. Μπήκε μέσα στη σπηλιά. Τί να πήγε, άραγε, να κάνη εκεί μέσα; Θά ήθελα πολύ να το εξακριβώσω.

Απ' την ήμέρα εκείνη παραμόνευε συστηματικά τον φίλο του, κι' ένα μεσημέρι που είδε ότι ο Γκράχαμ κοιμήθηκε πραγματικά, ο Άλεξαντρίνο σηκώθηκε και σιγά-σιγά, προσέχοντας να μίνη κατή την παραμικρή θόρυβο, βγήκε απ' την καλύβα. Άκολούθησε τον ίδιο δρόμο που είχε ιδεί να παίρνη τις προηγουμένες ήμέρες ο σύντροφός του σφοδρή δουλειά, για ν' άναστήσουν δυνάμεις και να δουλέψουν το άπόγευμα.

Γιατί, όπως είπαμε, ο Άλεξαντρίνο έφτασε τέλος σε μιιά μικρή σπηλιά με χαμηλή και στενή είσοδο, αυτή την ίδια, στην όποια έμπαινε κι' ο Γκράχαμ.

Γεμάτος περιέργεια, γονάτισε και τράπισε, πασπαλεύοντας με τα χέρια του έδω κι' εκεί στα κοιτεινά.

Έξαργα, σε κάποια στιγμή τα δάχτυλά του άγγιξαν κάτι στερεό και λίγο. Γύρισε και κατάλαβε ότι ήταν μιιά μεταλλική κασετίνα.

— Ά! είπεν ο Άλεξαντρίνο μ' ένα χαμόγελο θορύβου! Έδώ μέσα βρίσκεται ο θησαυρός του Τζωρτζ!...

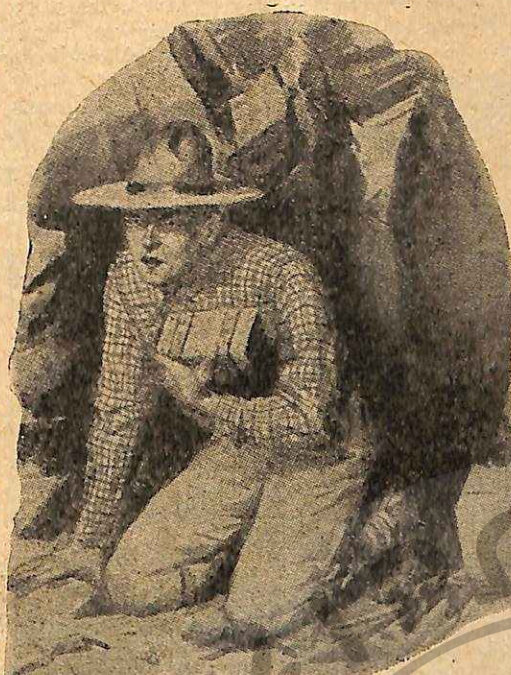
Μιά σκέψις μεγαλλοκλή την έκανε να κοντοσταθί, καθώς κρατούσε την κασετίνα στα χέρια του.

Έκει μέσα, σ' αυτή την κασετίνα, βρισκόταν ο καρπός τσών του, του άνδρός που, ο όποιος το είχε σώσει τη ζωή.

Τη σκέψη όμως αυτή την έδιωξε πολύ γρήγορα μιιά άλλη που έκανε την ψυχή του ν' άνακαλλίσθη. Μέσα στην κασετίνα βρισκόταν ένας θησαυρός, χωρίς στον όποιο θα μπορούσε να ξεσφαλίσθι στο έξης μιιά ζωή άνετη, πλούσια και ξένονιαστη για τον εαυτό του.

— Άν τον πάω αυτό τον θησαυρό, μπόρως μονολογώντας, θα κάνω βέβαια ένα έγκλημα εναντίον του άνθρώπου, στον όποιο έχω κάνει τόση καλή φροντίδα όμοις... Τί με ναίει; Ο άνδρας όχρεται ή τύχη, την παύει κανείς να τον βοηθί.

Τον βοήσε τέλος στο κάτω μέρος του γκασιού, νεκρό, με το σώμα έλο ματωρισμένο απ' το κραυνοκόλλο δηλητηριώ του φειδιού και με την κασετίνα που την κρατούσε άκόμα σφιχτά στην άγκυλά του.

Έσκυψε κι' άρχισε να βγαίνει απ' τη σπηλιά σούρνοντας...

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Ο ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΑΠΑΤΕΩΝ ΝΕΤΛΕΪ ΛΟΥΚΑΣ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία ενός τυχοδιώκτη. Ο δεκαεταετής κλέπτης. Από το Έφρβειο στη φιλολογία. Η επιτυχία του Λούκας ως αστυνομικού μυθιστοριογράφου. Μία παράδοση αφιέρωσης. Το «κόλπο του Πρακτορείου». Στόν Καναδά. Η βιογραφία του λόρδου Ντάβλιν. Το περίφημο περιοδικό του Έγκληματος. Πώς τελείωσε μία ένδοξη δράση, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο τελευταίος κοινωνικό και φιλολογικό σκανδαλώδους που αναστάσεως όλων κληρο το Λούκας, είνε η σύλληψη επί ατάκη και η καταδίκη σε 18 έτη των καταναγκαστικών έργων του μυθιστοριογράφου Νέτλεϊ Λούκας, ενός από τους πιο γνωστούς και

πό αγαπητούς στο αγγλικό κοινό συγγραφείς. Μά δεν ήταν μόνο συγγραφέας ο Λούκας. Υπήρξε, όπως ανακαλύφθη απ' τις ανακρίσεις που έπακολούθησαν μετά τη σύλληψή του, και μια απ' τις πρωτοτυπότερες τυχοδιωκτικές μορφές του αιώνα μας!...

Αξίζει λοιπόν ν' αφηγηθούμε την πραγματικά καταπληκτική σταδιοδρομία του.

Ο Λούκας, έκτος από τα μυθιστορήματά του που έσημειωσαν μεγάλη βιβλιοπωλική επιτυχία, έχει γράψει και μερικές βιογραφίες διαφόρων συγχρόνων Άγγλων διασημών ανδρών, όπως π.χ. του λόρδου Ντάβλιν, μέλους του Άγγλικού Άρειου Πάγου και παλαιού γνωστού του συγγραφέως, καθώς θα δούμε. Χρημάτισε επίσης και δημοσιογράφος στις μεγαλύτερες αγγλικές εφημερίδες και έχει γράψει άκονη και άκομμά θεατρικά έργα.

Ασφαλώς ο Λούκας με το ταλέντο του και με τα χαρίσματά του θα μπορούσε να διατρέψει ως συγγραφέας και να κερδίσει πολλά χρήματα. Το κακό όμως είνε ότι από μικρός, θέλοντας να μελετήσει τα ήθη και τα έθιμα των απάχηνων, ήρθε σε στενή επικοινωνία και συνάφεια μαζί τους. Και το αποτέλεσμα ήταν ότι, χωρίς να το καταλάβει κι' ο ίδιος, έγινε σιγά-σιγά β-μοιός τους...

Η μητέρα του Νέτλεϊ είχε πεθάνει φέροντάς τον στον κόσμο, και ο πατέρας του, γνωστότατος και απ' όλους εκπαιδευμένος γιατρός, πέθανε όταν ο γιός του ήταν μόλις 12 χρονών. Τον ανατρέφει ο πατέρας του, ο οποίος, θέλοντας να τον μορφώσει και να τον κάνει άνθρωπο, τον έβαλε ε-σώτερο κι' ένα σχολείο του Μπέντφορντ. Έκει ο μέλλων μυθιστοριογράφος — άπατεων έκανε το πρώτο του κόλπο: Σέ ήλπιζε δεκαεσάρον μόλις έ-των, έβλεπε ένα τσάν, συνέληφθη και ο δικαστής Ντάβλιν — αυτός άκριβώς, του όποιου έπρόκειτο ύστερ' από λίγα χρόνια να γράφει τη βιογραφία, τον έβλεπε για τρία χρόνια στο «Μπρόσταλ-Ινστιτούτο», το αγγλικό, να ποίησε, Έφρβειο.

Το Ίνστιτούτο «Μπρόσταλ» είνε η κυριότερη παιδαγωγική φυλακή της Άγγλιας, διευθύνεται από παλαιούς φύλα-

κας των κατέρων, σύμφωνα δέ με κάποια τελευταία στατιστική, έξήντα επί τοις εκατόν των κακοποιών της Άγγλιας έχουν περάσει απ' εκεί μέσα.

Ύστερα από τρία χρόνια, ο νεαρός Νέτλεϊ απέκτησε πάλι την ελευθερία του. Η ψυχή του όμως είχε διαφθαρεί πειά από τα διδάγματα που σ' έδω από το διάστημα του έκαναν οι συγκατοίμιοι του άπατεωνες, πλαστογράφοι και λωποδύτες... Ο θεός του, ώστόσο, δεν τον εγκατέλειψε. Τον βοήθησε να συνεχίσει τις σπουδές του κι' έτσι ο νεαρός άπόφοιτος του Έφρβειου κατώρθωσε να πάρη, ύστερ' από λίγα χρόνια, το διπλώμα του.

Την εποχή εκείνη, το αγγλικό κοινό ένδιόταζε, κατά προτίμησιν, αστυνομικά μυθιστορήματα. Ο Νέτλεϊ λοιπόν, ό άποιος δεν είχε άλλο όνειρο παρά πώς να γίνη ένδοξος και πλούσιος, άποφάσισε να γίνη κι' αυτός συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων.

Έτσι, έπειτα από λίγο καιρό, είχε σκαρώσει κόλας το πρώτο του μυθιστορήμα με τον τίτλο «Ομολογία ενός άπατεωνος». Το βιβλίο αυτό, πολυτελέστατα δεμένο και στολισμένο με μια εικόνα του συγγραφέως του, δεν άρ-γηση να έξαντληθί, άν και είχε διατιμηθεί προς 75 φράγκα το αντίτυπο.

Ο Λούκας, βλέποντας την επιτυχία του πρώτου του βιβλίου, έγραψε άμέσως και δεύτερο, με τον τίτλο: «Οι έγκληματίες του Παρισιού», στο όποιο περιέγραφε τα ήθη και τα έθιμα των απάχηνων του Παρισιού.

Στην πρώτη σελίδα μάλιστα του έργου του αυτού, είχε την έξης αφιέρωση: «Στη γυναίκα μου, η όποια μ' ώδήγησε στον ίδιο δρόμο και που θα με κρατήσει σ' αυτόν». Συγκινητικώτατη αφιέρωση, δεν είνε; Έτσι; Το μόνο της έλάττωμα είνε πώς όταν την έγραψε ο Λούκας, δεν ήταν παντρεμένος. Ζούσε παράνομα με κάποια Μαίυ, περίφημη Άμερικανίδα κακοποιό, η όποια, ύστερ' από λίγον καιρό, έσοκότασε με μιά πιστολιά, μέσα στη μέση του δρόμου, τον δραπέτη των κατέρων.

Έντυ Γκερέν, με τον όποιον είχε να κανονίσει επαληθούς λογαριασμούς...

Μολοντί κάθε αντίτυπο των Έγκλημάτων του Παρισιού πωλούνταν 18 σελίνια — 100 φράγκα δηλαδή περίπου — έν τούτοις και το βιβλίο αυτό έγινε άνάφωστο. Έτσι, άν ο Νέτλεϊ έγραφε λίγα βιβλία άκόμα και σημείωνε και σ' αυτά την ίδια επιτυχία, θα γινόταν γρήγορα πάμπλουτος.

Δέν μπορούσε όμως να υποφέρει την ήσυχη και κανονική ζωή... Άνηρούσε για τυχοδιωκτισμούς, για περιπέτειες... Κι' έτσι, ένα πρωί, έντελώς ξαφνικά, τα παράτησε όλα κι' έφυγε για τον Καναδά μαζί μ' ένα άπατεώνα, ειδικό στις άπάτες που η αστυνομία τις άνομάζει «Κόλπο του Πρακτορείου».

Το «κόλπο» αυτό συνίσταται στην ίδρυση ενός Πρακτορείου προσφορής και ζητήσεως εργασίας, για τους άπο-στειμένους άέρους: Τό «Πρακτορείο» δημοσιεύει στις εφημερίδες έλδο-ποιήσεις, διά των όποιων ζητεί δακτυ-

λογοάφους, λογιστάς, υπηρέτες, κηπουρούς και γκαρσόνια και όταν παρουσιαστεί ό άεργός, του ζητούν να καταβάλη ένα μικρό ποσό «για τα πρώτα έξοδα», όταν δέ ξαναπαρουσιαστεί, τον δώχνουν κακήν κακώς!

Ο Νέτλεϊ Λούκας κι' ο συνταξιοδότης έφάρμοσαν στον Καναδά το κόλπο αυτό και κέρδιζαν πολλά χρήματα. Στο τέλος όμως — βλα, βλέπετε, στον κόσμο έχουν ένα τέλος — ή αστυνομία τους μυστήθηκε, τους συνέλαβε κι' έτσι ο Νέτλεϊ έκανε γνωστούς και με τις Καναδικές φυλακές. Ο

Νέτλεϊ έβρισκε στην πονή του, άπελάθηκε στην Άγγλια, όπου, μη έχοντας τί άλλο να κάνει... ξαναγύρισε στη φιλολογία.

Τότε όμως παρατήρησε ότι τα αστυνομικά μυθιστορήματα δέν ήσαν πειά της μόδας. Τό άναγνωστακό κοινό προτιμούσε τώρα τις βιογραφίες των ένδοξων άνδρών και τις αυτοβιογραφίες τους. Οι Έγγλέζοι, βλέπετε, είνε πολύ περίεργοι λαός... Ένδιαφέροντα πολλά να μαθαίνουν τί σκέττεται και τί τρώει κάθε σύγχρονη προσωπικότητα...

Ο Νέτλεϊ Λούκας λοιπόν έστειλε μια επιστολή με το ψευδώνυμο «Έδελιν Γκράχαμ» στον λόρδο δικαστή Ντάβλιν, ζητώντας του την άδεια να γράφει και να εκδώσει μιά βιογραφία

του. Πού να πάη ο νους του δικαστή, όταν διάβασε την επιστολή του, πώς είχε να κάνει με τον νεαρό άπατεώνα, τον όποιον είχε στείλει άλλοτε στο Έφρβειο «Μπρόσταλ».

Και χωρίς να διστάση καθόλου, έσπευσε να δώσει την άδεια που του ζητούσε.

Πράγματι, έπειτα από λίγον καιρό, ο Λούκας έξέδωσε τη βιογραφία του λόρδου Ντάβλιν, η όποια έσημείωσε μεγάλη επιτυχία.

Κατόπιν έξέδωσε στη σειρά τις βιογραφίες του Κίτσενεϊ, του Λόυδ Τζώρτζ, της βασιλίσσης Άλεξάνδρας και άλλων. Απ' τα βιβλία του αυτά κέρδιζε πολλά χρήματα και πήγε ν' άναπαύη μερικούς μήνες στο «Νησί του Ροβινσώνας». Απ' εκεί έξέδωσε το «Περιοδικό του Έγκληματος», ένα από τα σπουδαιότερα φιλολογικά κόλ-πας του, που του απέδωσε 80,000 φράγκα.

Ίδου ή λεπτομέρεια της άπάτης αυτής, όπως τις έξιστορεί ο δημοσιογράφος Άστον Βόλφ, ένα από τα πολλά θύματά του:

«Ο Νέτλεϊ Λούκας έγραψε ένα ώραιότατο γράμμα, το όποιο έντύπω-σάνθ σε πολυτελέστατο χαρτί και το έστειλε σε όλους τους άποσπώποτε άσχολούμενους με την έγκληματολογία: σε άνακριτάς Βέλγους, Ίτα-λούς και Βερολινέζους, σε ίατροδικαστάς, σε χημικούς, σε αστυνομικούς... Στο γράμμα αυτό έγγηγοόσε ότι τό νέο του περιοδικό είχε σκοπό να χρησιμεύσει ως σύνδεσμος όλων όσων μελετούν το έγκλημα υπό τις διάφορες μορφές του και ότι θα έξεδι-δετο μιά φορά τον μήνα. Ζητούσε δέ απ' όλους συνεργασία για τό Ισ-φύλλο.

Τό πρώτο φύλλο έξεδόθη με πλουσιωτάτη έται συνεργασία και στάλθηκε σ' όλους τους δικηγόρους, δικαστάς και αστυνομικούς της Άγγλιας, συνοδευόμενο από ένα δελτίο συνδρομών... Ο Λούκας εισέπραξε έτσι από συνδρομάς 80,000 φράγκα. Δεύτερο φύλλο, φυσικά, δέν βγήκε. Με τις 80,000 δέ αυτές φράγκα, ο Νέτλεϊ Λούκας άγόρασε ένα θαυμάσιο αυτοκίνητο πολυτε-λείας!...».

Την εποχή εκείνη ή κοινωνία του Λονδίνου είχε συγκλονισθεί από ένα τρομερό έγκλημα. Τότε ο Λούκας, έ-παρμένος της ευκαιρίας, άποφάσισε να διαπράξη ένα τολμηρότατο κόλ-πο, το μεγαλύτερο της ζωής του — αυτό άκριβώς που ήταν μοιραίο να δώ-σει τέλος στην καταπληκτική του στα-διοδρομία.

Μιά μέρα, μετεμπετισμένος σε ιδιω-τικό ντεντέντιβ και με το ψευδώνυμο Τζέιμς Μπέλλινγκαν, παρουσιάστηκε στο γραφείο της συντάξεως μιάς μεγάλης λονδρέζικης καθημερινής εφημερίδας και διήλωσε ότι έξης στο διευθυντή:

— Άνακάληψα τον δολοφόνο που ζητείται... Είνε ένας ναύτης... Έπειδή όμως έχει πολύμπεστατή οικο-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΙΘΜΟΜΗΜΟΝΩΝ

Ένας από τους πιο όνομαστους ά-ριθμομήμονας του κόσμου ήταν και ο Άγγλος Πάρερ Μπίτερ, ο όποιος καταγόταν από οικογένεια χωρικών. Ο Μπίτερ, ενώ περνούσε μιά μέρα έξω από το σιδηρογέιρο του γύφτου του χωριού του, είχε την έμπνευση και την ύπομονή να μετρήσει τις σπίν-θες που έβγαιναν από τό άκόνι σε κάθε χτύπημα του σφυριού, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο κι' έπειτα σ' ένα πρώτο λεπτό.

Περήφανος για τό κατορθώμα του αυτό, το άρηγώθηκε κατόπιν στους συγχωριανούς του και προκάλεσε έτσι τό γενικό θαυμασμό.

Έκείνες τις ήμέρες έρχε να γυρίσει στο χωριό ο άνεψιός του γύφτου, ο όποιος είχε σπουδάσει στην πρω-τεύουσα και είχε πάρει δίπλωμα φυσικομαθηματικού.

Ο θεός του τότε, ο όποιος είχε πικαρσίσει από την έπιτυχία του Μπίτερ, προκάλεσε τον σπουδασμένο νέρ να κάνει κι' αυτός, άν μπορούσε, τον ύπολογισμό του πρώτου με τις σπίνθες. Ο νεαρός διπλωματούχος στρώθηκε στη δουλειά και άφου γέ-μιζε άρκετές κόλλες με άριθμούς: βόηκε τέλος ένα έξαγόμενο.

Θάλασσα τάρκαες! του έπαι ο Μπίτερ όταν είδε τα... γραπτά του. Κι' άμέσως, χωρίς να πείση το μολύ-βι στο χέρι του, ξαναμέτρησε στο λεπτό τις σπίνθες του άκονιού.

Ο Μπίτερ όμως δέν είχε μόνο μα-θηματική διοφύση, άλλα και έτοιμό-τητα πνεύματος. Κάποιος αλλικός τον ρώτησε μιά μέρα:

— Πόσες σπίνθες μέλει άδων χρεά-ζονται για να φτάσει κανείς ως τό φεγγάρι.

— Άρκεί μονάχα μιά, άν είνε με-γάλη! άπάντησε άμέσως ο περίφη-μος άριθμομήμων.

Γενεία, την όποια δέν θέλει ν' άφήση στους δρόμους, δέχεται να παραδοθή μόνο άν του δοθούν διακόσιες χιλιάδες φράγκα!...

Ο διευθυντής της εφημερίδας δέ-χτηκε. Άνέλαβε να δώσει αυτός στον έγκληματία τις 200,000 φράγκα, υπό την όσον ότι στο διαπύλο δωμάτιο θα βρισκόταν ένας αστυνομικός, ο όποιος κατόπιν θα προέβαινε στη σύλληψή του. Έτσι ή εφημερίς του β' άνήγγελλε πρώτη την ανακάλυψη του δολοφόνου και θα σημείωνε έξαιρετική επιτυχία.

Την ήμέρα που είχε όρισθεί για την παράδοσι των χρημάτων, ο Λούκας... μετεμπετισμένος σε ναύτη αυτή τη φο-ρά, έπήγε και τό εισέπραξε! Κατόπιν όμως πρόφτασε να έξαφανισθεί πριν τον συλλάβει ο αστυνομικός...

Η αστυνομία έθεώρησε τότε ζήτη-μα τιμής γι' αυτήν ν' ανακαλύψει τον άπατεώνα. Κι' ο Λούκας δέν κατώρ-θωσε ως τό τέλος να ξεφύγει από τή νύχια της. Συνέληφθη λοιπόν, δικά-στηκε και καταδικάστηκε, όπως είπαμε σε δεκαοκτώ έτών καταναγκαστικά έργα...

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Μέσα στο μελίσι των παιδιών που σχολούσαν μεσημέρι και δειλί απ' το σχολείο της ενορίας και γέμι-ζαν το δρόμο με φωνές και κακάνι-σματα, τό πιο περήφανό τους ήταν ο Γιαννάκης ο Καμπούρης.

Ο Γιαννάκης, όταν γεννήθηκε, δέν είχε κανένα σημάδι άπάνω του. Ο πατέρας του κι' ή μάνα του τον καλοδεχτήκανε, όπως καλοδεχόνταν όλα τ' άρσενικά παιδιά. Μονάχα ή-ταν λίγο χλωμός, αδύνατος και κακο-ήρεμένος. Οι γονείς του τον τάζανε στο Θεό για να δυναμώσει και να γί-ναι γερός κι' αντρεξιμένος, μά ο Τρισακάρτος είχε δώσει την ύ-ρά του πριν δάξει ο Θεός τό χέρι του.

Σιγά-σιγά τ' ά πόδια του Γιαν-νάκη άρχισαν να λυγίζουν, τό κορμάκι του να ζαρώνει και με τον καιρό ένα καρβέλι φάνηκε από πίσω του κι' ένα άλλο από μπρός του. Με τόν καιρό τό μεγάλο τε-τράγωνο κεφάλι του έβούλιαζε ή-νάμεσα στα δύο καρβέλια κι' ο Γιαννάκης άρχισε να μεγαλώνει στα χρόνια χωρίς να μεγαλώνει και τό μπύι.

Οι γονείς του, σαν τον βλέπανε, λέγανε από μέσα τους:

— Δέν πεθαίνει τό καύμένο να ήσυχάζει από τ' ά βάσανα; Τι τή θέλει τή ζωή;

Γιατί οι γονείς του δέν μπορού-σαν να βλέπουν ένα τόσο άσχημο πλάσμα κοντά τους και να συλλογι-ζόνταν πώς τώπλισαν αυτό.

Ο Γιαννάκης όμως είχε άλλην ι-δέα. Η ζωή του άρσε, ήταν εύχα-ριστημένος που ήρθε στον κόσμο και δέν είχε κανένα παράπονο με τους γονείς του. Τά μάτια του λάμπανε από χαρά και άνάμεσα σ' άλλα παι-διά περπατούσε τόσο τεγντωμένος και άλύγιστος, που θάλεγε πώς τό είχε περηφάνεια που ήταν τόσο διαφορε-τικός και τόσο ξεχωριστός από τ' άλ-λα παιδιά.

Περπατούσε πάντα μοναχός φο-ρωμένος σαν γάλλο, με τό κεφάλι ψηλά, και πατούσε στερεά τό χόμα με τ' αδύνατα ποδαράκια του.

Τό μόνο που του άκοφανότανε κάποτε ήταν όταν οι άλλοι περνού-σαν κοντά του και σκύθανε να τον κυττάζουν. Για λίγον καιρό κάποια στενοχωρία φανότανε ζωγραφισμένη στο πρό-σωπό του. Μά γρήγο-ρα βόηκε τρόπο να διορθώσει αυτή την ι-στορία.

Γύρω από τό λιμά-νι, που ήταν ο δρόμος του, είχαν χτίσει τον τελευταίο καιρό ένα

καινούργιο μώλο μ' ένα καλό πεζού-λι, ως μισό μέτρο άπάνω από τό δρό-μο. Ο μώλος ήταν χτισμένος άπά-νω στα βράχια που τριγύριζαν τό λι-μάνι.

Ο Γιαννάκης γύρισε μιά μέρα κι' έβριξε μιά ματιά εύχαριστημένος στο νεόχτιστο πεζούλι. Απ' την άλλη μέρα δέν περπατούσε πειά στο δρόμο. Άνέβαινε άπάνω στο πεζούλι και καί τον κυττάζανε σαν παράξενο με τ' αδύνατα ποδαράκια του, κορδώ-μενος και περήφανος, με τό κεφάλι στο ψηλά, έκανε όλο τό γύρο του λι-μανιού ως τό σπίτι του. Τώρα δέν έσκυβαν οι άλλοι να τον ιδούν. Έ-

Όταν τον περνούσανε στο δρόμο, οι διαβάτες τον κυττάζανε και κου-νούσανε τό κεφάλι τους: — Ο Θεός τον άνάπαψε! λέγανε. Τι να την κάνει τό κακόμοιρο τέτοια ζωή!...

Όταν τον περνούσαν απ' τό scho-λειό, όλα τά παιδιά τρέζανε να ιδού-νε τον καμπούρα που είχε πέσει απ' τό μώλο. Τριγυρίζανε τό σανίδι και τον κυττάζανε σαν παράξενο με τ' αδύνατα ποδαράκια του, κορδώ-μενος και περήφανος, με τό κεφάλι στο ψηλά, έκανε όλο τό γύρο του λι-μανιού ως τό σπίτι του. Τώρα δέν έσκυβαν οι άλλοι να τον ιδούν. Έ-

Ο Γιαννάκης ήτανε ξαπλωμέ-νος χλωμός και άκίνητος άπάνω στο σανίδι. Μά και ξαπλωμένος φαινότανε περφημένος και θαρρό-σες πώς χαμογελοόσε στα παιδιά που τον έτριγύριζαν. Ήτανε πε-ρήφανος που έπεσε από τόσο ψη-λά...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άρραβώνες...

Ο Τζώρτζ περνάει στο δάχτυλο της μνηστής του τό παρπαράδο-πο δαχτυλίδι των άρραβώνων, στο-λισμένο μ' ένα θαυμάσιο σμαράγδι.

— Ο Τζώρτζ! του λέει αυτή, κα-τακόκκινη απ' τη χαρά της. Άγάπη μου, πώς μάντισες την πέτρα που μ' άρσσει περισσότερο απ' όλες;... Τζώρτζ μου! είσαι ο πρώτος που άπόρσε να μου διαλέξη ένα δαχτυλί-δι άρραβώνων με τόσο γούστο!

Ο Τζώρτζ χαμογελάει... Η ύπο-μνησις, βέβαια, πόσον πρακτόγον του δέν τον ένθουσιάζει, έξαιρετικά... Ζήτημα τούτης, αγάπη μου! της άπαντά. Τέτοια δαχτυλίδια συνήθως να όνω σε... παρόμοιες περιστάσεις!

*** Περσίερο πάμμα!... Δέν βλέπω καμιά καλύτερη στην όγεία σου! Έκτελείς τις παραγγελίες μου!...

— Ναι, ματρίτσε... Πιόντες τρία ποτηράκια την ήμερα από τό παλιό εκείνο κρασί που σου είχα δώσει!...

— Όχι, γιατρέ. Πάτωμα έξή... Έξή! Μά δέν σου είχα πει να παίρνεις τσίτσι...

— Ναι... Κάλσα θ-μωσ κι' έναν άλλο για-τό, ο όποιος μου έπαι-ξε κι' αυτός να παίρνω τρία ποτηράκια την ήμερα... Τρία και τρία λοιπόν κάνουν έξή!...

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΑΣΙΑΣ

Ο ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟΣ ΒΟΥΔΔΑΣ ΤΗΣ ΑΝΓΚΟΡ

Ο θρυλικός λαός των Χμερ κι' η πρωτεύουσά του Άνγκόρ. Πολιτείες και παρκαμυθένιοι θησαυροί που χάθηκαν μέσα στα δάση. Πώς εξαφανίστηκε ένας ελόκληρος λαός. Το βιβλίο ενός Κινέζου πρεσβευτού. Η τραγική τύχη του Άγγλων εξερευνητών. Μπροστά στο σμαράγдино άγαλμα του Βούδδα. Το τρομερό άσπρο φεΐδι, κ.τ.λ.

ΙΑ μεγάλη αποστολή από Γάλλους επιστήμονες ξεκίνησε τελευταία από το Σαϊγκόν της Ινδοκίνας για την Άνγκόρ, την μισοειρημένη θρυλική πρωτεύουσα του ισχυρού και πλούσιου άλλοτε κράτους των Χμερ, η οποία βρίσκεται χωμένη μέσα σε διάβρυα παρθένα δάση, στο έσωτερικό του Κάμποτζ. Η γαλλική αποστολή πηγαίνει εκεί για να ανακαλύψει τους περίφημους κι' άμύθητους θησαυρούς που οι Αυτοκράτορες των Χμερ είχαν κρύψει εδώ και πολλούς αιώνες στην πρωτεύουσά τους. Άνάμεσα στους θησαυρούς αυτούς είναι και το μυστηριώδες σμαράγдино άγαλμα του Βούδδα.

Το άγαλμα αυτό που έχει μέγεθος ανθρώπου, είναι καμωμένο ολόκληρο από σμαράγδια διαφόρων μεγεθών, σκαλισμένα με εξαιρετική τέχνη και προσαρμωμένα τόσο καλά, το ένα στο άλλο, ώστε νομίζει κανείς ότι αποτελείται από ένα γιγάντιο μονοκόμματο σμαράγδι.

Επίσης, η αποστολή πηγαίνει εκεί για να μελετήσει επί τόπου την ιστορία των Χμερ και πρό πάντων να εξακριβώσει την αιτία που ανάγκασε τον ισχυρό και πλούσιο αυτόν λαό, ο οποίος είχε φθάσει σε καταπληκτικόν πολιτισμό, να εγκαταλείψει ξαφνικά την χώρα του και να εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Γιατί είναι γνωστόν ότι το κράτος των Χμερ, βρισκόταν στην μεγαλύτερη ακμή του, όταν ξαφνικά, μία μέρα, όλοι ανεξαιρέτως, ο Αυτοκράτωρ με ολόκληρη την Αλή του και τον στρατό του, οι μεγιστάνες και οι άνθρωποι της λαού, άνδρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, εγκατέλειψαν τις πόλεις που κατοικούσαν και χάθηκαν μέσα στα παρθένα δάση. Εκεί εξαφανίστηκαν για πάντα και κανείς δεν έμαθε ποτέ τι απέγιναν. Έτσι η πολιτεία τους, τις οποίες οι κάτοικοι τους εγκατέλειψαν, άρχισαν σιγά-σιγά να ερειπώνονται και να γεμίζουν από πυκνή βλάστηση, η οποία, με την πάροδο των αιώνων, μετεβλήθη σε άδιαπέραστα δάση. Επί εφτακόσια χρόνια η πολιτεία αυτής βρισκόταν χωμένη μέσα στα δάση αυτά, χωρίς κανείς να υποπτεύεται την ύπαρξή τους, ως ότου διάφοροι τολμηροί εξερευνητές ανακάλυψαν κατά την δοκιμώδη βλάστηση που τα κλείπτει, τα μισοειρημένα κτίριά τους.

Οι ιστορικοί πιστεύουν ότι οι σημερινοί κάτοικοι του Κάμποτζ, ενε απόγονοι των Χμερ, γιατί διατηρούν ορισμένες ιστορικές παραδόσεις των προγόνων τους. Έτσι, χωρίς στις παραδόσεις αυτές, ξέρουμε σήμερα ότι οι Χμερ ήταν ένας πολυάριθμος λαός, ο οποίος με τις γυναίκες και τα παιδιά του ξεκίνησε από τις Ινδίες και, έπειτα

από πολλά χρόνια, περίπου κατά το έτος 500 μετά Χριστόν, έφτασε στο Κάμποτζ, όπου κι' εγκαταστάθηκε. Άρχηγός του λαού αυτού ήταν ο λεγόμενος βασιλιάς Γιακοβαράν, ο οποίος έχτισε και την πρώτη πόλη του νέου κράτους του την Άνγκόρ, που την έκανε πρωτεύουσά του και τη στέλισε με παραμυθένια παλάτια και κήπους μαγικούς. Από τότε οι Χμερ εξέλιχσαντο διαρκώς και, μέσα σε εφτά αιώνες, είχαν γίνει ένας από τους ισχυρότερους και πλουσιότερους λαούς της Ασίας.

Το 1296, ο Κινέζος μεγιστάν Τσέον-Τα-Κουόν πήγε στην Άνγκόρ ως πρεσβευτής του Αυτοκράτορος της Κίνας. Όταν γύρισε στην πατρίδα του, έγραψε ένα μεγάλο βιβλίο, στο οποίο περιέγραψε τα έθνη των Χμερ, την μεγαλοπρέπεια της Άνγκόρ και τα πλούτη της, καθώς και το σμαράγдино άγαλμα του Βούδδα. Άνεφερε όμως στο βιβλίο του πράγματα τόσο καταπληκτικά κι' απίστευτα, ώστε οι συμπατριώτες του τον θεωρούσαν ως περσολόγο και δεν έδωσαν σημασία στο βιβλίο του. Και μόνο όταν, έδω κι' εγγύτη χρόνια, ο Γάλλος εξερευνητής Μουάι εισέδωσε στη ζούγκλα του Κάμποτζ κι' ανακάλυψε πρώτος την μισοειρημένη Άνγκόρ. Οι ιστορικοί θυμήθηκαν την περιγραφή του Κινέζου πρεσβευτού και άρχισαν να την ξαναδιαβάζουν και να την πιστεύουν.

Ένας άλλος Άγγλος εξερευνη-

Ο Σμαράγдиноς Βούδδας και η Κόμπα.

της, ο Ροβέρτος Κάρεν, γράφει στο βιβλίο του τα εξής:

«Στην Άνγκόρ, η οποία ήταν πρωτεύουσα του θρυλικού λαού Χμερ και η ωραιότερη πόλις της Ασίας, βρίσκεται εκτός των άλλων και το άγαλμα του Βούδδα. Το άγαλμα αυτό τον παριστάνει καθισμένο επάνω στο κουλουριασμένο σώμα του φειδιού Κόμπα, το οποίο αποτελούσε το έμβλημα της εξουσίας των Χμερ. Είχε φτιαγμένο ολόκληρο από σμαράγδια, κομμένα και προσαρμωμένα τόσο τέχνηκα, ώστε φαίνεται μονοκόμματο. Το άτιμτο αυτό στολίδι, βγάζει μια λάμψη πράσινη, τόσο ζωηρή και εκπληκτική, ώστε δεν μπορεί κανείς να το κιντάξει ατενώς».

Τα τελευταία πενήντα χρόνια πολλοί τουρκοδικταί κι' εξερευνηταί ξεκίνησαν και πήγαν ως την Άνγκόρ για να ψάξουν και να βρουν το περίφημο σμαράγдино άγαλμα. Άλλά οι μόνοι που κατόρθωσαν να φτάσουν ως αυτό, ήταν οι Άγγλοι ταγματάρχης Φορσάι και ο σύντροφός του Σάουντερ, οι οποίοι όμως επλήρωσαν με τη ζωή τους το τολμηρό τους επιχείρημα.

Οι δύο αυτοί εξερευνηταί ήξεραν από τους θάλους ότι ο σμαραγδένιος Βούδδας, μαζί με άλλους άμυθητους θησαυρούς, βρίσκεται κρυμμένος στην κρύπτη του γιγάντιου ναού Μπαγιόν της Άνγκόρ και ότι τον φρουρεί ένας τεράστιος άσπρο φεΐδι κόμπα. Κατά το 1908 λοιπόν, ώργάνωσαν μία αποστολή και όταν έφτασαν στην

Άνγκόρ, άρχισαν να γυρίζουν επί ημέρας τα μισοειρημένα χτήρια και μνημεία της, αναζητώντας το ναό Μπαγιόν και τον σμαράγдино Βούδδα.

Στο τέλος, έπειτα από αναζητήσεις εδωμάτων ολόκληρων, οι σύντροφος του Φορσάι, λοχαγός Σάουντερ, βρέθηκε μισοειρημένος από τους ίθαγενείς της αποστολής στην άλλη άκρη της πόλεως και σε απόσταση ενός μιλίου από τον μεγάλο ναό Μπαγιόν. Εκτός από διάφορα άλλα τραύματα, τα πόδια του ήταν σπασμένα, πράγμα που φανέρωνε ότι είχε πέσει από μεγάλο ύψος. Τον μετέφεραν άμεως σε ένα χωριό, όπου καλλέαν επείγοντως έναν Εύρωπαίο γιατρό. Άλλά τα τραύματα του φώναζαν λοχαγού ήταν θανάσιμα και σε λίγες ώρες πέθανε. Έσώσω, πριν πεθάνει, μπόρεσε να αφήσει την προμνηστική του περιπέτεια και το τραγικό τέλος του συντρόφου του.

Ίδου τι είχε συμβεί! Ο ταγματάρχης Φορσάι και ο λοχαγός Σάουντερ, αφού βρήκαν πρώτα το μεγάλο ναό Μπαγιόν, κατόρθωσαν να ανακαλύψουν μία μικρή πόρτα, η οποία άνοιγε σε έναν σκοτεινό στενό διάδρομο γεμάτο χώματα κι' άγριόχορτα. Αναψαν άμέσως τα φανάρια τους κι' έχωθησαν μέσα στην διόδο εκείνη. Με μεγάλη δυσκολία και έπειτα από ώρες πολλές βρέθηκαν στα υπόγεια του ναού. Αφού περιπλανήθηκαν επί ώρες μέσα σε διάφορες στοές και διαδρόμους, ξαφνικά μία ζοφερή ανάδυση φωτός τους χτύπησε στα μάτια. Διευδύνθηκαν άμέσως προς αυτό κι' έβλεπαν αντίκρυσαν θημιωμένοι ένα άγαλμα, από το οποίο έβγαλε ζωηρό εκτυφλωτικό πρασινωπό φως. Μπροστά στο άγαλμα, κοντά στη βάση του ήταν ένα διασάκι από κείνα που κρατούν οι βουδδιστάι μοναχοί για να ρίχνουν μέσα τις ελεημοσύνες που μαζεύουν για τους ναούς των, στις περιόδες τους. Το διασάκι λοιπόν αυτό ήταν άνοιχτό και γεμάτο από άμειρητα πολύτιμα πετράδια.

Ο ταγματάρχης Φορσάι άπλωσε τότε το χέρι του για να χουτώσει όπο περισσότερο μπορούσε από τα πετράδια εκείνα. Άλλά την ίδια στιγμή, ξαφνικά πετάχτηκε δίπλα από το άγαλμα ένα μεγάλο άσπρο φεΐδι κόμπα και άρχισε σαν σάιτα κατεπάνω του.

Ο λοχαγός Σάουντερ από τον τρόμο του άφησε να του ξεφύγει από το χέρι το φανάρι που βαστούσε. Βυθίστηκε τότε στο σκοτάδι. Δεν ήξερε τι να κάνει, όταν άκουσε τον Φορσάι να του φωνάζει:

—Φύγε, Σάουντερ!... Φύγε γρήγορα για να γλυτώσεις τουλάχιστον εσένα!...

Ο Σάουντερ δεν περίμενε να του επανέλθει και δεύτερη φορά η συμβουλή αυτή. Την ίδια στιγμή μάστιγα άκουσε τον ρόδοπο του σώματος του φίλου του, ο οποίος είχε σωρια-

στεί κάτω. Άρχισε λοιπόν να τρέχει με βίη του τη δύναμη σαν τρελλός και αφού ξαναπέρασε τον στενό σκοτεινό διάδρομο, έγινε έξω... Μα και στο ύπαιθρο εξακολούθησε να τρέχει πανικόβλητος χωρίς να βλέπει ούτε που πηγαίνει, ούτε καν που πατεί. Συνέχισε το τρέξιμό του ως ότου έπεσε κάτω, χτύπησε σε έλο το σώμα του και πρό πάντων στα πόδια του, τα οποία έσπασε. Τού ήταν αδύνατον πεί να σηκωθεί. Στο μέρος που έπεσε τον βρήκαν σε λίγο οι ίθαγενείς μεταφορείς των αποσκευών του.

Μετά τον θάνατο του Σάουντερ, ο γιατρός που τον ένοσφεισε και οι άλλοι που είχαν άκουσει την δραματική αφήγησή του, προσπάθησαν να βρουν την μικρή πορτούλα που οδηγεί στο έσωτερικό του ναού.

Σχετικώς με το κρύψιμο του θησαυρού ή παραδόσεις — γνωστή στους σημερινούς κατοίκους του Κάμποτζ — άναφέρει τα εξής: Έδω και πολλούς αιώνες ο βασιλιάς των Χμερ έμαθε ότι ένας μεγάλος και τρομερός κίνδυνος άπειλούσε το βασίλειό του. Τότε, μετέφερε και έκρυψε σε μία κρύπτη του μεγάλου ναού Μπαγιόν, της Άνγκόρ όλα τα χρυσά είδηλα, κούπελλα και πιάτα, καθώς και τα πετράδια που βρισκότουσαν στο άνακτορό του. (Όταν τελείωσε η μεταφορά, έφερε με τοίχους έλε τις εισόδους του ναού και άφισε μόνον μία μικρή μυστική πορτούλα. Συγγρόνος έσκότωσε όλους τους ίθαγενείς και τους εργάτες που είχαν λάβει μέρος στην μυστική και στο χτίσιμό. Μόνον άφισε την «Οικογένεια» και διασάσε «Ζωή»! Μας στέλνετε όμως, ως υπόδειγμα καταλλήλου δημοσιεύματος, και ένα εϋθυμογράφημα δικό σας, που δεν θάνα υπερβολή να σας πούμε ότι μας... έπαγωσε άμα το διαβάσαμε. Άφισε λοιπόν τις ίδιες πούχες και συγχρονιστή. Αυτό είναι το καλύτερο. Σ. υ. ρ. αν ά κ. ι. Ζάκουθον. Σας άχριστούμε για την... έκτακτη συνεργασία σας, η οποία άμας δεν μας χρειάζεται, γιατί έχουμε άφθονία ύλης. Όσο για το νέο διήγημά σας, θα έχετε να καταλάβετε ότι δεν ήταν δυνατόν να σημειώσετε εξαιρετική πρόοδο μέσα σε λίγες... βδομάδες. Όταν ένα έργο κινείται άποτυχημένο, η άποτυχία δεν άφαιλεται τόσο στην ποιότητα του θέματος, όσο στο είδος του γραψίματος. Πρέπει λοιπόν να καλύτερετε ριζικά το ύφος σας για να μπορέσετε να έχετε ε-

πλέον από παραθυρί να στηλώνη, θα ήες να του πηγαίνουν τα κομμάτια (του, για το νεκροσκοπέο, μες στο σεντόνι... Και για να τον γνωρίσουν άπ' το σπίτι και να μην πάη άγνωστος στον Άδη, την κρετασεληά πώχει στη μητη του, δεν θα του κόψω μόνο, για σημα... Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

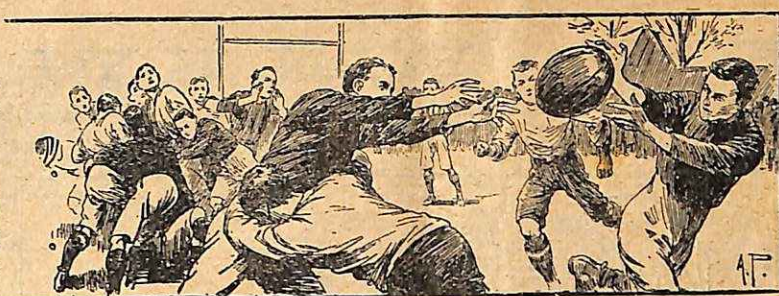
Το έξωρο πός καιά δάχω μερδεύματα κι' αν είμαι μέσα στ' άδικό μου πέ το... Το έξωρο πός θα μπω πάλι στα αίματα και πός θα φάω κόλμια και φέτο.

Όσες φορές κι' αν έβωρα την κάμα μου για την τιμή σου τάνικα, ψυχή μου. Άργά πές πάλι τάνικα το δάμμα μου κι' έκοψα το μσο από το δάμμα μου...

Κι' αν ίσως και δεν πάμει πεία τ' αμά (τα του, πάνω στο παραθυρί να στηλώνη, θα ήες να του πηγαίνουν τα κομμάτια (του,

για το νεκροσκοπέο, μες στο σεντόνι... Και για να τον γνωρίσουν άπ' το σπίτι και να μην πάη άγνωστος στον Άδη, την κρετασεληά πώχει στη μητη του, δεν θα του κόψω μόνο, για σημα... Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γερ. Σολωμόν, Αθήναι. Γιατί δεν μας δρίξετε τί είδους φωτογραφία είναι αυτή που θέλετε να δημοσιεύη στο περιοδικό μας; Άν πρόκειται για γκροπ άθλητών, τη δημοσιεύουμε, όπως όλες, δωρεάν, άρκεί να εινε βγαλμένη καθαρά. Θεωρ. Κ. Βασιλάκη, Τρίπολη. Μας γράφε-

τε: «Είς τους συγγρόνους μας ποιητάς και λογογράφους (ιδίως εις τους έτι-ποτε άλλο, μέσα στα έργα τους παρά πλοκίς έρωτος, εξομολογήσεις, φιλή, άγνια κλπ. και όλα αυτά με, μιά λέξη, όλο εκφυλισμούς, και δια τούτο τελευταία τα περιοδικά μας έχουν κατα-τρίσει άκατάλληλα δια την θρησκείαν!». Μα προς Θεού, τά γράφετε αυτά στα σοβάρ; Και έτσι εύκολα καταδικάζετε μιά ολόκληρη φιλολογική παραγωγή, η οποία κινείται γύρω από τον έρωτα και στην όπια έχουν διακριθεί τόσοι μεγάλοι συγγραφείς; Έπειτα, τί να σας πούμε; Άν σας... σκανδαλίζουν τα περιεχόμενα μας — πράγμα που από σας πρώτων το άκούμε — άφιστε την «Οικογένεια» και διασάσε «Ζωή»! Μας στέλνετε όμως, ως υπόδειγμα καταλλήλου δημοσιεύματος, και ένα εϋθυμογράφημα δικό σας, που δεν θάνα υπερβολή να σας πούμε ότι μας... έπαγωσε άμα το διαβάσαμε. Άφισε λοιπόν τις ίδιες πούχες και συγχρονιστή. Αυτό είναι το καλύτερο. Σ. υ. ρ. αν ά κ. ι. Ζάκουθον. Σας άχριστούμε για την... έκτακτη συνεργασία σας, η οποία άμας δεν μας χρειάζεται, γιατί έχουμε άφθονία ύλης. Όσο για το νέο διήγημά σας, θα έχετε να καταλάβετε ότι δεν ήταν δυνατόν να σημειώσετε εξαιρετική πρόοδο μέσα σε λίγες... βδομάδες. Όταν ένα έργο κινείται άποτυχημένο, η άποτυχία δεν άφαιλεται τόσο στην ποιότητα του θέματος, όσο στο είδος του γραψίματος. Πρέπει λοιπόν να καλύτερετε ριζικά το ύφος σας για να μπορέσετε να έχετε ε-πλέον από παραθυρί να στηλώνη, θα ήες να του πηγαίνουν τα κομμάτια (του,

για το νεκροσκοπέο, μες στο σεντόνι... Και για να τον γνωρίσουν άπ' το σπίτι και να μην πάη άγνωστος στον Άδη, την κρετασεληά πώχει στη μητη του, δεν θα του κόψω μόνο, για σημα... Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Την 17ην Άπριλίου συνεντήθη ένταύθα εις φιλικόν άγώνα ή σχολική όμάς «Γυμνάσιον» Καβάλλας μετά της έπίσης σχολικής όμάδος του «Γυμνασίου» Δράμας.

Τόν άγώνα παρηκολούθησαν όλοι αι άρχαι της Καβάλλας. Κατόπιν όφαιον και θεαματικού παιγνιδιού, ή όμάς του «Γυμνασίου» Καβάλλας κατώρθε να έπιβλήη της άναπαύου της δια τερμάτων 3—0.

Εκ της νικητοίας όμάδος διακριθησαν ό κ.κ. Σαμαράς, κεντρικός κληνός Σατοβόλου, Κρυστάλλης και Καρακώσης.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Άτακίς). Γενόμενόν άρχαιρεσάν τον «Προοδευτικό» Όμιλον Άγίας Παρασκευής προς άνάδειξιν νέου Διοικητικού Συμβουλίου, έξελέγησαν:

Πρόεδρος ό κ. Χρ. Κουβάτουλος, άναπρόεδρος ό κ. Ιω

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ
ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ
ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ
ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ:

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 6

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΑΝΕΥΕΝΟΒΑ Κ. Α. Π.

